BASKAN
KURGU-BİLİM DİZİSİ

DÜNYAMIZI KİM YOK ETTİ

PAUL ANDERSON

22
PAUL ANDERSON
DÜNYAMIZI KİM YOK ETTİ
BASKAN
KURGU-BİLİM DİZİSİ

Panther Science Fiction

POUL ANDERSON

Hugo Award-winning author

AFTER DOOMSDAY

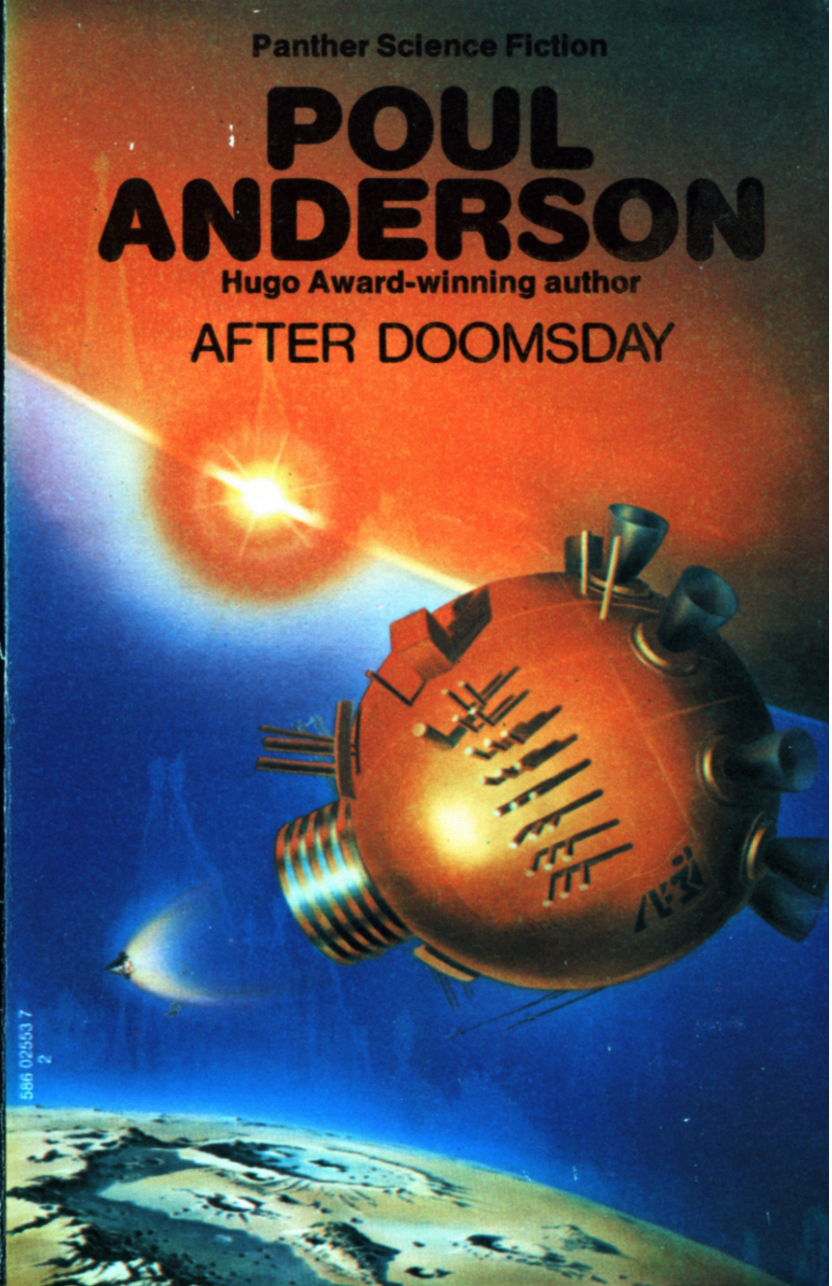

586 02553 7
2

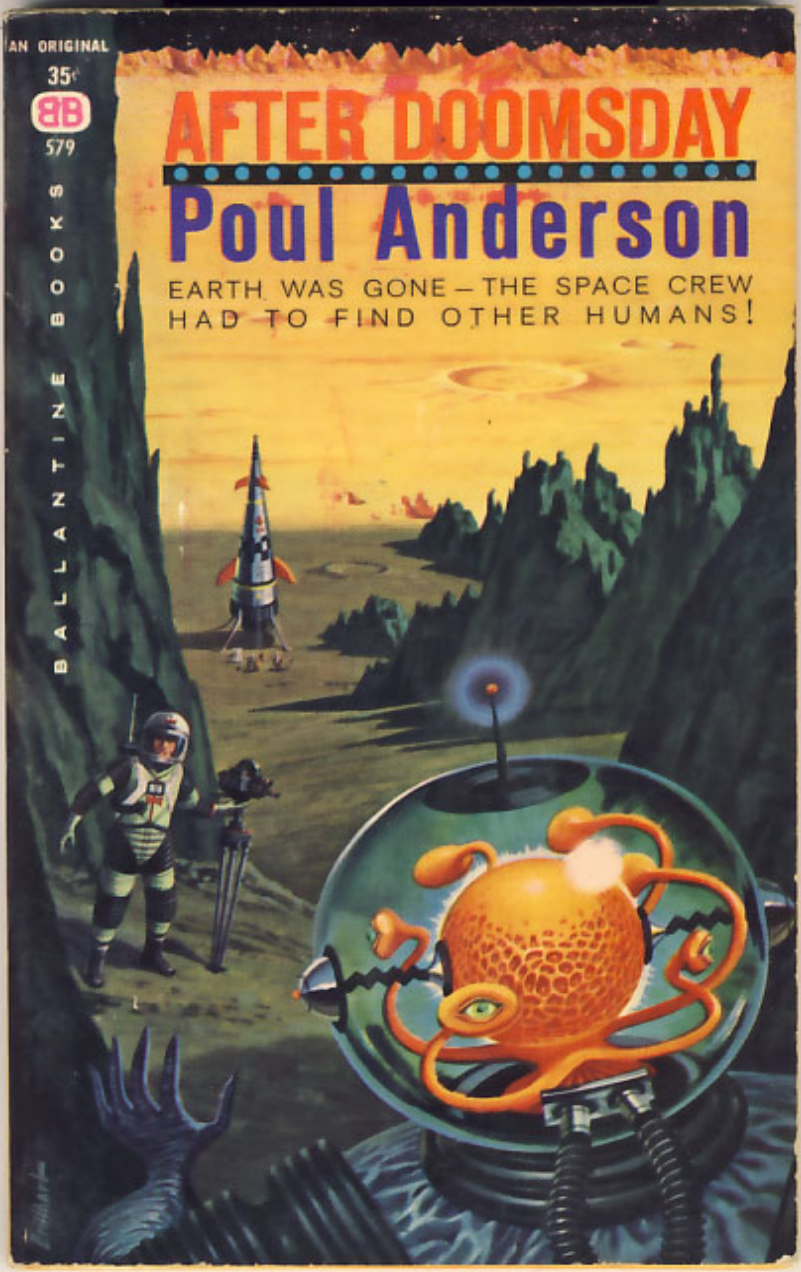
AN ORIGINAL
35¢
BB
579
BALLANTINE BOOKS
AFTER DOOMSDAY
Poul Anderson
EARTH WAS GONE—THE SPACE CREW HAD TO FIND OTHER HUMANS!

DÜNYAMIZI KİM YOK ETTİ

PAUL ANDERSON

BASKAN YAYINLARI

Yazan : **POUL ANDERSON**
Çeviren : **YÜCEL AYDEMİR**

Dizerkonca Matbaasında
Dizilip Basılmıştır.
Her hakkı mahfuzdur.
Baskan Yayınları A.Ş.
İstanbul — 1984

— DÜNYAMIZ'da hayat son buldu! Onlar Dünyamızı yok ettiler!..

Carl Donnan derhal cevap vermedi. Diğerlerine sırtını dönmüş, ekrandan o feci manzarayı seyrediyordu. Goldspring'in sesi çok uzaklardan geliyormuş gibiydi. Önce kulakları çınlatan haykırışı yükseliyor, sonra susuyor, üzüntüsü yürekler acısı hıçkırıklara dönüşüyordu. Gözyaşlarına alışkın olmayan bu adamın hali, onların üzüntüsünü daha da artırıyordu.

Onun, kamarasının duvarlarına vurarak:

— Kim yaptı bunu, kim? diye bağırdığını duyuyorlardı.

Sonra koridora çıkmış sallana sallana geminin arkasına doğru gidiyordu. «Nereye gidebilir ki?» diye düşündü Donnan.

Diğerleri de suskundular... Yalnız uzay gemilerinden gelen vızıltılar duyuluyordu: Hava değiştirici, vantilatörler, termostatlar, jeneratörler, kütle dengeleyicileri ve geminin sinir sistemini teşkil eden diğer âletler, yıldız motorlarından çıkan seslerdi bunlar... Ve bütün bunların Donnan için artık hiçbir anlamı yoktu. Universum tam bir sessizliğe gömülmüştü.

Dünya üzerinde yeteri kadar gürültü var, diye düşündü Donnan. Gökgürültüsünü andıran sesler, yerkabuğunun titremesi, dağların parçalanması, yeni dağların ortaya çıkmasıyla çevreye yayılıyordu. Kıtalar kor haline gelmiş, kül olmuş, duman her yeri kaplamıştı. Kimse bu sesleri duymuyordu artık! Şehirler yok olmuş, yeryüzünde hiçbir canlı varlık kalmamıştı!..

Ağaçlar, diye düşündü... İlkbaharın yemyeşil çayırlıkları, yeşil ormanlardaki geyikler, sincaplar, kuşlar

ve güzel yaz günleri... Ve geriye dönüp diğerlerine baktı.

Gemi personel subayı Bowman sırtüstü yerde yatıyor, ellerini yüzüne kapatmış sessizce ağlıyordu. Kunz ile Eastling, kumanda tablosunda arıza arıyorlardı; sanki bu görüntüler göstergelerdeki bir hatadan meydana geliyormuş gibi.

Kaptan Strathey bakışlarını artık yok olmuş Dünya'dan ayıramıyordu. İnce ve güzel şekilli yüzündeki renksiz ve anlamsız bir ifadeyle, bütün vücudu kaskatı kesilmiş olarak dimdik ayakta duruyordu.

— Kaptan, diye söze başlayan Donnan, onu konuşmaya zorluyordu: Kaptan lütfen, diye yineledi.

Donnan, onun bir şeyler söylemesini bekliyordu. Ama Strathey'in kılı bile kıpırdamamıştı. Her taraf kopkoyu bir sessizlik içindeydi. Donnan:

— Lanet olsun!.. diye birden patladı. Yerinize mi çakıldınız be, ne bu? Sonra kumanda odasını boydan boya geçti, Strathey'i omuzlarından tutup sarsarak: Kendinize geliniz artık! diyerek âdeta yalvardı.

Strathey bakışlarını mekanik bir şekilde tekrar ekrana çevirdi. Tam o sırada Donnan'ın eli yıldırım hızıyla kalkıp Strathey'in suratında patladı.

— Beni dinleyiniz! dedi Donnan, öfkeden titreyen sesiyle ve devam etti: Satelitlerde, Ay'da ve uzayda da insanlar var. Onlarla bağlantı kurup ne olduğunu öğrenmeliyiz. Sonra her şeye yeniden başlarız. Haydi bakalım Bowman! Telsizinizin başına geçiniz artık!..

Donnan'ın bu son sözü, Kaptan Strathey'i kendine getirmiş, âdeta yeniden canlandırmıştı. Her zamanki ses tonuyla gürledi:

— Bu gemiye halen ben kumanda ediyorum, Bay Donnan!

— Elbette Kaptan. Ama ne şekilde olursa olsun, sizin kendinize gelmenizi sağlamalıydım, dedi Donnan.

Strathey, gözlerini kıstı ve yumruklarını alnına bastırdı. Mavi üniformalı, iri yapılı adam yeniden eski sertliğine dönmüştü:

— Bir telsiz sinyali, bu duruma sebep olanların dikkatini çekebilir, dedi. Belki daha sonra bu rizikoyu göze alabiliriz. Ama şimdi tam bir sessizlik istiyorum. Bay Kunz, lütfen radar-teleskopla Dünya satetitlerinin ve Ay'ın yüzeyini tarayınız. Bay Bowman, siz de yörüngeden çıkış için hazırlıklara başlayınız. Burada geçen olayların açıklaması için bu tehlikeli yörüngede daha fazla kalamayız.

Etrafındakileri ilk olarak görüyormuş gibi, gözlerini orada bulunanların üzerinde dolaştırdı:

— Siz, Bay Donnan, dedi. Sizin burada ne işiniz var?

— Buradan bir şey almak için uğramıştım, dedi Donnan. Konuşmanızı duydum. Herkesin durumu öğrenmiş olduğundan korkuyorum. Belki de en iyisi, onları alarm istasyonlarına göndermek! Eğer izin verirseniz, sizin adınıza bu işi yapmaya hazırım. Böylece huzuru sağlamış oluruz.

— Pekâlâ, bu işi siz halledin, dedi Kaptan.

Kumanda odasını derhal terk eden Donnan: Birşeylerle uğraşmak iyi olacak, diye kendi kendine söylendi. Hiç olmazsa böylece, büyük şokun etkisini azaltabilirdi. Artık bu oyun bir son bulmalıydı. Bu oyuna devam etmenin acaba bir anlamı var mıydı?

Koridorda sert adımlarla ilerlemeye başladı. Bu onun uzay gemisinde tayfalık yaptığı yıllardan kalma bir alışkanlığıydı. Donnan otuz beş yaşlarında, iri yapılı, geniş omuzlu, kızıl saçlı, güneş yanığı tenli bir adamdı. *FRANKLİN* gemisinin diğer mürettebatı gibi, o da mavi bir tünik giyerdi. Ayrıca, geniş kenarlı, hafifçe öne eğik şapka giyerdi.

Sağdan soldan koridorda beliren adamlar onun önü-

nü kesmişler, olay hakkında çeşitli sorular soruyorlardı. Şimdi tüm gemiden arı kovanı gibi mırıltılar yükselmeye başlamıştı. Üç yüz adam, dört yıl süren uzay yolculuklarından büyük bir sevinçle döndükleri sırada Dünyaları'nı yok edilmiş buluyorlardı.

Yalnız kendi evleri, kendi şehirleri, kendi ülkeleri olan Birleşik Amerika değil, tüm Dünya yok olmuştu! Peki şimdi ne olacaktı? Donnan bunları düşünmek dahi istemiyordu. Yapılacak çok iş vardı. Kamarasına girip, tabancasını doldurduktan sonra beline taktı. Kullanılmaktan dolayı yıpranmış olan sapı tam eline uygun hale gelmişti. Bu silah ona çok hizmet etmişti; ama bugün için sadece onun hüviyetini temsil ediyordu.

Kamarasından çıktığında, yanından geçmekte olan bir adamı durdurdu. Bu sivil bilim adamlarından biriydi.

— Alarm düdüğünü duymadınız mı? diye sordu.

— Dünyamız! diye bağırdı, bilim adamı Wright. Dünyamız yok edildi! Ben bunu gördüm. Ekranda her şeyi gördüm ben. Her taraf simsiyah ve dumanlı. Ay gibi ölü!

— Bu durum, sizin görev yerinizi terketmenizi gerektirmez, dedi sakin bir sesle. Haydi, derhal görevinizin başına dönünüz. Bu konuda daha sonra görüşürüz.

— Siz uzay yolculuğuna çıktığımızda, geride bıraktığınız bir kimse yoktu. Benim aşağıda karım ve üç çocuğum vardı! Bu nedenle her şeyi bilmem gerek. Bırak beni geçeyim, aşağılık herif! diye bağırarak Donnan'ın üzerine yürüdü Wright.

Donnan onu basit bir judo oyunuyla yere çarptıktan sonra, elinden tutarak ayağa kalkmasına yardım etti ve:

— Hiç olmazsa geride kalan insanlığa yararlı olmaya çalışınız Wright, dedi.

Bilim adamı yalpalayarak görev yerine doğru yürüdü.

Bu sırada onları seyretmekte olan genç bir adam yere tükürdü:

— Hangi insanlıktan bahsediyorsun sen? diye sordu öfkeyle. Üç yüz adam mı?

Alarm düdüğü yeniden çalmaya başladı.

— Belki de bu kadar değiliz! diye cevap verdi Donnan. Uzayda kadınlar da var. En iyisi siz de görevlerinizin başına geçiniz.

Donnan yoluna devam etti. Önüne çıkan herkesle konuştu; kimini ikna etti, kimini de dövmek zorunda kaldı.

Strathey gemi hoparlöründen kendi bölümündeki personelin kontrol altında ve görevleri başında olduğunu, öyle büyük bir zorlukla karşılaşmadığını bildiriyordu. Ancak küçük bir grup göreve dönmek istememişti. Aynı durum, Donnan'ın bulunduğu kısım için de geçerliydi. Görmüş geçirmiş bir kimse olan Donnan, insanların hangi kategoride sınıflandırılacağını iyi biliyordu. Bazıları, örneğin Yule, Ubal gezegenindeki korkunç fırtınadan hayatı pahasına üç adamı kurtarmıştı. Ama şimdi hüngür hüngür ağlayan bir zavallıydı. Buna karşın, herkesin, yumuşak başlı, çekingen biri olarak tanıdığı dil bilgini Murdoch, büyük bir heyecanla Yule'nin yerine, torpilcilik görevine koşuyordu.

Donnan bir süre bekledi. Ayaklarının altında tabanın titrediğini hissediyor, boğuk bir uğultu duyuyordu. *FRANKLİN* için start verilmişti. Acele olarak âletlerinin başına gitmeliydi.

UZAY gemisinin hareketi hissedilmeyecek kadar belirsizdi. Paragraviter yıldız motorları, gemideki tüm ağırlıkları sabit tutuyordu. Geminin serbest boşluk durumunda ivmesi 10 g'nin altında ya da uzayın sürekli kuvvet dalgaları üzerinde, ışık hızı süratinde bile değişmiyordu. Her şeyin yolunda olduğu görünüyordu. Belki de bu fazla bir iyimserlikti. Donnan, âni bir kararla topuklarının üzerinde dönüp ilk koridora daldı.

Katkinu'dan Ramri'nin, subay güvertesinin misafir dairesinde oturmasının yanı sıra, kullanılabilecek her oda kendisinin özel yiyeceklerinin depolanması için ayrılmıştı. Donnan kapıyı açıp içeri girdikten sonra öfkeyle:

— Lanet olsun sana! dedi.

Alüminyum sehpa üzerinde oturmakta olan yaratık, kibar bir hareketle doğruldu. Bir an için altın renkli iri gözlerinde şaşkınlık ifadesi belirdi:

— Neden bu şikayet Carl, benim arkadaşım? diye şakıdı Ramri. Şivesi tarif edilemeyecek kadar değişikti, ama İngilizce'yi güzel bir dil haline getiriyordu.

— Eğer gemidekilerden herhangi biri, Dünya'ya saldıranların, senin halkından birileri olduğunu düşünseydi, çoktan buraya hücum edip seni öldürürlerdi! dedi Donnan.

Kendini o derece rahat hissetmeye başlamıştı ki, piposunu yakıp Ramri'yi seyre koyuldu. «Bunlar, insanlardan daha güzel yaratıklar,» dedi kendi kendine. «Bunu anlamak için onlara iyi bakmak gerekir. Aksi takdirde sadece onları tarif etmek, bir karikatürden bahsediyor gibi bir anlam ifade edebilir. Yaklaşık bir-

buçuk metre boyundaki kuş vücudunu kuvvetli iki bacağı taşıyordu. Katkinular, belki de insanlardan daha uygardılar. Kolları insanlarınkinden daha ince, elleri ise dört eklemli ve üç parmaklı olmasına rağmen şaşılacak derecede becerikliydi. Uzun ve kalın bir boyun üzerine oturan kocaman yuvarlak kafası uzun bir gaga ile neticeleniyordu. Her türlü sesi gırtlağından çıkartıyordu. Eski Yunanlılar onlara Ramris adını vermişler ve heykellerini yapmışlardı. Kelimelerle tam olarak anlatılabilecek tek özellikleri parlak mavi tüyleriydi.

Ramri üzgün bir ifadeyle Donnan'a baktıktan sonra başını eğerek:

— Olanları ben de duydum, diye söze başladı. Ben buna çok üzülüyorum. Ne söyleyebilirim ki? Bu çok anlamsız bir şey!

Donnan odada bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu:

— Demek, bunu kimin yapmış olabileceği hakkında hiçbir bilgin yok?

— Hayır, kesinlikle yok! Sana yemin ederim.

— Pekâlâ pekâlâ, sana inanıyorum. Böyle bir felakete ne sebep olabilir?

Ramri başını kaldırıp, Donnan'a şaşkın bir ifadeyle baktı:

— Bu nasıl olmuştur? Ne demek istediğini anlayamadım?

— Diğer planetler nasıl ve neyle yok edildiler? dedi Donnan sabırsızca.

— Böyle bir şeyi tanımıyorum.

— Ne! diye Donnan yerinden fırladı. Ne demek istiyorsun? Böyle bir şey olmadı mı hiç? Galaksilerdeki anlaşmazlıklar, çekişmeler ve savaşlarda zaman zaman böyle şeyler çok olmuştur.

— Hayır. Bildiğim kadarıyla asla böyle bir şey olmamıştır. Eğer benim bilmediğim bir zamanda ve yerde olmuşsa bile ben duymadım. Bunu nasıl düşünebi-

liyorsun, Carl? Benim arkadaşım. Nasıl olur da zeki yaratıkların yaşamına, geleceğine son verilebilir? Hangi devlet bunu yapabilecek kadar ilkel olabilir?

Ramri sehpasının üzerine yığılıp kaldı. Gırtlağından çıkan sesler ağlamayı andırıyordu. Çıkardığı sesler yabancı da olsa, Donnan bundan derin üzüntü seziyordu.

— Yeter artık! dedi Donnan. Ama Ramri sanki onu duymuyordu.

Demek Katkinular böyle ağlıyorlardı! Bunu bilmiyordu. İnsanların bilmediği o kadar çok şey vardı ki!..

Ve belki de bunları hiçbir zaman anlayamayacaklardı...

Donnan yumruklarıyla kamaranın duvarlarına vurdu. Şimdi o da kendini kaybetmiş, olanların acısı tüm benliğini sarmıştı. Şimdiye kadar dayanabilmesinin nedeni, buna yakın olayların içinde yaşamış olmasıydı.

Ama onun, Goldspring ve Wright gibi kaybettiği kimsesi yoktu. Karısı, evi, kendilerine masal anlatmasını isteyen çocukları, hatta bir köpeği bile yoktu. Her yerde tanıdığı kızlar vardı, ama onlar geçiciydi.

Yabancı güneşlerin altında geçirdiği dört yıldan sonra tekrar Dünya'ya döndüğünde evlenme konusunu ciddi olarak ele alacaktı. Ama artık bu şansını tamamen kaybetmişti.

Bir an kendi kendine acımakta olduğunu farketti. Babası ona bundan daha adi bir düşüncenin olamayacağını öğretmişti.

— Bunu birilerinin yapmış olduğu kesin, dedi Donnan. Yerkabuğunun yalnız üst kısmının eridiğine ve okyanusların tamamen buharlaşmadığına bakılırsa, olayın üzerinden fazla bir zaman geçmemiş! Öyleyse biz yoldayken galaksinin bu kısmında neler olmuştu? Bunu tekrar tekrar düşün Ramri. Yıldızlararası politikayı kimse senden daha iyi bilemez. Kanderler'le Vor-

laklar arasındaki savaş buralara kadar uzanmış olabilir mi?

Ramri'nin inlemesi durmuştu. Bir çocuğun ağlamasını andırır bir sesle:

— Bilemiyorum, ama hiç sanmam! dedi. Sonra Kanderler'in bundan ne çıkarları olabilir ki? Evet, bazı gezegenler esir edilebilmek için bombalanmıştır. Fakat, yok edilmiş bir gezegen ne işe yarar? Biz Katkinular böyle bir şeyi asla yapamayız. Yirmi yıl önce Dünya'yı keşfettiğimizde sizlerle yalnız dostluk kurmak istedik. Dostluk çerçevesinde ticaret yaptık, bildiklerimizi size öğrettik, sizlerden de çok şeyler öğrendik. Dünya'nın bu duruma gelebileceğini hayalimizden bile geçiremezdik!

— Seni anlıyorum Ramri, dedi Donnan yumuşak bir ifadeyle. Aslında ilk atom bombasının atıldığı günden beri, insanlık, böyle bir durumla her zaman karşı karşıya olduğunu biliyordu. Sizin sayenizde birkaçımız hayatta kalabildi. Eğer yıldız motorlarımız olmasaydı, şu birkaç yüz Dünyalı da kalmayacaktı. Belki de başka galaksilerde dolaşan Rus ve Çin uzay gemileri de vardır! Biz Dünya'dan ayrılırken, Avrupa'da iki uzay gemisinin harekete hazır olduğunu öğrenmiştik. Bunlardan birinin tüm mürettebatının kadınlardan oluştuğu söylentisi de vardı. Haydi artık, gözyaşlarını sil ve kendine gel. Bu durumda sizler ne yaparsanız onu yap. Önümüzde bizleri bekleyen çok işler var.

Donnan, Ramri'nin halinden onun biraz daha rahatladığını hissetti.

Bu sırada geminin tüm hoparlörlerinden Kaptan Strathey'in sesi duyuldu: «*Herkes savaş yerine! Alarm derecesi bir! Altı derecede tanımı yapılamayan üç cisim gemimize yaklaşmaktadır. Bunlar atom roketleri olabilir. Herkes korunma durumuna geçsin!*»

Ramri, anonsun tekrarını beklemeden kamarasın-

dan dışarıya fırladı. Uzay pilotluğunda insanlar her ne kadar başarılı olsalar da, Katkinular'ın yüzyıllarca süren uzay tecrübelerine henüz ulaşamamışlardı. Bu nedenle, böyle önemli durumlarda geminin idaresi Ramri'ye bırakılıyordu.

Donnan onun arkasından gitmek istedi, ama sonra bundan vazgeçti. O sivil bir mühendisti ve kumanda odasında işi yoktu. Gerçi son zamanlarda gördüğü kadarıyla, diğerlerinin de pek işe yaradıkları söylenemezdi. Ama bu da kendisinin bir kurtarıcı olduğu anlamına gelmezdi. Yine de bir şeyler yapabilirdi. Omuz silkip kumanda odasına doğru yürümeye başladı.

Kapının yanına gelip dikildiğini kimse farketmedi. Ramri şef pilot yerini almış, bir yanında Strathey, diğer yanında krizi atlattığı belli olan Goldspring vardı. Bowman, herhangi bir durumda müdahale etmeye hazır olarak odanın ortasında duruyordu. Şu an için en iyi tedavi, kendi hayatlarını tehlike altında bulunmasıydı.

Bakışlarını ekrana çevirdiğinde, Dünya'nın o korkunç görüntüsünün halen orada bulunduğunu gördü. Ama eskiden alıştığı mavi-yeşil görünüşü yerine, kirli beyaz bir renk almıştı. Yanındaki Ay'da hiçbir değişiklik görünmüyordu.

Peki ama roketler nerede kalmıştı? Goldspring bilgisayarların üzerine eğilmiş, roketlerin morlarından çıkan elemanter parçacıkları ve paragraviter impulzları tespit etmeye çalışıyordu. Onların normal olarak çok daha çabuk gelmeleri gerekirdi. *FRANKLİN* gibi ağır bir geminin onlardan kurtulması hemen hemen imkânsızdı. Roketler hidrojen bombası taşıyorlardı.

— Evet, üç tane, onları ekrana aldım, dedi Goldspring. Ne zaman ışık hızına geçeceğiz?

— Henüz zamanı değil, diye cevap verdi Ramri. İlk

çarpışma bölgesi buradan çok daha uzakta olmalı. Benim tavsiyem...

— Tavsiye etmeyi bırakınız, dedi Strathey sert bir sesle. Emir veriniz!..

— Pekâlâ arkadaşım. Ramri'nin üç parmaklı eli, gözle takip edilemeyecek kadar hızlı olarak bilgisayar tuşları üzerinde hareket etmeye başladı. Kısa sürede istediği sonuçları almıştı. Geminin torpido tarafını rokete doğru çevirdi. Donnan geminin arka tarafında parlak bir ışığın bir anda belirip kaybolduğunu gördü.

— Tam isabet, dedi Goldspring. Roketlerden birini vurduk.

Bu doğru olamaz diye düşündü Donnan. Bu tip roketlerin torpidolardan sapmaları gerekir.

— Diğer ikisi daha da yaklaşırlarsa, onları vurmamız çok kolaylaşır, dedi Ramri. Rotaları bizimkine oranla sadece beş derece farklı ve hızları bizden daha düşük.

— Bizi nasıl buldular? diye sordu Bowman.

— Biz onları nasıl bulduysak, onlar da bizi öyle buldular. Radar alıcıları devamlı açıktır ve kendileri uzay gemilerine hücum etmek için programlanmıştır. Yaydıkları dalgalarla uzay gemilerini belirler, dedi Goldspring.

Bu sırada aklına bir şey gelen Donnan, ileri atıldı. Strathey onu görür görmez âdeta bir top gibi gürledi:

— Burada ne arıyorsunuz? Bunun için sizi hapse bile attırabilirim!

— Aklıma bir fikir geldi, dedi Donnan. Açık bir soruyu cevaplayabilmek için elimizde imkânımız var. Yerimizi bildiklerine göre de herhangi bir riziko söz konusu olamaz.

Kaptanın yüz hatları gerildi. Kızardı, bozardı, sonra koltuğuna iyice gömülüp mırıldandı:

— Ne yapmak niyetindesiniz?

— Onlara bir telsiz sinyali gönderiniz. Bakalım buna herhangi bir şekilde tepki gösterecekler mi?

— Bunlar, içinde mürettebatı olan uzay gemileri değiller, diye Goldspring müdahale etti. Alıcılarımız devamlı olarak açık tutuluyor. Senin düşündüğün gibi olsaydı, bizi çoktan ararlardı...

— Tamam tamam, bunu anlıyorum. Ama bakalım bu şeyler yalnız kütleye ve motorların çıkardıkları elemanter parçacıklarına göre mi, yoksa telsiz dalgalarına mı reaksiyon gösteriyorlar?

Goldspring, Donnan'a sert sert baktı. Bu kominakasyon subayı iri yarı, ablak suratlı, sakallı bir adamdı. Onun da Dünya'da bir ailesi vardı.

Birden telsizi çalıştırdı ve kapattı. Radar ve bilgisayar ekranlarındaki şekillerde bir an değişiklik olup, hemen kayboldu. Goldspring'in yanına kadar gitmiş olan Donnan başını sallayarak:

— Evet, tahmin ettiğim gibi, dedi.

Roketlere telsiz dalgaları ulaşır ulaşmaz, gemileriyle olan sapmayı derhal gidermişler ve süratle onları takibe başlamışlardı.

— Evet, dedi Ramri ciddi bir ifadeyle. Roketler, yalnız gemileri değil, aynı zamanda haberleşme cihazlarını yok etmek üzere planlanmışlar. Daha doğrusu, buraya gelip de belirli bir kotda sinyal vermeyen her şeye saldıracaklardır. Dikkat!.. Torpido yedi, sekiz ve dokuz!..

Ramri torpillerin atış zamanını, hızını hesaplayarak torpil istasyonlarına bildirdi ve bilsiyarlar metalik sesleriyle geri saymaya başladılar: Beş.. dört.. üç.. iki.. bir.. sıfır.

Torpiller yerlerinden fırlamış, büyük bir hızla roketlerin üzerine doğru gidiyorlardı. Beş yüz mil kadar uzakta bir alev yığını belirip kayboldu. Bu korkunç basınç karşısında ekranlar karardı. Görüntü yeniden be-

lirdiğinde karşılarında roketler yerine kocaman duman bulutları vardı. Herkes derin bir nefes aldı.

— Bunlardan kurtulabileceğimizi hiç sanmıyordum, dedi Ramri rahatlamış olarak. Gemimiz böyle bir açık savaş için yapılmamış. Şansımız var ki, bu roketleri yapanlar pek de iyi çalışmamışlar.

— Ama Dünya'da iyi iş becermişler! dedi Bowman dişlerini gıcırdatarak.

Strathey, alçak sesle komut verircesine:

— Kesin sesinizi!..

Ramri, ince kolunu uzatıp: Çekilen resimleri gösterir misiniz, diye Strathey'den rica etti. O, bunu duymamış gibiydi. Donnan, göstericinin tuşuna basarak, otomatik çekilen film bantlarını ekrana aktardı. Resimlerden biri çok netti. Roketin en ince detayı bile görünüyordu. Ramri uzun süre resme baktı. Sessizlik ve heyecan son haddini bulmuştu.

— Evet, dedi Ramri. Daha doğrusu tahmin ediyorum. Ama tahminim doğru olsa bile, buna inanamam!.. Dünya'yı onlar yok etmiş olamazlar!..

— Kanderler mi?

— Evet. Bu bir KRAM IV roboroketidir. Katkinu gizli örgütünce temin edilmiş olan bu roketleri incelemiştim.

— Kanderler!.. diye söylendi Strathey. Aman Tanrım!..

— Bir saniye kaptan, dedi Donnan. Acele karar vermemeliyiz!..

— Ama...

— Beni dinleyiniz. Şimdiye kadar duyduklarıma ve okuduklarıma göre, bu roketlerden kurtulabilecek hiçbir gemi yokmuş. Bizim gemimiz bir savaş gemisi değil. Gemimizde silah bulundurmamız Pentagon'un ısrarıyla olmuştur. Bilinmeyen galaksilerde karşılaşabileceğimiz tehlikelere karşı kendimizi koruyabilmemiz için düşü-

nülmüştü. Ramri, anladığım kadarıyla, bizim bu roketlerden kurtulabilmemize sen de çok şaşırdın değil mi?

— Ne demek istiyorsun Carl, benim arkadaşım? Altın renkli gözleriyle endişeli bir şekilde Donnan'a bakıyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Kanderler'in bu roketleri yaptıklarına inanamıyorum! Daha önemlisi, birinin çıkıp, Kanderler'in başkentleri üzerinde kamikaze yapmaya kalkışmasını engellemek istiyorum.

— Onların başkentleri yok ki! diye Bowman atıldı. Goldspring kolunu kaldırarak:

— Gemimize yaklaşmakta olan birkaç cisim tespit ettim! dedi. Bunlar çok uzaktalar, dolayısıyla tiplerini şimdiden belirlememiz mümkün değil. Ama bize saldıranlarla aynı cinsten olduklarını sanıyorum.

Donnan başını salladı: Anlaşılan tüm güneş sistemi bu roketlerle dolu, dedi.

— Burada daha fazla kalmamız doğru değil, dedi Ramri. Çok kötü programlanmış olan üç roketten bile yakamızı güçlükle sıyırabildik. Ama bundan sonra kurtulabileceğimizden emin değilim! Ancak, ışık hızıyla hareket edebilirsek, belki!..

— O halde ne duruyorsunuz!.. diye gürleyen Strathey, Ramri'nin sözünü kesti.

Ramri geminin hareketi ve idaresi ile ilgileniyor, gerekli hesapları yapıp, bilgisayarları programlıyordu. Biraz rahatlamış olan mürettebat kendini serbest bırakmış dinleniyordu. Ama hepsi de zayıflamış, yüzleri solmuş, gözleri kızarmıştı.

— Kunz, bir şeyler bulabildin mi? diye sordu Donnan. Satelitlerin ve Ay'ın üzerinde durum nasıl?

— Hepsi yok olmuş! dedi Strathey, boğuk bir sesle. Ay üslerinin bulundukları yerlerde sadece büyük çukurluklar var!..

— Evet, bunu düşünmemiz gerekirdi, dedi Donnan.

— Kunz'la bir hayat belirtisi bulmaya çalıştık, dedi Goldspring. Yalnız insanları değil, bir uzay gemisi.. bir üs.. hatta bir düşman üssü... Sesi birden kesildi.

— Bunu tahmin etmeliydim, dedi Donnan. Dünya'yı kim yok ettiyse, buralardan çekip gitmiştir. Önce, roketleriyle buralara birilerinin gelmesini engellediler, sonra da kendileri gelip o korkunç planlarını gerçekleştirdiler.

Ramri geriye dönüp, sert bir ifadeyle Donnan'a baktı:

— Her şeyden önce onların kimler olduğunun öğrenilmesi önemlidir. Size tekrar söylüyorum; eğer Kanderler böyle bir şey yapmış olsalardı, tüm galaksi ayaklanır, tek vücut olarak birleşip onları yok ederlerdi.

— Eğer Kanderler suçluysalar tabiî!.. Ayrıca tüm galaksi de bunu öğrenemeyeceği için, hiçbir şey yapamayacaklar. Diyelim ki öğrendiler, Dünya'nın onlar için ne önemi var!

— En azından böyle bir şeyin tekrarlanmaması için gerekli önlemler alınır, dedi Ramri.

— Sizce bu nasıl olmuştur? diye sordu Bowman.

— Böyle bir tahribat, ancak, birçok dev bombanın aynı anda patlamasıyla yapılabilir, diye açıkladı Ramri. Bunun için de geniş çapta savaş grupları teşkil edilmelidir. Her bombanın bir asteroid büyüklüğünde olması gerekir. Muhtemelen hazırlıklar gizli olarak yapılmıştır. Enerji bombaları önce yerkabuğunda şok dalgaları yayar, ondan sonra ısı yayılmaya başlar. Radyoaktiviteyle kirlenmiş olan... Hayır, devam edemeyeceğim...

Geriye dönüp, kumanda tablosuna dayanarak ağlamaya başladı. Bir süre ortalığı kaplayan sessizliği Strathey'in konuşması bozdu:

— En iyisi, yakınlardaki oturulabilir bir gezegene gitmek. Orada belki de kurtulabilmiş uzay gemilerine rastlarız. Tau Ceti-II bunlardan biri olabilir...

— Onları nerede arayacağız? diye sordu Donnan. O civarda bulunabilecekleri yüzlerce yer var. Ayrıca, galaksinin sonuna kadar da gitmiş olabilirler!..

— Doğru. Benim düşündüğüm şey, belirli bir yıldızdan başlayıp, bulunduğumuz yerleri telsiz sinyalleriyle bildirerek yolumuza devam etmektir. Böylece, bizi arayanların bulmaları kolaylaşmış olacaktır. Ayrıca, Dünya yörüngesine bir de haberci satelit bırakmayı düşündüm, ama vazgeçtim. Nasıl olsa roketler onu da yok edeceklerdir.

— Onlar buraya gelecek her gemi için tehlike yaratıyorlar, diye ilave etti Goldspring. Bizim kurtuluşumuz tamamen tesadüf oldu. Diğerleri bizim kadar şanslı olmayabilirler!.. Onları aramanın yanı sıra, onları uyarabilecek bir yol bulmamız gerekir.

— Başkaları olduğundan o kadar emin misin? diye sordu Bowman. Belki de onlar geri geldiler ve roketler tarafından yok edildiler! Belki de biz son kalan insanlarız!..

— Belki de, dedi Donnan. Ama biz Dünya'dan hareket etmek üzereyken, çeşitli araştırma gemileri de hazırlanmaktaydı. Bizimle beraber Ruslar da büyük gemilerini tamamlamışlardı. Çin ve İngiltere bizlerden bir yıl sonra hazır olacaklardı. Tabiî biz bu gemilerin nereye gideceklerini bilmiyoruz. Ruslar ve Çinliler bunu çok gizli tutuyorlar. İngilizler ise nereye gideceklerine henüz karar vermemişlerdi. Diğer Avrupa devletleri de İngilizler gibiydi. Bundan başka, birçok insan, yabancı gezegenlerin gemilerinde misafir olarak diğer güneş sistemlerine gitmekteydiler. İnsanoğlunun tek amacı, yaşanabilir yeni gezegenler keşfetmekti.

— Diyelim ki, bizden başka Dünyalı uzay gemileri

galaksinin herhangi bir yerinde dolaşıyor olsun! diye söze başladı Goldspring. Onların nereye gitmiş olabileceklerini tahmin edebilir miyiz?

— En yakın yerlerdeki yaşanabilir gezegenler civarındadır, dedi Strathey. Bunun en mantıklı açıklaması budur.

— Hayır! diye atıldı Donnan. Düşmanın orada olmadığını nereden bilebilirsiniz? Oralarda, hayatta kalmış olanları aramadıklarından nasıl emin olabilirsiniz?

Diğerleri anlamlı olarak birbir yüzlerine baktılar. Donnan sözlerine devam etti:

— Diğer taraftan yabancı gezegenlerin uzay araştırma gemilerinin raporlarından öğrendiğimize göre, yakınlardaki yaşanılabilir olarak nitelendirilen gezegenlerin şu anda bizler için hiçbir değeri yoktur. Bunların çoğu balta girmemiş ormanlarla kaplı oldukları gibi, yerli halkları henüz taş devrini yaşayan ilkel yaratıklardır. Biz bunun için hazırlanmadık. Üç yüz adam tüm güçleriyle sadece yaşama savaşı vermeye kalkışırsa, esas görevimiz ne olacak?

— Peki, siz ne tavsiye ediyorsunuz? diye sordu Strathey.

Benim düşüncem, güneş sistemine yakın olan bölgelerden mümkün olduğunca uzakta, ileri medeniyet düzeyindeki herhangi bir gezegene gitmektir. Daha önemlisi, orada bizlere faydalı olacak çok gelişmiş teknik bulunmalıdır. Birinci sınıf teknikerler olarak, kendimize uygun iş bulabileceğimiz yerler varken, Robinson Cruose gibi yaşamamızın hiçbir anlamı yok!.. Şimdi hepimizin tek amacı insanlığı yaşatmak, ırkımızın devamı için gereken her şeyi yapmaktır. Bunun için de diğer insanları, eğer yaşayanlar varsa, onları bulmaktır.

— Evet, söylediklerinizi tamamen doğru dedi Strathey. Özellikle Tau Ceti-II ve diğer yıldız sistemlerine

haberci satelitler bırakalım. Böylece, buralara gelen Dünya gemilerine bulunacağımız yeri bildirmiş oluruz. Bu iş fazla zamanımızı da almaz. Ayrıca, ileri düzeyde teknolojisi olan bir gezegene gitmemiz düşüncesine de katılıyorum.

— Ama hangisine? diye sordu Goldspring. Galaksi-de bu gezegenlerden yüz binlerce olduğunu hepimiz biliyoruz.

— Elbette ki bizim gezegenlerimize, dedi Ramri. Katkinu grupları ve onların kolonileri; Vorlak, Van ve Xo...

— Ve Kander İmparatorluğu, diyerek Strathey onun sözünü kesti.

— Kesinlikle orası değil! dedi Ramri. Ama sizlerin bir Katkinu dünyasına gitmeniz gereklidir. Yoksa nereye gidebilirsiniz ki? Bizim bütün gezegenlerimiz sizlere memnuniyetle kucak açacaktır. Özellikle, mensubu olduğum Katkinu gezegeni...

— Hayır! diye atıldı Bowman. Ne Katkinu ne de onun kolonileri... En azından Dünya'nın yok edilmesinde suçlu olmadıkları kanıtlanana kadar oralara gidemeyiz!..

TAU CETİ-II, gezmeye gidenlerin uğrayabileceği bir yer değildi. Gerçi herhangi bir tehlike yoktu, ama kırmızımsı güneşin altında, pas rengi topraklarında yetişmiş birkaç dikenli bitkiden başka, göz alabildiği kadar uzayan yerde hiçbir şey görünmüyordu. Havası çok sıcak ve kuruydu. Bunun nedeni karbon dioksit gazının fazlalığındandı. On yıl önce Avustralyalılar'ın bir Vorlag gemisiyle buraya gelip keşfettikleri Jeffers bölgesi başka bir özellik taşıyordu. Ama burası küçük bir bölgeydi. Diğer taraflar çok kötü bir durumdaydı.

Buna rağmen kırk sekiz saatten beri Jeffers kampındaydılar.

— Buraya inmemizin hiçbir anlamı yok! dedi Donnan. Herkes hapis kalmış olmanın sıkıntısından kurtulmak istediğini söylüyor. Birkaç çadırda oturmak onları rahatlatacak mı yâni? Satelitimizi hazırlayıp, mesaj bantlarını takıp, karar verdiğimiz gibi, nereye gideceksek gidelim...

— Aynı şeyleri, mürettebat sözcülerine ben de söyledim, dedi Strathey. Ama onlar, verdikleri karardan caymadılar.

— Anlamadım!.. Siz kaptan mısınız, yoksa?...

— Ben bir subayım Bay Donnan. Mürettebatın dörtte üçü sivildir.

— Bununla ne ilgisi var?

— Yetti artık be!.. diye çıkıştı Strathey. Defolun karşımdan.

Donnan oradan uzaklaşmıştı, ama bu kez belinde tabancası da vardı.

Eskiden neşeli, hoşsohbet, sevimli bir adam olan

Goldspring, şimdi içine kapanık, somurtkan biri olup çıkmıştı. Kantinde yemek yerken ellerinin titrediğinin farkına varan Donnan, onun için bir şeyler yapmaya karar verdi. Goldspring'e, kendisiyle bir gezinti yapmasını önerdi.

Yola çıktıklarında Goldspring ona içini boşalttı. Anlattıkları şeyler, daha çok eviyle, karısı ve çocuklarıyla ilgili anılardı. Donnan ona elinden geldiğince yardımcı olmaya çalışıyordu. Goldspring kendini daha rahat hissetmeye başlamıştı. Bir süre sonra kampa döndüler.

Bu geziden Donnan da memnun kalmıştı. Çünkü, sonunda o da konuşabilecek birini bulmuştu.

— Arn projesi nedir? diye sordu Donnan. Sen de bu proje üzerinde epey çalışmıştın.

— Bu sadece teorik bir şey, dedi Goldspring. Mürettebatın çoğu gibi o da uzay askeri değildi. Bir bilim adamı olan Goldspring'in uğraşısı fizik üzerineydi ve gemide komünikasyon subayı görevini üstlenmişti.

— Evet, dedi Donnan. Şimdi şu projeyi basit bir mühendisin anlayabileceği şekilde bana açıklayabilir misin?

— Tam olarak bilemiyorum. Işık hızı hakkında neler biliyorsun? Matematiksel olarak, uzayın «*n*» sayıda süreklilik gösteren birçok sabit dalgaları vardır.

— Bu konuda bazı şeyler okumuştum. Aklımda kaldığı kadarıyla; bu dalgaların birbirleriyle kesiştikleri yerde, birinden diğerine kayılabilir. Yıldızlar arasında çekim gücünün en az etkili olduğu yerde, çatışma bölgeleri birbirine o kadar yaklaşırlar ki, düzgün bir yolun doğrudan açılması yerine, ışıkta olduğu gibi, bu mesafenin büyük bir bölümü «*o*» zamanda geçilir. Bu, galaksilerarası genleşmenin tersine olan bir şeydir. Aralarında boşluk oluşması nedeniyle samanyolları birbirlerinden uzaklaşmaktadır. Işık hızıyla ha-

reket eden bir uzay gemisi, boşluğu atlatabileceği her bölgeyi kullanarak, yıldızları birbirine yaklaştırır.

Goldspring bir süre cevap vermedi. Ayakkabılarının kumda çıkardığı sesten başka bir şey duyulmuyordu.

— Benim aklıma, uzay gemilerinin ışık hızıyla hareket edebildikleri bu dalgaların kesiştikleri yerden geçmesi yerine, cismi durdurup böyle bir bölgeyi yapay olarak meydana çıkartmak. Elbette ki tüm galaksiye hitap edebilecek kadar değil. Bizim bu kadar enerjimiz yok. Ancak birkaç bin kilometrelik çaptaki bölgeyi etkileyebiliriz. Ama ne şekilde olursa olsun, bu teorinin uygulamasını yapmak istiyorum.

— Ne diye boşuna zahmete katlanıyorsun? dedi Donnan. Bunları herhangi bir bilimsel dergide de bulabilirsin!...

— Çok doğru! diye cevap verdi Goldspring. Ben, yabancı gezegenlerde yayınlanmış pek çok eser inceledim. Ama buna hiçbir yerde rastlamadım. Eğer bu prensip tanınmış olsaydı, tamamen değişik prensiple hareket edebilen uzay gemilerine rastlanabilirdi.

— Biraz yavaş ol!.. diyerek Donnan onun sözünü kesti. Bu o kadar açık değil. Katkinular'ın Dünya'yı bulmaları yirmi yıl önce oldu. Ki, üç yüz yıldır uzay yolculuğu yapıyorlar! Onların bu kadar ilerlemiş olmalarının nedeni, binlerce yıldan beri, uzayı boydan boya araştıran çok ileri bir medeniyetin onlara rastlayıp yardımcı olmalarından kaynaklanmaktadır. Atalarımız daha mamut avlarken, onlar gemileriyle galaksiler arasında dolaşıyorlardı. Sen de tutmuş onlara bir şeyler öğretmeye çalışıyorsun!

— Bilimi teknolojiyle karıştırmamak gerekir, dedi Goldspring. Şimdiye kadar karşılaştığımız canlılar, bizlerle aynı paralelde düşünüyorlar. Biyolojik yapıları, yaşam şartları, kültür ve tarihleri değişik olsa bile...

— Pekâlâ, dedi Donnan. Ama buna rağmen...

— Katkinular'ın Dünya'ya gelmesiyle, Dünya'daki bilim adamları neredeyse bir gecede bin yıl ileri gitti. Arkasından da kör topal teknoloji geldi. Aslında bu ikisi arasındaki mesafe pek de büyük değil! Ramri bile bizim modernize edilme hızımız karşısında hayret etmiştir.

— Tamam, kabul ediyorum, dedi Donnan. Ama yine de bu düşüncenin tüm galaksilerde ilk kez senden çıkmadığını da bilmelisin.

— Haklısın, ama bizim bölgemizde değil. Kim milyonlarca yıl ileri gitmiş gezegenlere ayak uydurabilir?

— Evet, dedi Donnan. Ben on altı on yedi yaşlarındayken kurgu-bilim romanlarına çok düşkündüm. Okuduğum romanlardaki olayların çoğu gerçeklerle ilgisi olmayan şeylerden bahsediyordu. Bazılarında, uzaydan gelen çok ileri gitmiş medeniyet mensupları Dünya'yı da kendi mensubu oldukları galaksilerarası federasyona girmeye davet ettiklerini yazıyordu.

— Bu yazarlar evrenin ne kadar büyük olduğunu bilmiyorlar mıydı?

— Büyüklük de ne demek? Yalnız samanyolunun çapı yaklaşık yüz bin, eni de on bin ışıkyılı uzaklıktadır. Yüz milyar kadar da yıldızı vardır. Bu yıldızların yarısının yaşanabilir en az bir gezegeni vardır. Bunların da büyük bir yüzdesinde zeki canlılar yaşar. Bizim güneş sistemimiz samanyolunun merkezinden 26.000 ışıkyılı uzaklıktadır. Ondan sonra yıldızlar giderek seyrekleşir ve boşluk başlar. Sınır bölgelerindeki uzay çağına ulaşabilmiş medeniyetler bile oldukça yavaş ileriye gidebilirler. Çünkü yıldızların sayısı pek çoktur.

Belli olmayan bir zamanda, belli olmayan bir yerde, birileri ilk kez ışık hızında hareket edebilen uzay gemisi yaptı. Belki de aynı şeyi başka yerlerde de

yaptılar! Uzay yolculuğu yapanlar güneş sistemleri buldular. Gittikleri yerlerde ticaretin yanı sıra onlara teknolojilerini de tanıttılar. Böylece onlar da uzay gemisi yapmayı öğrendi. Bunların sayısı o kadar çoktu ki, ancak yakın çevrelerindekilerle ilişki kurabilmişlerdi. Katkinular'ın Dünya'ya geldikleri gibi...

Donnan düşüncelerini toparlamaya çalışarak:

— Buluşunun gelecekte yararlı olacağına inanıyor musun? diye sordu.

— Kuşkusuz, dedi Goldspring. Bunun içindir ki, geri dönüşümüzden bugüne kadar böylesine büyük bir hırsla çalışmalara başladım. Sığınacağımız yaratıklar arasında âdeta bir yanaşma gibi kalmak istemiyorsak, buna mecburuz! Bir süre sustuktan sonra sakalını sıvazlayarak devam etti: Ayrıca, beş milyar insanın ölümüne kimin sebep olduğunu da öğreneceğiz!.. Onların yaptıklarının yanlarına kalmasına kimsenin razı olacağına inanmıyorum.

— Anlaşılan sen de bu sistemde kalmamızı istiyorsun. Suçluların burada bulunması gerekir. Başka güneş sistemlerinde kimsenin böyle bir şeyi yapmış oldukları düşünülemez. Çünkü, hem mesafe uzun, hem de bu işten herhangi bir çıkarları olamaz!

— Kesinlikle böyle! diye onayladı Goldspring. Dünya'nın varlığını bilen gezegenlerden Kander, Vorlag ve Katkinular şüphelenebileceklerimizden. Ancak son ikisi için bunu düşünmemiz biraz anlamsız oluyor.

— Ben de bu yakınlarda bulunmamız taraftarıyım, dedi Donnan. Bu sırada kampa yaklaşmış olduklarını gördüler. Kamp, dar bir vadinin içinde daire şeklinde kurulmuş çadırlardan meydana gelmişti. Etrafında uzay filikaları yükseliyordu. Donnan çantasından çıkardığı dürbünle kampı gözetlemeye başladı. Donnan dürbünü indirince Goldspring elinden aldı ve kampı gözetlerken, hayretle:

— Anlamıyorum, dedi. Hepsi biraraya toplanıyorlarmış gibi bir durum var. Kumandan filikası etrafında toplanmışlar. Ama...

— Aması, karıncalar gibi darmadağın olmuşlar, diye homurdandı Donnan. Tam zamanında gelmişiz, haydi!..

Donnan olanca gücüyle kampa doğru koşmaya başladı. Goldspring de kendini toparlayıp onu takip etti.

Oraya ulaştıklarında, bütün kampın isyan bayrağını çekmelerine ramak kalmış olduğunu gördüler. Kumandan filikasının merdiveni yarıya kadar indirilip kürsü şekline dönüştürülmüştü. Kürsüdeki teğmen, etrafını çevirén uzay askerlerine bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Hoparlörden çıkan her ses üzerine askerlerin çıkarttıkları gürültü kulakları çınlatıyordu. Ellerindeki atom tüfekleri ateşe hazır durumdaydı. Çadırların yakınında iki ceset vardı. Bunlardan biri vurulmuş, diğeri de dövülerek öldürülmüştü. Arada bir silah sesleri de geliyordu.

— Neler oluyor Carl? diye sızlandı Goldspring.

Donnan bir grup adamın önünde durdu. Bunların birçoğu bilim adamı ve teknikerdi, isyana karışmadıkları her hallerinden belli oluyordu. Astronom Easterling, eline geçirdiği otomatik bir tüfekle onların koruyuculuğunu üstlenmişti. Donnan'ı görünce silahını ona çevirdi:

— Yolunuza gidin. Biz belâ istemiyoruz, dedi.

— Ben de istemiyorum Sam, dedi Donnan. Daha yeni geldik. Hemen hemen bir haftadır yoldayız. Hem söyler misin, neler oluyor burada?

Easterling silahını indirdi. İri yarı genç zencinin gözlerinde derin bir korku ifadesi vardı. Donnan onu sakinleştirdi. Bu sırada birkaç metre ötede sesler duyuldu. «Öldürün bu herifi! Öldürün onu!..» diye bağırıyorlardı.

— Burası gerçekten cehenneme döndü, dedi Easterling. Adamların yarısı Yul'u asmak, diğer yarısı da ona madalya vermek istiyordu. Kim ne tarafı tutacağını şaşırmış durumda. İki grup arasında büyük bir kavga çıktı. Katkinu'ya gitmek isteyenlerle başka bir güneş sistemine gitmek isteyenler arasında neredeyse açık bir savaş çıkmak üzere. Ortalık sakinleşene kadar bu işten uzak durmaya çalışıyoruz. Siz de bize katılın. Sizin gibi soğukkanlı adamlara ihtiyacımız var.

Goldspring ellerini yüzüne kapamış, başını iki yana sallıyordu:

— Olamaz böyle şey, buna inanamam, Birleşik Devletler'in en seçkin adamları ne duruma düşmüşler!..

— Ben pek şaşırmadım, dedi Donnan. Sinirleri son derece yıpranmış bir kumandan için normal sayılır. Bütün bunlara sebep ne? Kaptan nerede, Sam?

— Öldü, dedi Sam. Durumun tamamın berbatlaştığı bu sabah tüm olanları öğrenebildik. Söylendiğine göre, Bowman ile Yul arasında anlaşılmayan bir nedenle münakaşa çıkmış. Yul onu öldürmek istemiş. Bowman da silahını çekmiş ama Yul onu elinden almış. Kaptan Strather, münakaşaya son vermek için aralarına girdiğinde silah patlamış. Diyelim ki bu bir kazaydı. Ama Yul, Bowman'ı da vurmuş. Şimdi kumandan filikasında hapis tutuluyor ve askerî mahkemenin kararını bekliyor. Howard kumandayı ele aldı, ama onu dinleyen yok denecek kadar az.

— Böyle bir şeyi tahmin etmiştim, dedi Donnan. Yul'un Bowman'dan korkmadığına iddiaya girerim. Ama o, kendi kendinden korkuyordu. Burada bağırıp çağıranlar da aynı durumdalar.

— Keşke Dünya ile birlikte biz de yok olsaydık! diye sızlandı Goldspring.

— Bırak bu aptalca sözleri, dedi Donnan. Bunlar kötü adamlar değil, anlıyor musun? Fakat, ayaklarını

sağlamca basabilecekleri bir yerleri yok. Bunun tek sorumlusu da Strathey'di. Strathey'in bunu önceden düşünüp, onları meşgul edecek bir şeyler bulması gerekirdi. Howard daha da kötüsünü yapıyor. Oraya çıkıp kekeleyip duracağına, neden bu işi eline almıyor?

— Nasıl yapsın ki? diye sordu Easterling.

— Birkaç tane güvenilir adam seçip, işi onlara vermeli, dedi Donnan. Onları organize edip ellerine joplar, göz yaşartıcı bombalar vermedi. Gerekirse birkaç kişinin kafasını kırmalı. Yâni, ne yapıp edip sükûneti sağlaması gerekir.

— Duyduğuma göre, zavallı Howard Dünya'ya döndüğümüzde evlenecekmiş. Dünya'nın mahvolduğunu öğrendikten sonra kendine gelememiş, dedi birisi. Donnan, kızgın bir ifadeyle:

— Bu onu affettirmez. Bizim, hiçbir zaman affedilmeyi düşünmeyen birine ihtiyacımız var!..

Goldspring gözlerini ona dikti. Yavaş yavaş tüm bakışlar onda toplanmaya başlamıştı. Donnan irkilir gibi oldu.

«*Ben mi?*» diye düşündü. «*Yok canım, ben kimim ki, böyle bir sorumluluğu alabileyim. Bir çiftlikte doğup büyümüş, deniz gemilerinde tayfalık yapmış, sonunda mühendis olup birtakım işler yaptıktan sonra bir senatör yardımıyla bazı gezegenlerdeki teknikleri inceleme göreviyle FRANKLİN'e girmişti. Şimdi başa geçmem isteniyor. Bunlar beni en kısa zamanda vururlar!*» Sonra tüm gücünü toplayarak:

— Pekâla, başlayalım... dedi.

Dördüncü Bölüm

EUROPA değişik dalgalara geçmek üzereyken roket göründü. Sigrid Holmen, oturduğu pilot koltuğundan, ekranda giderek büyüyen birkaç kilometre uzaklıktaki balık biçimi roketi izliyordu. Genç kız çaresizlik içinde bir şeylerin kötü gideceğini düşünerek âcil hız düğmesine bastı. Çarpışma süresini uzatmıştı, ama gemiyi kurtarabileceğinden ümidi yoktu. Roketten ne kadar uzaklaşmış olabilirlerdi!.. Parçalanmaktan kurtulamayacaklardı!..

Ama artık bunun ne önemi var? diye içinden bir ses ona soruyordu. Dünya için için yanan bir ateşe dönmüş; annesinden, babasından, kırmızı kiremitli güzel evlerinden hiçbir iz kalmamıştı.

Katillere karşı içinde doğan kini bir tarafa itip, gözlerini gemiyi takip eden ekrandaki rokete dikti.

Parmakları düğmeler üzerinde sakince hareket ediyordu. Birkaç derecelik sapma ile, gemiyi roketin yolundan kaydırdı. Roket çok yakından süzülüp geçtikten sonra hızını kesip, yönünü tekrar gemiye döndürdü. Europa hızını değiştirmeden Dünya'dan uzaklaştırmaktaydı. Silah subayı aletlerinin başında hareketsiz oturuyordu. Alexandra Vukovic:

— Güzel, dedi ve önündeki tablodaki bir düğmeye bastı. Bir numaralı kuleden ateşlenen torpil görünmemişti, ama kısa bir süre sonra roketin bulunduğu yerde beyaz bir duman oluştu.

Geminin paragrav motorunu çalıştıran Sigrid, radar subayı Katrino Tenbörek'e, görüntüde başka roket olup olmadığını sordu. Solgun yüzlü Hollandalı kız başka roket olmadığını bildirdi.

— Şansımız varmış, dedi Alexandra. Artık yolumuza devam edebiliriz.

Alexandra Vukovic ince vücudunu yumuşak koltuğuna gömdü. Küçük bir yara izi bulunan yüzünde duygularını belirleyecek hiçbir ifade yoktu. Sigrid ona bakıp «demir gibi sert bir kız» diye içinden geçirdi. Böyle olmamasının hiçbir nedeni yoktu. Çünkü, Balkan devletlerinin Ruslar'a başkaldırışlarında o da savaşmıştı. Yüzündeki yara izi de bu savaştan kalmıştı.

Hoparlörlerden Kaptan Edith Poussin'in sesi çınladı: «*Roketler incelenecek. Bunun için üç gönüllü gerekli: Bir gemi subayı, bir silahlı personel ve bir de elektronik uzmanı... Roketler, dokunulduğunda patlayacak biçimde yapılmış olabilirler. Ancak, durup inceleyemeyiz. Gemimiz, Ruslar'ın ve Amerikalılar'ınkinden daha küçük olmasına karşın manevra kabiliyeti daha yüksek. Bu bakımdan üç roketle başa çıkabildik; ikisini yok edip, birine de ağır hasar verdik. Ama bu demek değildir ki, bunlardan her zaman kurtulabilir. Eğer üçü dördü birden saldırırlarsa kurtulmamız olanaksızdır. Şimdi hasarlı roketi yedeğe alacağız. Biz yolumuza devam ederken, gönüllüler de onu inceleyecek.*»

Sigrid ayağa kalktı. Genç, güzel, uzun boylu İsveçli bir kızdı. Mavi gözleri, parlak sarı saçları ve düzgün hatlarıyla uyumlu bir vücudu vardı.

— Gönüllü olarak üçümüzü alabilirsiniz, dedi.

Alexandra bu kararı memnuniyetle onayladı. Katrina Tembrök, gözlerini Alexandra'ya dikti ve olumsuz bir şekilde başını sallayarak:

— Hayır, diye kekeledi. Lütfen!..

— Korkuyor musun? diye sordu Alexandra, alaycı bir ifadeyle.

Kaptan Poussin'in sesi araya girdi: «*Tamam Vukovic, derhal ondan özür dileyeceksin...*»

— Korku! diye başını salladı Katrina. Artık neden

korkacağız ki? Ama, önce bir güzel ağlayıp içimi boşaltmalıyım... Beni affedin.

Alexandra başını yere eğdi. Yanağındaki yara izi kızarmıştı:

— Çok üzgünüm, affet beni, diye mırıldandıktan sonra kapıya yöneldi. Bu arada, çok uzaklardan geliyormuş gibi Sigrid'in sesi duyuldu:

— Bekle! Yerimizi başkaları alana kadar bekle.

Alexandra olduğu yerde kaldı:

— Pek tabiî, aptallık bu. Ben... Sözün gerisini getirmedi. Telaşlı bir hareketle sigarasını kül tablasına bastırıp, yenisini yaktı. Sigrid ona, gemideki sigaralar tükenince ne yapacağını soracaktı, ama vazgeçti.

Sigrid'in yerine gelen Herta Eisner, yanındaki Yeal Blum ve Marina Alberghetti ile birlikte içeriye girdi. Çok neşeli bir halleri vardı. Alman kız ona bir kutu rahatlatıcı tablet uzatınca Sigrid itiraz etti:

— Hayır! dedi. Kendimi, birkaç kimya formülünün arkasına saklamam.

Hoparlörlerden yükselen Kaptan'in sesi:

— Rahatlatıcı tabletlerden alınız. Hem de hepiniz. Bu bir emirdir! Şimdilik kimsenin duygusal taşkınlığına izin veremem!..

Sigrid tabletlerden birini yuttu. Alexandra ile koridorlarda yürürken ilâcın etkisini hissetmeye başlamıştı. Kızıl saçlı İsviçreli Gertrud Hedke onları bekliyordu. Hazır olan uzay elbiselerini karşılıklı yardımlaşarak giyindiler. Ayaklarına kızaklı pragrav çizmeleri geçirdikten sonra alet ve halatlarıyla birlikte basınç odasına geçip, oradan uzayın sonsuz boşluğuna kendilerini bıraktılar.

Europa'nın ince silindirik gövdesi, uca doğru konikleşiyordu. Gemi rokete dört kilometre yaklaştıktan sonra hızını, roketin hızına düşürdü. Aslında korkulacak bir şey yoktu. Hidrojen bombası patlasa bile boş-

lukta basıncını yayamayacağından gemiye herhangi bir tehlike veremezdi. Radyoaktif ışınlar için de gemi, özel bir koruyucu tabaka ile kaplanmıştı.

Sigrid ile Alexandra, paragrav roketlerini çalıştırarak, büyük bir hızla bomba-rokete ulaştılar. Elli ton ağırlığı çekebilecek dayanıklılıkta, küçük parmak kalınlığındaki hafif bir telle bomba-roketi bağlayıp, telin ucunu da gemiyle birleştirdiler. Sigrid, gerekli aletleri roketin üzerine yerleştirdikten sonra telsizle Gertrud'u çağırdı. İsviçreli genç kız kaynak makinesiyle kabloları ve bağlantı tellerini kaynak yaparken, Alexandra ile Sigrid de açtıkları bir kapıdan roketin içine girdiler.

İçerisi karanlıktı. Sigrid el lambasını yaktı. Bu sırada telsizden Kaptan Poussin'in sesi duyuldu: «Gemimize bazı cisimler yaklaşmakta. Bu bakımdan hızımızı artırmak zorundayız. Dikkatli olun!»

Sigrid, el lambasının ışığını garip makinelerin üzerinde dolaştırdı. Alexandra:

— Bunlar bana pek yabancı gelmiyor, dedi. Sigrid, ölçü aletlerinin üzerindeki yazıları göstererek:

— Kander olabilir mi? diye sordu. Gerçi onların lisanını bilmiyorum ama, bu yazı ve rakamlar, daha önce gördüğüm bir Kander kitabındakilere benziyor.

— Işığı bu tarafa tut da birkaç resim çekeyim. Kaptan bu yazıları tanır. Alexandra kemerinden çıkardığı fotoğraf makinesi ile resim çekerken:

— Sana bu roketlerin Kanderler tarafından yapılmış olduğunu kesinlikle söyleyebilirim, dedi. Belgrad Subay Akademisi'nde bizlere, yabancı askerî techizatlardan bazılarını tanıtmışlardı. Bu koridor, onarım ekipleri, teknikerler ve pilot beynini programlayan uzmanlar için yapılmış.

— Kanderler gezginci bir ulustur. Ama neden?..

— Onlar emperyalist bir millettir. Daha önce de birçok dünyayı ellerine geçirdiler.

— Fakat o olaylar çok uzakta, belki de yüzlerce ışıkyılı uzaklıkta oldu!

— Sigrid, bir iki yıldır yoldayız. Bu arada çok şey olmuştur. Gel, şimdi gidip şu pilot beynini inceleyelim. Ön tarafta olduğunu zannediyorum. Koridorun sonunda, kendi torpillerinin tahrip ettiği yönetim merkezinin kalıntıları vardı. Sigrid lambasıyla etrafı aydınlattığında, yağlı kalemle duvara bazı şeylerin yazılmış olduğunu gördüler. Sigrid, yaklaşıp:

— Bu nedir? diye sordu.

Büyük bir olasılıkla, programı yapanın bir notudur. Fakat, ölçü aletlerinin üzerindeki yazılar ile bunlar aynı alfabeden değil! En iyisi bunların da resmini çekeyim.

Bu sırada Gerdrud'un sesi duyuldu:

— Derhal roketi terkedin!.. Gemiden haber verdiler; Yine şu başbelası roketlerden birkaç tanesi ortaya çıkmış. Kurtulabilmek için son hızımızla gemiye ulaşmaya çalışalım.

— Burada incelenecek daha çok şey var, diyerek Alexandra itiraz edecek oldu.

Sigrid çok dalgındı. Öyle ki, bu dalgınlığı Europa'ya ulaşana kadar sürdü.

Gemi olanca hızıyla uzayın derinliklerine doğru hareket etti. Kısa zamanda ışık hızına ulaşıp yıldızlara varacaklardı. Dünya'nın cesedini ve bekçi köpeklerini geride bırakmışlardı. İlâçların etkisi azalmış, genç kızlar ümitsizlik içinde ağlamaya başlamışlardı.

Birkaç saat sonra Kaptan Poussin, üç gönüllü kızı kamarasına çağırdı. Sigrid, onun da ağlamış olduğunu kızarık gözlerinden farketti. Kaptan kamarası küçük, ama sevimli bir yerdi. Rahat ve zevkli döşenmişti. Güzel bir kitaplık, yazı masası, duvarda asılı aile resimleri vardı. Şimdi onların hiçbiri yaşamıyordu. Masanın üzerinde bir şişe şarap duruyordu.

— Oturunuz, içinde bulunduğumuz durumu görüşmeliyiz, dedi Kaptan ve şarap ikram etti.

— Resimleri inceleyebildiniz mi? diye sordu Alexandra.

Kaptan Poussin başıyla onayladı, dudaklarını sıktı:

— Roketlerin, Kanderler'e ait olduklarından hiç kuşkum yok. Ama duvardaki yazıların ne ifade ettiğini anlayamadım, dedikten sonra eline bir kâğıt alıp fotoğraftaki yazının harflerini tek tek İngilizce olarak kâğıda geçti.

Sonra genç kızlara dönüp sordu:

— Siz bundan bir şey anladınız mı?

— Biz boşuna uğraşıyoruz, Kaptan. Kanderler, çeşitli gezegenlere mensup kimseleri esir olarak çalıştırıyorlardı. Belki de o yıldızı yazan esir, teknikerlerden biriydi. Bildiğiniz gibi her gezegende ayrı dil konuşulur. Bu da onlardan biri olabilir.

— Belki de! dedi Kaptan Poussin. Acele karar vermemeliyiz. İki yıldır hiçbir şeyden haberimiz olmaması, bizleri daha temkinli hareket etmeye zorlar.

«İki yıl!» diye düşündü Sigrid. «Ne kadar güzel geçmişti iki yıl. Galaksinin görüntüleri ne de etkileyiciydi! Yeni güneşler, yeni yeni canlılar... Hepsinden önemlisi, ulusların birlik ve beraberlik içinde olduklarını kanıtlamak üzere kadınlarının biraraya gelmesiydi.» Düşüncelerinedn sıyrıldıktan sonra:

— Ne yapmayı düşünüyorsunuz? diye Kaptan Poussin'e sordu.

— Ben de sizleri bunun için çağırdım. Sizlerle brifing yapmak istiyorum. Böylece müşterek bir karara varabiliriz. Evet, önerilerinizi bekliyorum.

— Ben, Katkinu'ya veya onların kolonilerinden birine gitmemizi teklif ediyorum, dedi Alexandra. Oraya gittiğimizde neler olduğunu öğrenebiliriz. Bize yardım edeceklerini sanıyorum.

Gertrud bir titreme geçirdi:

— Eğer oraya gittiğimizde gırtlaklarımızı kesmezlerse!.. dedi öfkeyle. Bunu onların yapmadıklarından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Gerçi onlar ticaretle uğraşıyorlar, yıllarca Dünya'da kaldılar, bizleri eğitip çok şey öğrettiler, çok nazik ve hassaslar; ama bizim gibi insan değiller ki!..

— Ayrıca hiçbir gezegende bizdeki gibi toplumsal yaşam yoktur. En samimi canlıların başında bir cani olabilir, diye Poussin endişeli bir ifadeyle ilave etti. Keşke biz de Amerikalılar ve İngilizler gibi, gemimizde yabancı bir canlı bulundursaydık. Böyle bir pilot, tanımadığımız bölgelerde bize çok yararlı olabilirdi. Ben, herhangi bir gezegene gitmeyi rizikolu buluyorum. Şöyle veya böyle, onlar insanlığın geleceği ile ilgileniyorlardı...

— Neyi rizikoya bırakıyoruz ki? diye mırıldandı Alexandra. Sigrid başını kaldırdı:

— Belki başka uluslara ait gemiler de bizim gibi yoldadır! Gertrud, bardağındaki şarabı sonuna kadar içtikten sonra:

— Tabiî roketlerden kurtulabilmişlerse!.. diye iç geçirdi.

— Amerika araştırma gemisi henüz dönmüş olamaz, diye açıkladı Sigrid. Onlar en az dört yıl Magellan bulutları etrafına araştırma yapacaklardı. Çinliler'in ve Ruslar'ın nereye gittiklerini kimse bilmiyor. Çin gemisinde kadın ve erkekler vardı. Ruslar'ın gönderdikleri ikinci geminin mürettebatı yalnız kadınlardan oluşuyordu. Biz hareket ederken bu geminin hazır olduğunu dumuştuk. Belki başka gemiler de gönderilmiştir. Bir gün bu gemilerden birine rastlayabiliriz!

Kaptan Poussin kaşlarını çatarak sordu:

— Ama nasıl? Az önce yardımcımla bunun güçlüğü hakkında konuşmuştuk. Yıldızlararası telsiz görüşmesi

mümkün değildi. Eğer biz, ilkel düzeydeki sistemlere gidersek hiçbir gemiye rastlayamayız!

Sigrid başını önüne eğip düşüncelere daldı.

— Bizi kimsenin bulamayacağı boş bir gezegene gitmeliyiz, dedi Alexandra.

— Ben de Alexandra gibi düşünüyorum, dedi Gertrud. En güvenlisi de budur. Öyle bir yerde kimseden bir kötülük geleceğini sanmıyorum.

— Aynı fikirdeyim, dedi Kaptan Poussin. Ama bir sorunu henüz çözümleyemedik. O kadar uzak bir yere gittiğimiz zaman hayatta kalan diğerlerine yerimizi nasıl bildireceğiz? Varlığımızdan onları nasıl haberdar edebileceğiz?

Daldığı düşüncelerden sıyrılan Sigrid, birden ayağa fırladı. Elindeki bardağın yere düşüp parçalandığını kimse farketmedi bile.

— Bir fikrim var! dedi heyecanla...

Beşinci Bölüm

BÜYÜK salon koyu renkli dev ağaç kütükleriyle süslenmişti. Tavan, üzerinde deniz canavarları şekilleri bulunan oymalı ağır kirişlerle kaplanmıştı. Işık saçan kürenin pırıltıları, çeşitli gezegenlerden getirdikleri kupalara, kalkanlara, taç ve silahlara, üzerinde Vorlak savaş asillerinin amblemi bulunan bronz tabloya yansıyordu. Salonun arka duvarına kocaman bir şömine gömülmüştü. Büyük efendilerin heykelleri salonun karanlık tarafında kalmıştı.

«Artık bunlar sembolleşti» diye düşündü Donnan.

Gezegenlerinin sekiz bin yıllık tarihindeki toplulukları, üç yüz yıl önce Vorlak'a gelen uzay yolcuları yüzünden dağıldı. İmparatorluk, gölgeden başka bir şey değildi. Gerçekte hakimiyet Dragalar'ın elindeydi. Onlar savaşçı, meraklı ve umursamaz canlılardı. Bunlar, büyük salonda boylu boyunca uzanan tahtlarında oturuyor, altın kupaların arasından orada bulunan insanlara bakıyorlardı.

Tolbek Dragası Hlot Luur öne doğru eğildi. Çeşitli renklerle parıldayan elbisesi değerli taşlarla kaplıydı:

— Evet, dedi. Öğrenebildiğimiz kadarıyla Dünyanız, sizin zaman hesabınıza göre bir yıldan kısa bir süre önce yok olmuş. Ayrıca, nasıl olduğu da henüz açıklığa kavuşmadı!

Sesinin yüksek tonu, tavandan sallanan bayrakların sallanmasına neden oluyordu. Ardına kadar açılmış kapılardan, kıyıya vuran dalgaların sesiyle gece kuşlarının çığlıkları duyuluyordu. Arada bir deniz canavarlarının kükremesi diğer tüm sesleri bastırıyordu.

Donnan onlara vereceği cevabı iyice düşündü. Çok dikkatli olmalıydı. Eğer onları kızdırmaya kalkarsa,

kutsal temsilciler salonundan çıkar çıkmaz öldürüleceğini, Vorlak yörüngesindeki Franklin'in de sonunun geleceğini iyi biliyordu. Diğer taraftan, bir Dragayı küçük düşürmek de istemiyordu.

— Vorlak'a gelmemizin nedeni, adamlarınızın bu olayda suçlu olup olmadıklarını öğrenmek içindi. Kander'e karşı yaptığınız savaşta sizlere katılmak istiyoruz. Ama daha önce, sizlerin bu olayla herhangi bir ilişkiniz olmadığına inanmamız gerek. Bizi anlayışla karşılayacağınıza eminim.

Her ikisi de Uru lisanıyla konuşuyordu. Bu, yıldızlararası konuşulan bir dildi.

— Dünyanıza karşı tarafımızdan herhangi bir kötülük yapılmadığına yemin ederim, dedi Hlot Luur. Dört yıldan beri Draga temsilcileri başkanıyım. Öyle bir şey olsaydı, herkesten önce benim bilmem gerekirdi.

Onun uzun süre başkanlıkta kalamayacağını Donnan iyi biliyordu. Yeni gruplar oluşturan serbest uzay amiralleri onu her an için düşürebilirlerdi. Ama şu an için hükümetin idaresi onun elindeydi.

Hlot Luur'un yeminine rağmen, Donnan toplantıya beraber geldiği Ramri ile bakıştı. «Sen uzay diplomasisini benden iyi bilirsin, dostum.» der gibi bir hali vardı.

Bulunduğu yerden bir adım öne çıkan Ramri:

— Ekselans, her şeyden önce sizlerin hoşgörülerine sığınıyorum, diye söze başladı. Dünyalı mürettebatın moralleri son derece bozuktur. Gezegenlerinin yok edilmesi onların üzerinde ne denli bir şok etkisi yaptığını anlayışla karşılayacağınızdan şüphe etmiyorum. Huzursuzlukları öyle bir noktaya gelmişti ki, neredeyse isyan ediyorlardı. Carl Donnan sükûneti ve disiplini tekrar sağladı ve onu da şef seçtiler. Ama, henüz kesin bir otorite sağlayamadı. Bilindiği gibi uygar insanların körükörüne bir şefe bağlanması olanaksız! Birçoğu onun

buraya gelmesine karşı çıktı. Çünkü onlar sizin âdetlerinizi ve karakter yapınızı bilmiyorlar. Hlot Luur'un yemininin yeterli olduğunu anlayamazlar. Bu kuşkuları da onları felakete sürükleyebilir.

— O halde onları öldürünüz, diye Dragalar'dan biri teklifte bulundu.

— Hayır!.. diye sert bir şekilde karşı çıktı Donnan. Dünyamızın tümü yok edildikten sonra, sebep ne olursa olsun, hayatta kalanlardan kimseyi öldüremem!

— Geminizi buraya getirip, Kanderler'e karşı bizimle beraber savaşmak için ricada bulunun, dedi Hlot.

— Biz, bunun da rizikolu olacağını düşünüyoruz, diye cevapladı Donnan. Uzun süre ayakta durmaktan yorulmuştu. Oturması için bir sandalye dahi vermemişlerdi. Bu da onların kendisine değer vermediklerini gösteriyordu!

Donnan bakışlarını asillerin üzerlerinde gezdirdi. Onların insansı olarak nitelendirildiklerini hatırladı. Güçlü kolları, beş parmaklı elleri, kalın iki ayaklarıyla insanlara çok benziyorlardı. Vorlak'ı sığınma yeri olarak seçmelerinin başlıca nedeni de buydu. Ayrıca Katkinu gezegenleri içinde, ancak buradaki gıda maddeleriyle beslenebilirlerdi. İnsana çok benzeyen bu yaratıklar, yine de insanlardan oldukça farklıydılar: Vücutları basık, bacakları kalın ve uzundu. Ayak parmaklarının arasında yüzme zarları bulunuyordu. Basık kafatasları arkaya doğru uzuyordu. Köpeği andıran yüzlerinde dar alınları, siyah uzun burunları, yırtıcı hayvanlarınki gibi keskin dişleri olan kocaman ağızları vardı. Göz ve kulaklarında hareketli zarlar bulunuyordu. Genellikle adalardan meydana gelmiş olan bu gezegendeki yaşama böylece uyum sağlamışlardı. Eski tarihlerdeki imparatorlukları, uzay yolculuklarının başlaması ile değerini yitirmiş, o zamanlar ticaretle uğ-

raşan nüfuzlu kimselerle, büyük kaptanların soyu, Draga olarak yönetimi ellerine almışlardı.

Salondaki derin sessizliği, Hlot'un solunda oturan bir yaratık bozdu:

— Saygıdeğer Kaptan Donnan, dedi yumuşak bir sesle. Elimde, inanacağınıza emin olduğum bazı deliller var. Eskiden olsaydı bunlar devlet sırrı olarak muhafaza edilirlerdi. Ama şimdi, Dünyanızın yok edilmiş olması karşısında bunların gizli tutulmasına gerek yoktur. Ekselansları hangi konudan söz ettiğimi iyi bilirler .Arşivlerimizi kullanmama izin vermesini rica ediyorum.

Salon yeniden sessizliğe gömüldü. «Ne garip», diye düşündü Donnan. «Bir bilim adamı olan Ger Nenna hükümet temsilcileri arasında oturuyor. Oysa hiçbir bilim adamı hükümet yönetiminde söz sahibi olamaz!»

Hlot Luur, istemeyerek de olsa bilim adamının isteğini kabul etti ve:

— Saygıdeğer temsilci nasıl arzu buyururlarsa, diye cevap verdi.

Ger Nenna ayağa kalkıp orada bulunanları saygı ile selamladıktan sonra büyük bir bilgisayarın başına geçti. Dragalar içkilerini içip, hizmetçiler kupaları yeniden doldururlarken Nenna'nın parmakları tuşlar üzerinde hızla hareket ediyordu. Ramri, Donnan'ın kulağına fısıltılı bir sesle:

— Plânlarımızın gerçekleşmesi için bir ümit görüyor musun, Carl? diye sordu.

— Bilemiyorum, diye cevap verdi Donnan.

— Eğer burada başarılı olamazsak, benim gezegenime gelirsiniz, dedi Ramri. Suçsuz olduğumuzu bu yaratıklardan daha kolay kanıtlayacağımızdan emin olabilirsiniz.

Donnan gülümsemeye çalışarak:

— Sen de çok iyi biliyorsun ki, sizlerin suçsuz olduğuna bütün kalbimle inanıyorum.

Tau Ceti - II'de yapılan değişiklikle Donnan kaptan seçildikten sonra Ramri'nin korkusu kalmamıştı. Donnan onu kendine yardımcı yapmıştı. Ama o, emir vermekten çekiniyordu. Çünkü mürettebat onu halen rehine olarak kabul ediyordu. Donnan Katkinular'ın suçsuz olduklarını bilmesine rağmen diğerleri buna henüz inanmıyorlardı.

Donnan bilgisayardan alınacak sonucu büyük bir merak ve heyecanla bekliyordu. Makineden çıkan Vorlak arşivi fotokopilerini Donnan'a uzatan Ger Nenna:

— Pek tabiidir ki, saygıdeğer kaptan Rusça anlıyorlardır, dedi.

— Biraz, diye cevap verdi Donnan. Ama gemide çok iyi Rusça bilen adamlarım var.

— Burada, meclislerimiz ile Sovyetler Birliği arasında imzalanan anlaşmanın bir kopyasını görüyorsunuz. Sizin geminiz ile aynı zamanda hareket etmiş olan Rus gemisi, başka gezegenlerle anlaşmalar yapmaya yetkili diplomatları da beraberinde getirmişti. Yaptığımız anlaşmaya göre Ruslar bize ucuz fiyatlarla ihtiyacımız olan silahlar satacaklar, daha sonra göndereceksekleri askerler hem bize hizmet edecek hem de en son savaş tekniklerini öğreneceklerdi. Rus gemisi buradan ayrıldıktan sonra onu bir daha göremedik. Ama, Venüs'teki gizli buluşma yerinde, anlaşmadaki silahlar gemilerimize yüklendi. Karşılıklı yazışmalarda Sovyet askerlerinin en kısa zamanda Vorlak'a geleceği bildirilmişti. Ne var ki, kısa bir süre sonra Dünya'nın yok olduğuna dair acı haberi aldık!..

Donnan yazışma fotokopilerine baktı. Sovyet ve Vorlak yazıları yanyanaydı. Donnan bazı cümleleri anlıyordu. Burada barışsever ulusların emperyalist saldırganlara karşı birleşmelerinden söz ediliyordu. İnsan

olmayan yaratıklar bu cümlenin anlamını tam olarak kavrayamazlardı. Ne yapmak istedikleri diğer kopyaların tercümesiyle ortaya çıkacaktı.

Vorlaklılar, Dünyalılar'ın buraya kendilerinden hesap sormaya geldiğini düşünemiyorlardı. Franklin'in gücünü küçük görmelerine karşın, neden onlara suçsuz olduklarını kanıtlamaya çalışıyorlardı? Ayrıca, Dragalar son derece dürüst kimselerdi. Gerçekleri söylemekten hiç çekinmezlerdi. Eğer Dünya'nın yok edilmesinde onların herhangi bir rolü olduysa, bunu açıkça söylemekten korkmazlardı.

Diğer taraftan, ileri sürdükleri delillerde Dünya'nın yok olmadan önceki gerçek durumu anlaşılıyordu. Katkinular'ın, durumu değiştirmek üzere, Dünya'ya gelip, onları geri plâna itmiş olmalarına rağmen, bu konuda başarı sağlayamamıştı. Onların Vorlak ile yapmış oldukları bu anlaşma nedeniyle Kanderler'in Dünya'dan intikam almış olmaları ihtimali yanında, Dünya'daki gerginliği artıracak silahlanma yarışına neden olmuşlardı. Ayrıca Dünya ile hiçbir zaman sıkı işbirliğine girmemiş bulunan Vorlaklar'ın, gerçeğe bu kadar uyan belgeler düzenleyebileceklerine ihtimal verilemezdi.

— Ekselanslar, bu deliller bizim için yeterlidir, dedi. Donnan. Bunlar aynı zamanda Kanderler'in suçluluğunu kanıtlamaktadır. Eğer gizli örgütleriniz bir şeyler buldularsa...

— Evet bazı şeyler olabilir, diye Donnan'ın sözünü kesti Hlot. Buraya misafirlerimiz olarak geldiğiniz, bizden ricada bulunduğunuz ve aramızda da herhangi bir sürtüşme olmadığı için sizin arzularınızı yerine getirmek bizim için bir onur meselesidir. Buraya kabul edileceksiniz. Fabrikalarımızda iyi elemanlara çok para verilir. Şimdi geminize dönüp, yarın sabah bu konuyu yardımcımla konuşuruz.

Donnan tüm cesaretini toplayıp oldukça sert bir ifadeyle:

— Çok teşekkür ederim ekselansları, ama bu kabul edemeyiz!..

— Ne? diye gürleyen Hlot'un eli belindeki silahının üzerine gitti. Diğer Dragalar da koltuklarından öne doğru eğildiler.

— Biz buraya özgür insanlar olarak geldik ve özgür olarak hizmet etmeyi teklif ettik, diye açıkladı Donnan. Buraya size kölelik etmek için gelmedik! Bize gerekli olan şeyleri verin, sizin için savaşalım. Aksi halde size veda etmem gerekecek!..

Hlot sinirinden alt dudağını çiğniyordu. Dragalardan biri:

— Buna nasıl cesaret edersin! diye bağırdı. Hlot ona susması için işaret ettikten sonra omuz silkip:

— Pekâlâ, siz bilirsiniz!.. Güle güle gidiniz, dedi.

Ger Nenna yerlere kadar eğilerek:

— Ekselans, dedi. Ben değersiz kulunuz affınıza sığınarak bu insanların isteklerini yerine getirmenizi talep ediyorum .

— Onlara savaş gemilerini vereyim mi yâni? Düşmanlarımızdan büyük güçlüklerle aldığımız malzemelerimizi de mi? Daha hiçbir uzay çarpışmasına girmemiş bu acemilere mi vereceğim onları?

— Ekselansları, diye söze başladı Nenna. Sizin deyiminizle bu acemiler, galaksi üzerine yazılmış raporları, kitapları üçüncü elden okumak istemiyorlar. Onlar kendi başlarına yola çıkmışlar. Hiçbir Vorlak kaptanının gitmediği çok uzaklardaki gezegenlere gidebilmişler. Bunları acemi olarak nitelendiremeyiz. Ayrıca bu gezegen yüz yıla yakın bir zamandır savaşlarla kaynaşmış. Onlar savaşı ve savaşmayı çok iyi biliyorlar. Dünyalılar hem kendi hayatlarını hem de soylarını tehlikeye atıyorlar. Hangi Vorlaklı buna cesaret edebilir?

Hlot şaşırmış bir durumda:

— Pekâlâ, ama buna rağmen...

— Önemsiz bir kulunuz olan ben, siz ekselanslarına görevlerini hatırlatmak gibi bir saygısızlıkta bulunmak istemem, dedi Ger Nenna. Ama bir Draga'nın şerefi, her canlıya hakkı olan şeyi vermek değil midir? Alt kademedekileri korumak, üst kademedekilere adaletli davranmak, silah arkadaşlarına saygı göstermek bir Draga'nın şerefiyle bağdaşmaz mı? Özgür doğmuş bu insanlar, gezegenlerini yok etmiş olan Kanderler'den öçlerini almak için buraya geldiler. Öç almak onlar için yalnız bir görev değil, aynı zamanda hakdır da. Dragalar onlara bu hakkı tanımayacak mıdır?

Kısa bir sessizlikten sonra Hlot başını öne eğerek:

— Evet, bunların tümü gerçek. Hakkınızı alacaksınız Carl Donnan, dedi ve ilave etti: Kim bilir belki de Kanderler'e iyi bir ders verirsinininiz. Çabuk konuğumuza bir sandelye verin, tembel herifler!...

Uzun bir süre sonra Donnan, yanında Ger Nenna ve Ramri ile birlikte uzay filikasına doğru yürümeye başladı. Yokuş aşağı inerlerken arkalarından sesler duyuluyordu. Bakır rengindeki Ay hızla üzerlerinden geçip ufukta kayboldu. Ama adayı aydınlatmaya devam eden ışıkları, arka taraftaki ormanlarla önlerindeki uzanan kumsalı sanki kırağı ile kaplıyormuş gibi gerçek dışı bir görüntüye boğuyordu. Dünya'dan yaklaşık iki yüz ışıkyılı uzakta, skorpion yönündeki yıldızlar garip şekiller meydana getiriyorlardı. Sert ve soğuk rüzgâr Donnan'ı kendine getirmişti.

— Size teşekkür etmek için fırsat bulamadım Ger Nenna, dedi. Kusura bakmayın ama bize neden

yardım etttiniz? Bilim adamı olarak öç alma yanlısı olamassınız?...

— Haklısınız, dedi Ger Nenna. Ama biz adalete inanırız ve galaksinin size, insanlara ihtiyacı olduğunu kabul ediyoruz.

Donan alçak sesle bilim adamına teşşekkür etti. Yavaş yavaş bu büyük beylerin kendine saygı gösterdiğini anlıyordu.

— Buna rağmen biraz erken verdiniz, dedi Donnan. Ben Kanderler'in suçlu olduklarına daha kesin olarak inanmış değilim.

— O halde, neden onlarla savaşmak için buraya geldiğinizi sorabilir miyim?

— Bir şeylerle meşgul olmamız gerekliydi. Ayrıca Kanderler'e karşı savaşmamak için de vicdanî bir nedenimiz yok!

— Irkınızdan hayatta kalan son insanları daha az tehlikeli bir işle meşgul edebilirdiniz. Örneğin, size teklif edilen Vorlak fabrikalarında!...

Donnan piposunu yakıp dumanını üfledi.

— Evet ama, o zaman da bizim birer uşaktan farkımız olmazdı. Ayrıca hayatta kalan son insanların bizler olduğuna inanmıyorum. Eğer öyle olsaydı, bizlerin de hayatta kalması bir anlam taşımazdı. Birkaç Dünya gemisinin uzayda dolaştıklarına inanıyorum. Şayet henüz güneş sistemine dönmemişlerse, onları uyarabiliriz. Asıl sorun onlara nasıl haber ulaştırabileceğimiz!..

Öylesine bir yol bulmalıydı ki, tüm galaksinin haberi olmalıydı. Yıldız grupları arasında dolaşan gemilerle bu haber her yere yayılacaktı. Öylesine bir olay yaratmalıydı ki, tüm galakside kulaktan kulağa dolaşıp asla unutulmamlıydı!

Donnan düşüncelerini açığa vurdu:

— Olaydan tüm galaksinin haberdar edilebilmesinin tek yolu var. Bunu da ancak bir savaş sağlayabilir. Ellerinden gezegenleri alınmış iki bacaklı yaratıklar, bu sistemlerde öçlerini alıyorlar, haberi her tarafa yayılacak. Bunun için de Kanderler'e saldıracağız!..

KANDER güneşi, Dünya'nın yerine göre, Vorlak'ın kuzeyinde, yüz elli ışıkyılı mesafedeydi. Kander'in üçüncü gezegeninin atmosferi ince ve kuruydu. Buna rağmen insan Kander'de yaşayabilirdi. Ancak ultraviyole ışınlarından korunması gerekliydi.

Kander tarihi alışılmamış bir yol çizmişti. Uçsuz bucaksız verimli ovalarıyla en büyük kıtalarında göçebe kavimler yaşıyordu. Dünya'daki gelişmelerin tersine kentlerde oturan halk geri kalmışken, göçebe kavimler çok ilerlemişlerdi. Hayvanları evcilleştirmişler, yazıyı bulmuşlar ve makineleşmişlerdi. Kentlerde yaşayan esirler maden ocaklarında çalıştırılıyorlardı. Ve bu göçebe kavimler tüm gezegenin sahibiydiler. Savaşlar ve ekonomik yarış, bir endüstri patlamasına neden olmuştu. Yüz yıla yakın bir süre devam eden bu durum T'suda'dan gelen uzay gemilerinin onlarla ticarî ve teknik ilişkilere girmesiyle son buldu.

Birçok Kanderli öğrenim yapmak, çalışmak ve asker olmak için T'suda'ya gitti. T'suda, çevresinde egemenlik kurmuştu. T'suda'dan dönen Kanderliler yeni fikirler, yeni bilgi ve teknolojiler getirmekteydi. Bu sayede eski kültürlerini canlandırmış, kısa sürede yüzlerce yıl ileri gitmişlerdi. Büyük Aşhiza'nın başkanlığında yepyeni bir Kander ortaya çıkmıştı. Esirlerin işlerini robotlar yapmaya başlamış, onlar da uzay gemilerinde tayfa olmuşlardı. Kanderli ticaret adamları ve macereperestler gemilerle uzayda dolaşmaya başlamışlardı. Ama asla geleneklerini unutmamışlardı. Kabile törenlerine katılmak için yılın belirli günlerinde gezegenlerine dönmüşlerdi. Bu törenler, bir bakıma onların dinleriydi. Böylece büyük lord da onların sadakatini emniyete almış oluyordu.

Zamanla acımasızlığı, kendini beğenmişliği ve açgözlülüğü âdeta alışkanlık haline getirmişlerdi. İlkel kavimleri ezmeye, gelişmemiş gezegenleri egemenlikleri altına almaya başlamışlardı. Ama gelişmiş gezegenlerden, T'suda ve diğerlerinden mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyorlardı. Buna rağmen sınır bölgelerinde çıkan bir olay sonucunda T'suda ile çarpışmak zorunda kalmışlar, yenilerek geri çekilmişlerdi. Ama daha sonra yaptıkları savaşı kazanmışlardı. Böylece göçebe kavimlerin öğretmenleri şimdi onların köleleri olmuştu.

Aşhiza idaresindeki küçük Kander imparatorluğu giderek büyümüş, oğlu ve torunu zamanında daha da gelişmişti. Ferzhakar bu büyük imparatorluğun en iyi şekilde idare edilmesi için her türlü gayreti gösteriyor, Kander medeniyetini en üstün düzeye ulaştırmak için uğraşıyordu. Amacı galaksinin bu bölgesini imparatorluğuna katmaktı.

Onun bu politikasına karşı çıkanlar vardı. Vorlak Dragalar'ı buna engel olmak istiyorlardı. Greş savaşında Kanderler'i durdurmayı başarmışlardı. Daha sonra savaş yıllar yılı sürüp gitmişti. Katkinu ve kolonileri tarafsız görünmelerine rağmen, Vorlaklılar'a destek oluyorlardı.

Vorlak'a en yakın Kander üs gezegeni Mayast, kırk ışıkyılı uzaktaydı. Donnan'ın ödünç olarak aldığı savaş gemisi son sıçramayı yaptığında, ekranlarında Mayast güneş sistemi göründü. Sistemin en büyük gezegeni etrafında nokta gibi görünen ayları ile kor halindeki bir küreye benziyordu. Teğmen Howard pozisyonlarını belirlemek için ana bilgisayarın tuşlarında parmaklarını gezdiriyordu.

— Buna gerek yok, dedi Ramri. Eğimimiz 11.42 derecedir. Kısa bir süre sustuktan sonra: Kusuruma bakmayın, yanlış hesapladım galiba! dedi.

Donnan gülmekten kendini alamadı. Bu kadar tecrübesine rağmen Ramri bile hatâ yapabiliyordu. Çünkü her gezegen ayrı bir matematik sistemi kullanıyordu. Katkinular'da «6» rakamı esas alınmıştı. Buna karşılık, bu gemide olduğu gibi, Vorlaklar ondalık sistemi kullanıyorlardı. Bu da Dünyalılar'ın kolayına geliyordu.

Howard, Ramri'yi duymazlıktan geldi. Gemide gözlemci olarak bulunan Vorlaklı Olag Faker yönlerini yeniden hesapladı. O açıkça Dünyalılar'ın kendilerine tahsis edilmiş olan savaş gemisi Hruna'yı başarıyla kullanabileceklerinden şüphe ediyordu. Dört hafta süreyle onların becerilerini testten geçirmiş, yol boyunca da buna devam etmişti.

«Vorlak yörüngesindeki gemimizde bulunan insanların da bize pek güvendikleri söylenemez» diye düşündü Donnan. Bu girişimlerinin de pek o kadar büyük bir özelliği yoktu. Tek başına bir savaş gemisi düşman hatlarına girecek, tüm gemileri ve roketleri atlatacak ve sağ salim geri dönecekti! Vorlaklılar on yıldan beri bunu başaramamışlardı.

Donnan, Goldspring'e:

— Bir şey görüyor musun? diye sordu. Ama bunun ne kadar aptalca bir soru olduğunu düşündü. Eğer radar ekranlarında en ufak bir hareket olsa zaten kendisine bildirilecekti.

— Hayır. Emin değilim, ama bir saniye bekle. Evet!..

Bu dakikalarda Hruna'nın hızı saniyede 14 mile ulaşmıştı.

Goldspring başını salladı:

— Evet, şu istikametten bize doğru yaklaşan iki cisim görünüyor! dedikten sonra cisimlerin bulunduğu yerin koordinatlarını verdi. Donnan gemiyi, cisimlerin geldiği yönün aksine çevirip hızını artırdı. Bir iki dakika sonra Goldspring:

— Tamam, onlardan kurtulduk, dedi.

— Howard entegrasyon sonuçlarını bilgisayar üzerinde inceledikten sonra yeni bir vektörler grubu hesapladı. Gemi güneşe doğru düşüş hızından bir şey kaybetmemişti. Böyle yüksek bir hızı kesmek de mümkün değildi. Ama rotayı kademeli bir şekilde Mayast III gezegenine yöneltebilmişlerdi.

Olag Farek bulunduğu yerden doğrulup, Goldspring'e:

— Saptadığınız cisimler neydi? diye sordu. Uzay gemileri mi, yoksa roketler miydi?

— Bilemiyorum, dedi Goldspring. Radarlarımız o kadar hassas değil. Bildiğim bir şey varsa, bu kadar uzaklıkta hızlarını ayarlayabildiklerine göre, bu cisimlerin paragrav güçleri var demektir. Yâni uzay gemileri olması gerekir. Bu sistemde kendi başına hareket eden her şeyin bizim için tehlikeli olduğunu kabul etmeliyiz.

— Bu durum, serbest düşüş yapan herhangi bir cisim için de geçerlidir, dedi Olag alaycı bir ifadeyle.

Donnan kızgınlığını belli etmemeye çalışarak:

— Şu andaki hızımızla hiçbir uzay gemisinin bize zarar veremeyeceğini saygıdeğer arkadaşımızın anladığından kuşkum yok!

— Evet, evet, dedi Olag sert bir şekilde. Bana sizin aletlerinizden yeterince bahsedildi. Bu hiç tanınmamış bir paragrav-detektör değil mi? Bu aletin ne denli yararlı olduğunu kabul ediyorum.

— Bu, geliştirdiğimiz birçok aletten biridir, dedi Goldspring. Ayrıca silahlar da var. Ben ve arkadaşlarım uzay-zaman enerji ilişkisi teorisi üzerinde çalışmaya başladık. Geriye döndüğümüzde Franklin'deki teknikerler bizi büyük bir sürprizle karaşılayabilirler!

— Belki de!.. dedi Olag. Bundan şüpheliyim. Benim bir korkak olduğumu düşünebilirsiniz diye, size bir şeyi

söylememiştim. Ama geri dönmemiz mümkün olmadığına göre artık açıkça söyleyebilirim: Denenmemiş bir buluşa güvenip de hayatımızı tehlikeye atmamız, çılgınlıktan başka bir şey değildir!..

Donnan derin bir nefes aldıktan sonra:

— Beni dinlediğinizi sanmıştım, dedi. Pekâlâ, bunu tekrar anlatayım. Arn aleti, normal bir detektör gibi paragrav dalgalarına karşı reaksiyon gösterir. Alet, yayınladığı mikro dalgalarla diğer gemileri çok uzaktayken belirler. Yâni düşman bizi radar ekranlarından görmesinden çok önce biz onların yerini saptayabiliriz. Sizin daha önce yaptığınız saldırı denemelerinizin sonuçlanmaması, bu sistemde dolaşan devriye gemilerinin ve roketlerin yerinizi derhal bulup etkisiz bırakmalarındandı. Bu nedenle de üssün bulunduğu gezegenin yakınına bile sokulamadınız. Gördüğünüz gibi, biz bu gezegene sizden çok daha fazla yaklaştık. Onlar farkına bile varmadan savunma hatlarını geçip, üslerine torpillerimizi göndermiş olacağız.

Olag'ın suratı asılmıştı. Donnan'ın anlatış tarzı onu küçümser nitelikteydi.

— Ben aptal biri değilim, diye mırıldandı Olag. Bunları daha önce de çok dinledim...

— O halde, saygıdeğer arkadaşımızın gerektiği şekilde davranmasını rica ediyorum, dedi Donnan.

Olag elini kemerindeki silahına götürdü. Ama Donnan'ın keskin bakışları karşısında elini çekti. Gerilimli geçen birkaç saniyeden sonra arkasını dönüp, ekranlardan yıldızları seyretmeye başladı.

Donnan derin bir nefes aldı. Olay çıkmasına ramak kalmıştı. Bu otter suratlı şövalyelerin her an patlamaya hazır bir karakterleri var, diye düşündü. Er veya geç onlarla dost olacaklardı. Aksi halde son Dünyalılar'ın galaksiyi boydan boya geçmeleri kimseye heyecan vermeyecekti. Tehlikeli olmalarına rağmen, onlara karşı

kullanılacak en iyi metot, onlardan daha gururlu olduklarını kanıtlamaktı.

— Dikkat!.. diye bağırdı Goldspring. Donnan ve Howard hemen rotayı değiştirdiler.

— Tam önümüzdeydi, değil mi? diye sordu Donnan.

— Evet, dedi Goldspring sakalını çekiştirerek. Anlaşılan bizi arıyordu.

— Birkaç dakika önce radar ekranında bir şey görür gibi oldum, diye atıldı Wells. Ama derhal kaybolduğu için size söylemedim. Bu otomatik bir casus istasyonu olmalı. Gemilerine çoktan alarm göndermiştir!

Donnan başını eğdi. Herkes yapılacak bir şey olmadığını anlamıştı. Güneş enerjisiyle çalışan böyle bir detektöre karşı Hruna'nın yapabileceği bir şey olamazdı. Bu sisteme giren her yabancı gemi, bu istasyonlarca belirlenip, en yakın devriye gemilerine bildiriliyordu. Donnan bu avcıları zamanından önce belirleyip onlardan kurtulmayı ümit ediyordu.

Keşke böyle bir istasyona rastlamamış olsalardı. Belki de Kanderler, Vorlaklar'ın gizli örgütlerince belirlenenden daha iyi bir korunma organizasyonu geliştirmişlerdi.

Savaş gemileri yoluna devam ediyordu. Adamlar birbirlerine cesaret verircesine konuşup, şakalaşıyorlardı. Ayak ayak üstüne atıp, arkalarına yaslanıp, silahlarına bakıyorlardı. Atış güvertesinde yine Yule vardı. Donnan onu affetmiş, eski görevine yeniden getirmişti. Üst güvertede Ramri ile iki subay satranç oynuyordu. Mavi güneş radar ekranlarında yavaş yavaş büyümeye başlamıştı. Radar tarayıcılarına yakalanmamak için, gemi sürekli manevra yapıyordu.

— Tespit ettiğimiz uzay gemisi bize paralel bir rotada ve bizimle aynı hızda gidiyor, dedi Goldspring.

Kısa zamanda onların radar alıcılarının menziline gireceğiz.

— Yâni onlardan kurtulmamız mümkün olmayacak mı? diye sordu Donnan.

— Buna pek ihtimal vermiyorum, diye cevapladı Goldspring. Buraları düşman gemileriyle kaynıyor. Dikkat et, eğer bu tarafa doğru kayarsak, doğrudan bu gemi grubunun içine dalarız, derken eliyle ışıklı haritadaki renkli noktaları gösteriyordu. Şayet aksi istikamete yönelirsek, o zaman da bize paralel giden büyük gemiye yakalanırız!.. Ben sonuncusunu daha uygun buluyorum.

— Bilemiyorum... Ya onun vektörleri de bizimkiler gibiyse?

— Tam aynısı değildir. Bize yetişebilmesi için 30 g ivme ile hareket etmesi gerekir. Güç dalgalarından anlaşıldığına göre, bu geminin bir kruvazör olması lâzım. Hiçbir kruvazör de 30 g yapamaz.

— Ama onun torpilleri 100 g, hattâ daha da fazlasını yapabilir!..

— Biliyorum. Muhtemelen bize ateş edecektir. Ama yaptığım hesaplara göre biz onu on saniye daha önce göreceğiz. Bizim yan tarafımız onunkiyle beş yüz kilometrede karşı karşıya gelecek. O zaman da torpillerimizden kurtulamaz.

— Pekâlâ, dedi Donnan rahatlamış bir şekilde. Sana inanıyorum. Nasıl olsa böyle bir durumla karşılaşacaktık.

Olag'ın gözleri parlamaya başlamıştı:

— Bu görevimizde hiç savaşmayacağız diye korkmuştum, dedi.

— Aslında öyle olmasını isterdim, dedi Donnan. Uzay savaşı sinirlerimi bozuyor. Kavga dediğin yumruk yumruğa olur. Böyle oturduğum yerde robot makinele-

rin benim için savaştığını seyredip, gereğinde bir şey yapamamak... Evet, rotamız aynı kalacak.

Gezegene yeterince yaklaşmışlardı. Birkaç saniye sonra torpilleri gönderebilirlerdi.

Atış tekniği konusunda fazla bilgisi yoktu. Subayların emirlerini çok duymuş, ama hiç üzerinde durmamıştı. Yıldızlar arasında bir ışık parlayıp kayboldu. «Bir, iki, üç, dört,» Goldspring saymaya devam ediyordu: «Beş, altı!»

— Daha fazla yok mu? diye sordu Ramri. Bakışlarını kumanda tablosundan ayırmıştı .

— Hayır, başka bir şey göstermiyor. Tüm yan tarafı tuttuk. Torpillerimizin düşman gemisine isabet edeceğini zannediyorum.

— Çok iyi, dedi Ramri. Sonra karşısında terlemeye başlayan adama: Şimdi sıra sizde teğmen... Teğmen! Kendinizi iyi hissetmiyor musunuz?

Wells bir çığlık attı. Donnan arkasına bile bakmadan, anî bir hareketle geminin rotasını değiştirdi. Ama geç kalmıştı. Saniyenin onda birinden daha kısa bir sürede, arka ekranda kaba bir cismin görüntüsü belirdi. Sonra altındaki güverte eğildi. Çelik kirişlerden biri büyük bir hızla kayıp, Ramri'nin karşısındaki teğmenin başını vücudundan ayırdı.

Donnan patlamanın gürültüsünden aptallaşmıştı. Bağlı olduğu emniyet kemeri vücuduna gömülmüş, tüm organları acıyordu. Ayakta duran Olag Farek çarpmanın şiddetinden yerinden fırlamış, kumanda tablosuna yapışıp kalmıştı.

Paragrav motorlar çalışmıyordu. Çekim kaybolmuş, her şey boşlukta uçuşuyordu. Ekranlar kararmış, tüm ışıklar sönmüştü. Gemi enkazı bir hiperbol çizerek mavi güneşe doğru yol alıyordu...

MAHKÛM edilmişlerdi...

Bu, Donnan'ın üçüncü mahkûmiyetiydi. İlkinde Arkansas'ın küçük bir kentinde serserilikten içeri atılmıştı. İkincisinde, Burma'da baraj inşaatında çalışırken Çinli çetelere esir düşmüştü. Donnan bunları düşünmek bile istemiyordu. O hapishaneler ne de olsa yemyeşil, insanlarla dolu bir dünyaydı.

Gökyüzü parlak sarı renkteydi. Ufukta havanın ışıklı titreşimleri görünüyordu. Yakıcı ve kuru sıcak nedeniyle Donnan'ın derileri çatlamıştı. Çizmelerinin kumda çıkardığı hışırtıyı dinliyordu. Ama burası bir çöl değildi. Çalılıklar ve kahverengi kabuklu ağaçlar vardı. Kıvrımlı dalların üzerinde, ejderhayı andıran parlak derili bir hayvan duruyordu. Aynı pırıltı, gezegen yerlilerinin derilerinde de vardı. Bu çevre onlar için iyi bir yaşam sağlıyor olmalıydı. Kander askerleri de hayatlarından memnun görünüyorlardı.

Donnan'ın içine garip bir yalnızlık duygusu çöreklenmişti. Girişimlerinin kötü bir şekilde sonuçlanması, kendisine inanmış olan on adamının ölümü, geriye kalan kırk kişinin mahkûmiyeti ona çok dokunmuştu. Uzay elbiselerini zamanında giyebilmiş olmaları, bu kırk kişinin hayatta kalmalarını sağlamıştı. Ayakları zincirlerle bağlı olarak düşman gemisine taşınmışlar ve Mayast II'ye doğru yola çıkmışlardı.

Arı kovanı biçimindeki yerli evlerinin çevrelediği Kander kalesine gelmişlerdi. Büyük ana kapıdan geçtikten sonra, ortadaki dev kubbeli beton binadan içeri girdiler. Binanın içerisindeki hareketlilik hiç önemli değildi. Esas üs, yerin altındaydı. «*Roketlerimizi atabilseydik, ne kadar korumalı olursa olsun, bu üssü yok ederdik*» diye düşündü Donnan.

İri yapılı Kanderliler elastik yer döşemeleri üzerinde sağa sola gidiyorlar, geniş yapraklı bitkilerin süslediği masalarda oturmuş çalışıyorlardı. Hiç kimse gereksiz yere konuşmuyordu. İçeride, insanı huzursuz edecek derecede bir sessizlik hakimdi. Sert ve hayvanî görünüşleri Donnan'ı etkilemişti.

İki metre boyunda, geniş omuzlu, dar basenli bu insansı yaratıkların oval biçimdeki başlarını yeşile çalan mavilikte iri gözler süslüyordu. Gözbebekleri dar, burunları küçücüktü. Uzun iri kulaklarının arkasından başlayan kıvırcık saçları, alınlarının üzerine kadar tüm kafalarını kaplıyordu. Derileri tüysüz, ipek gibi pürüzsüzdü. Elleri altı parmaklıydı ve parlak siyah parmakları vardı. Vücutlarını sımsıkı saran parlak çizgili elbiseleri, görkemli görünüşlerine daha bir ciddiyet kazandırıyordu.

Donnan onların yanında aşağılık duygusuna kapılır gibi oldu. Vücudunu gerdi, başını dimdik tuttu.

Duvara yapılmış olan dev bir göz resmindeki kapı açıldı. Kapıdan giren muhafızlar, Dünya'dakilerin aksine, çizmeleriyle en ufak bir ses dahi çıkarmadan, hafifçe eğilmiş olarak hareketsiz durdular ve her biri otomatik silahlarının kabzalarına alınlarını sürdüler. Biraz sonra duyulan bir ıslık sesi üzerine, Donnan'ı içeride yalnız bırakıp dışarı çıktılar ve arkalarından kapıyı kapadılar.

Köşede silahını her an ateşlemeye hazır tek bir muhafız kalmıştı. Onun dışında odada, göğsünde en yüksek asalet nişanı olan beş köşeli bir yıldız taşıyan bir subay vardı. O açık altın rengi derisi ve kırmızı baş bağıyla, Kander ırkından geldiğini belirliyordu. Yanağında ince bir yara izi göze çarpıyordu. Oturduğu yerden Donnan'a gülümseyerek:

— Sizi selamlarım kaptan, dedi akıcı bir Uru lisanıyla. Hoş geldiniz. Eğer kabul ederseniz...

Donnan kabul ettiğini başıyla işaret ettikten sonra onun karşısında yere oturdu.

— Adım Tarkamat. Barkus kabilesinden, Askun hanedanından geliyorum. Büyük filonun başkomutanıyım, diyerek kendini kısaca tanıttı.

Donnan şaşkınlıktan ne yapacağını bilemiyordu. Vorlak'a karşı savaşan kuvvetlerin şefi, büyük amiralle karşı karşıyaydı:

— Bizlerle bu kadar yakından ilgilendiğinizi bilmiyordum! dedi.

Kanderli yazı masasındaki bir tuşa dokundu. Masadan otomatik olarak çıkan çekmeceden, bir tepsi üzerinde dumanları tüten iki fincan belirdi. Yaşlı komutan:

— Arşivlerden edindiğim bilgiye göre, bu indak içeceği sizlerin metabolizmasına uygundur, dedi. Ayrıca sizlerden birçoğu bundan hoşlanır... Daha doğrusu hoşlanmışlardı.

Donnan ister istemez elini uzattığı fincana dokunamadı. Tarkamat vızıldar gibi bir ses çıkardı:

— Tamamen zararsızdır, dedi. Eğer sizi bayıltmak isteseydim, emir vermem yeterliydi. Size indak ikram etmemin nedeni; konuk diyemem ama, sizi bir mahkûm olarak olarak da görmediğimdir. Lütfen içiniz.

Donnan titremeye başlamıştı. Bir süre kendini toparlamaya çalıştı, sonra kekeleyerek:

— Ben... Sizden hiçbir şey kabul etmem! Bizi arkadan vuran katillerden!.. Dünyamızı yok eden Kanderler'den!..

Muhafız silahını Donnan'a çevirdi. Tarkamat silahı çekmesi için eliyle ona işaret etti. Bir süre Donnan'ı incelèdi ve alçak sesle:

— Siz, Dünyanızı bizim yok ettiğimize inanıyorsanız, büyük bir yanılgıya düşüyorsunuz!.. Bizim bu işle hiçbir ilgimiz yok!

— O halde kim? diye gürledi Donnan. Yumruklarını sıkmış olarak doğruldu, sonra yerine çöktü ve hızlı hızlı solumaya başladı.

— Bilmiyorum kaptan, dedi Tarkamat. Gizli örgütümüz bunu bulmak için çok uğraştı, ama başaramadı. Ancak, edindiğimiz bazı bilgilere göre Vorlaklılar'dan şüpheleniyoruz!..

— Kesinlikle olamaz! diye bağırdı Donnan. Ben oradaydım. Vorlaklılar'ın ellerinde, suçsuz olduklarını kanıtlayan delilleri var!..

— Hangi deliller?

— Bir anlaşma... Donnan birden sustu.

— Evet. Vorlaklılar'la Dünya'nın herhangi bir ulusu arasındaki anlaşma. Bu konuda çeşitli kaynaklardan bilgi almıştık. Biz kesin olarak inanıyoruz ki, küçük bağımsız güçlerden hiçbirinin, örneğin Xo gibi, Dünya'nın yok edilmesinde herhangi bir ilişkileri olamaz. Bunu yapmaları için ne geçerli bir sebepleri ne de güçleri var!..

— Kanderler'den başka geriye kim kalıyor? diye heyecanla sordu Donnan. Dünya, düşmanlarınıza yardım ediyordu; işte size bir sebep! Ayrıca, güneş sistemimizde devriye gezen roketlerinizin fotoğraflarını çektirdim.

— Biz de çektirdik, dedi Tarkamat. Oraya bir araştırma ekibi gönderdik. Bunu, felâket haberi bize ulaşır ulaşmaz yaptık. Bizim gemilerimize de saldırdılar. Ama Kram IV roketleri, türlerinin en kötü örnekleridir ve çoğu da bozukktur. Bazılarının pilot beyinleri, bazılarının da patlayıcıları çalışmaz.

Tarkamat bir süre sustuktan sonra sözlerini sürdürdü:

— Birileri bizi aldatmaya çalışıyor ve bunda da başarılı oluyorlar! Bu roketler bu nedenle kullanılmış

olmalı! Ayrıca Kram IV'ler pek o kadar beceriksiz değildir. Onlardan kurtulabilen gemiler çok azdır. Bu da gösteriyor ki, bu roketler, hayatta kalanların yanlış bir kanıya kapılmaları için özel olarak yapılmıştır.

— Ya da sizlerin bir taktiği... Böylece, bu roketlerin sizi suçlamak için başkaları tarafından gönderildiği izlenimini yaratmak istediniz, diye mırıldandı Donnan. Sonuç olarak, Vorlaklılar'la Ruslar arasında size karşı yapılmış olan anlaşma nedeniyle Dünya'yı yok ettiğinizi inkâr edemezsiniz.

— Neden aynı şeyi Katkinu'ya yapmadık? dedi Tarkamat. Katkinular, uzun yıllardan beri tarafsız geçinmelerine rağmen Vorlaklılar'a yardım ediyorlardı. Bunun yanında Dünyalılar'ın birkaç gemi dolusu küçük silah yardımlarının ne önemi vardı ki? Onlara karşı herhangi bir harekete geçmek istemedik. Çünkü bizler için ciddi bir tehlike arzetmeyeceğini belirlemiştik. Ayrıca ileride bize canlı olarak çok faydalı olabilecek bir gezegeni de hiçbir şekilde yok etmek istemeyiz. Katkinu gezegenlerinin hiçbirinde oradaki mikropları tümüyle sterilize etmeden yaşayamayız. Buna karşılık, bizim için biraz serin olmasına rağmen, Dünyanız'da pekâlâ yaşayabilirdik.

Tarkamat biraz soluklandıktan sonra devam etti:

— Sizin ya da uluslarınızdan herhangi birinin askerî bakımdan bizler için ciddi bir sorun olduğunu sakın aklınıza getirmeyin. Eğer bu ulus, Rusya mı ne diyorsunuz, bizlere karşı gelmeye yeltenmiş olsaydı, ona çok daha ayrı bir şey yapardık. Böyle durumlarda özel metotlarımız vardır. Örneğin Rusya'nın Dünya'daki düşmanlarına elçiler gönderip, Ruslar'a karşı bizim yerimize savaşırlarsa kendilerine elimizden gelen yardımı yapacağımızı açıklardık. Dünya'yı ele geçirmek için neden kendi adamlarımızın hayatlarını tehlikeye

atacaktık ki? İşin yarıdan fazlasını onlara yaptırmak varken, öyle değil mi?

Donnan dudaklarını ısırdı. Bu sözlere karşı ne söylenebilirdi ki?

— Gerçekten ilginç! dedi. Peki, sizin de elinizde suçsuzluğunuzu kanıtlayacak delilleriniz var mı?

Tarkamat gülümsedi:

— Burada kim kimi sorguya çekiyor kaptan? sözlerime inanıp inanmamakta serbestsiniz. Açık söylemek gerekirse, bizim için yabancıların düşünceleri hiçbir önem taşımaz. Ancak, bizler canavar değiliz. Ön yargıyı bırakıp gerçeği görünüz artık! Gerçi yönetim şeklimiz biraz serttir. Buna rağmen her şeye karışmayız. Geleneklere ve yaşama tarzlarına her zaman saygımız vardır. Bize bağlı olan halklara zenginlik ve refah sağlayıp, her bakımdan yardımcı oluruz. Buna karşılık onlardan hiçbir şey almayız. Bazen bizlerden çok daha rahat bir hayat sürerler.

Donnan, duyduklarına ve okuduklarına göre bunların doğruluğunu kabul ediyordu. Bu göçebe millet gerçekten çok kanaatkâr ve dürüsttüler.

— Yalnız bir şeyi unutuyorsunuz, dedi Donnan. Onlar özgür değiller.

— Bu sizin kültürünüzün değer yargıları, dedi Tarkamat. Ama sizin kültürünüz yok oldu. Artık hassasiyet ne ifade eder? Elinizden geleni yapıp, durumunuzu en iyi şekilde değerlendirmeye çalışınız.

— Ben, halkımı yok etmiş olanlarla işbirliği yapamayacak kadar hassas ve dürüstüm! diye öfkeyle karşılık verdi Donnan.

— Size daha önce de Kanderler'in bu işle bir ilgisi olmadığını söylemiştim. Konuyu daha fazla uzatmayacağım. Sizin gibi bir avuç vatansız ücretli askeri barındırmanın bizim için hiçbir yararı yok. Ancak, bu denli sıkı korumalı hatlarımızı yarıp, gezegenimize bu

kadar yaklaşmış olmanız karşısında hayret ettik. Bunu nasıl yapabildiğinizi öğrenmek istiyorum.

— Şansımız vardı o kadar. Sonunda yine de yakalandık!

— Hayır, şans değil! Eğer biz gelecek savaşlar için yeni geliştirdiğimiz bir aleti size karşı kullanmamış olsaydık, sizi kimse tutamayacaktı!

— Bunun ne olduğunu tahmin ediyorum, dedi Donnan. Artık roketler de, gemiler gibi pragrav motorlarla donatılıyorlar. Böylece onların istenilen mesafeye istenilen hızla gitmesi sağlanıyor. Ama siz bize karşı paragrav detektörlerimizin gösteremeyeceği eski model roketlerle saldırdınız. Bunu farkettiğimizde geç kalmıştık!

— Yedi roketten yalnız biri size isabet etti, dedi Tarkamat. Bu da yeterli oldu ya!.. Eğer sakladığınız sırrınız ilgirnizi çekmeseydi, geminizi atomlarına ayırırdık.

— Gizlediğimiz bir sırrımız yok, diye karşılık veren Donnan terlemeye başladığını hissetti. Goldspring geldi gözünün önüne. Yaralı ve yarı baygın olmasına rağmen, Kanderler gemilerine girmeden önce detektörü parçalamıştı.

— Buna inanacağımı sanmayın, dedi Tarkamat. Geminizin rotasındaki değişikliklerden elde ettiğimiz istatistik değerlerinden, şimdiye kadar duyulmamış olan, cisimleri çok uzaklardan belirleyebileceğinizi tespit ettik. Bizim en iyi paragrav aletlerimiz bile, ancak teorik hassas sınıra ulaşabilir. Dolayısıyla sizin yeni bir prensip bulduğunuz anlaşılmıştır. Bununla yeni bir silah tekniği geliştirilebilir.

Kısa bir sessizlikten sonra Tarkamat sözlerini sürdürdü:

— Sizinle burada soru-cevap oyunu oynamaya niyetim yok, Donnan. Sizleri de herhangi bir şey yapmaya

zorlayamayız. Anladığım kadarıyla siz adamlarınıza yürekten bağlısınız. Her gün gözlerinin önünde adamlarından birini öldüreceğiz! Ta ki, bizimle çalışmaya razı olana kadar...

«*Böyle bir şeyi tahmin etmeliydim.*» diye düşündü Donnan. Sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi Tarkamat'ın sesini duyuyordu:

— Eğer aklınızı kullanacak olursanız, size iyi muamele edilecektir. Yaşam koşulları sizler için en uygun gezegene götürüleceksiniz. Hayatta kalan daha başka insanlar varsa, onlarla birlikte oraya yerleşip güzel bir hayat sürdürebilirsiniz. Ama, bize karşı herhangi bir olumsuz harekette bulunmamanız için sizi şimdiden uyarırım! Size, buluşunuzu geliştirmek ve denemek için her türlü olanak sağlanacaktır. Ancak bunu bizim fizikçilerimiz gözetiminde, onlara bilgi vererek yapacaksınız. Anladığım kadarıyla Vorlak'taki adamlarınız da aynı alet üzerinde çalışacaklardır, bu bakımdan kaybedilecek zamanımız yok! Evet kaptan, şimdi sizi dinliyorum.

Donnan başını elleri arasına alıp derin düşüncelere daldı. Tüm yaşamı, bir sinema şeridi gibi gözlerinin önünden geçti. «*Artık cesaretim kalmadı*» dedi kendi kendine. «*Bu boşlukta yalnız ben varım, küçücük bir nesne olan ben!.. Ama bu hiç de doğru değil!..*» Bu düşünce onu birden canlandırdı. Ayağa kalktı.

Tarkamat onu, hâlâ dumanı çıkan fincan üzerinden süzüyordu:

— İstediğiniz şeyleri yapacağız, dedi Donnan. Sanırım en doğrusu da bu olacak!..

Sekizinci Bölüm

SIGRID Holmen ve Alexandra Vukovic, gökdelen denilen binanın en üst katından etrafı seyrediyorlardı. Komşu binaların, parıltılı ışık saçan duvarları, damları, bronzla kaplanmış kubbe biçimindeki çatılarıyla değişik bir mimari yapıları vardı. Evlerin ve binaların hemen hepsi büklümlü sütunlarla çevrelenmişti. Bunlar da tipik Azka mimarisinin bir görüntüsüydü. Bütün gökdeleni kiralamış olan Terran Trader A.Ş.'nin tüm Zatkopa sisteminde bir eşi daha yoktu.

Şirket, binadaki tüm odaları doldurabilecek kadar büyümemişti. Bu bakımdan Europa mürettebatının burada oturmaları için bir neden yoktu. Kadınlardan çoğu bu imkândan faydalanmışlardı. Sigrid ve Alexandra gibi bazıları da iş yerlerinden uzakta dairelere taşınmışlardı.

Alexandra o akşam, önemli bir müşteriyi akşam yemeğine eve çağırmıştı. Azkalar bu yönleriyle insanlara benziyorlardı. İş görüşmeleri için güzel bir yemek masasını, soğuk konferans salonlarına tercih ederlerdi. Eğer Terran Traders şirketi, Talta Okzu gibi birini sürekli müşteri olarak kazanırsa, çok büyük bir adım atmış olacaklardı.

Sigrid saatine baktı. 8 rakamı üzerine kurulu zaman ölçüsü sistemine artık iyice alışmıştı. «Aman Tanrım!» dedi. «On dakika sonra burada olacaklar ve ben hâlâ parfüm sürünmedim!»

Pencereyi açıp, temiz havayı ciğerlerine doldurdu. Zatkopa gezegeni yalnız Dünya'ya benzemekle kalmıyor, ara mevsimler dolayısıyla hüküm süren cennet gibi iklimleriyle de rahat bir yaşam ortamı sağlıyordu.

Etraf ne kadar sessizdi! Yollarda hiçbir taşıt aracı

görünmüyordu. Şehrin altı, çok karmaşık tünel sistemleriyle birbirlerine bağlı, büyük yeraltı meydan ve çarşılarıyla doluydu. Gökdelenler de birbirlerine saydam tüpgeçitlerle bağlanmıştı.

Pencereyi kapatıp mutfağa gitti, otomatik yemek makinesini kontrol etti. Her şey iyi görünüyordu. Robot tekniği burada çok gelişmişti. En usta aşçının yaptığı en güzel yemeği dahi Azkalılar'a beğendirmek çok zordu.

Sigrid salona geçti. Mobilyalar Dünya'dakilere hiç benzemiyordu. Her şey tam otomatikti. Otomatik parfüm kutusunu açtı. Kutudan aldığı listeden en uygun olanı aramaya başladı. Bu gezegende koku, giyim kuşamdan daha önemliydi. Listeye göre, Talta gibi bir konuk için 5 numaralı parfüm sürmeliydi. Sigrid burnunu kıvırdı. Bu parfüm maya gibi ekşi kokuyordu. «Azkalar kolonya da severler, en iyisi kolonya süreyim» diye kendi kendine söylenerek küçük bir şişeyi avucuna aldı.

Kapının robot gözüne bağlı olan aletten «*İki kişi girmek için izin istiyorlar*» diye mekanik bir ses yükseldi.

Herhalde Alexandra konuğumuzu getirdi, diye düşünen Sigrid:

— Bırak girsinler, dedi.

Açılan kapıya doğru döndüğünde, ikibuçuk metre boyunda, insan biçiminde iki dev robotla karşılaştı. Sigrid, suratları bulunmayan kafalarında kor gibi parlayan fotoelektrik gözlerine baktı:

— Ne istiyorsunuz? diye bağırdı.

Sigrid'in yanına gelen robotlar, metal parmaklarıyla kollarından ve omuzlarından kavradılar.

— Bizimle geleceksin. Güçlük çıkarmazsan sana bir şey yapmayacağız, dedi robotlardan biri Uru lisanıyla.

— Lanet olası!.. Bu da ne demek oluyor? diye öfkeyle sordu Sigrid.

Onun Azka lisanıyla konuşması üzerine robotlar da aynı dili kullanmaya başladılar. Serbest kalan eliyle Sigrid'in başını kavrayan robot, yavaşça sıkmaya başladı:

— İtiraz etme, yoksa daha fazla sıkıştırırım! dedi.

Eğer biraz daha sıkıştırırsa başının ceviz kabuğu gibi ezileceğini biliyordu. Robotlarla birlikte dışarı çıktı. Koridorlarda tam bir sessizlik vardı. Soğuk soğuk terlediğini hissetti. «Tam zamanını seçmişler» diye düşündü çaresizlik içinde. Caddelerde hiç kimse yoktu. Zaten kimse dolaşmazdı ki. Burası Dünya değildi!

Sigrid sol avucunda bir ağrı hissetti. Kolonya şişesinin halen elinde olduğuna şaşırmıştı. Şişenin keskin köşeleri avucunun içinde kırmızı izler bırakmıştı. Birden şişenin kapağını açıp, içindeki kolonyayı başından aşağı boşalttı.

Çelik parmaklar şişeyi elinden kaparcasına çekip aldılar. Sigrid canının acısından bağırmamak için kendini zor tuttu. Robotlar alev alev parlayan gözlerini kolonya şişesine çevirmişler dikkatle inceliyorlardı. Kendi aralarında Sigrid'in anlamadığı bir dille konuştuktan sonra robotlardan biri ona dönüp:

— İntihar etmek istedin değil mi? diye sordu.

— Bir sıvı korozif değil, dedi diğer robot.

Sigrid kanayan eline mendilini sarıp, onları takip etti. Onlardan başka hareketli hiç kimse yoktu. Antigrav boşluğundan bir tünele indiler. Tünelde taşıyıcı banta geçip belirsiz bir yöne doğru gitmeye başladılar.

Sigrid bu robotların bağımsız hareket etmediklerini anladı. Bunlara uzaktan kumanda ediliyordu. «Böyle bir şeyi ilk kez görüyorum» dedi kendi kendine. «Buraya geleli ancak bir yıl oldu, ama binlerce türde oto-

matla karşılaştım. Bu robotlar kime ait olabilir ve beni neden kaçırıyorlar?»

Yerli halkın bu işle ilgili olamayacağı kesindi. Azkalar onları dostça karşılamışlar ve kendilerine cömertçe davranmışlardı. Dillerini, âdetlerini öğretmişler, başlarından geçenleri dinlemişlerdi. Bu medeniyet, büyük kapitallerin baskısı altında olmasına rağmen, banker sendikaları her türlü rizikoyu göze alıp onlara gerekli yardımları yapmışlardı. Azkalar ekonomik rekabetten habersizdiler. Dünyalı kadınların iş girişimleri onlar için yepyeni bir şeydi. Tüm sistemde nakliye ve komisyon şirketleri vardı ama, onlar Terrar Traders'in plânladığı gibi geniş alanda çalışılabileceğini bilmiyorlardı. Kâr ortaklığından, sistem analizi ve motif araştırması gibi konular onlara tamamen yabancıydı. Bu nedenle, Sigrid'i kaçıranların ticarî rakipleri olması mümkün değildi. Bunların Azkalı olmadıkları kesindi.

Bir süre sonra robotlar onu banttan indirdiler. Uzun bir koridordan geçip, birçok köşeyi dönüp, aşağıya inen spiral bir geçitin nihayetindeki pis bir tünele ulaştılar. Tünele açılan yüzlerce kapıdan biri, onlar önüne gelince açıldı, içreri girer girmez de kapandı.

Uzun bir masanın etrafında basık suratlı, kösele derili on iki küçük yaratık oturuyordu. Salonun arka tarafındaki garip bir makinenin kumanda tablosunun önünde iki yaratık duruyordu. Onlar yüzlerini Sigrid'e çevirince, yanındaki robotlar heykel gibi hareketsiz kaldılar. Anlaşılan robotları buradan idare ediyorlardı. Kırmızı bir ışığın aydınlattığı salon loş ve soğuktu.

Sigrid bunların, bu sistemdeki ikinci güçlü ırk olan Forsiler olduğunu anlamıştı. Bunu daha önce düşünmeliydi.

Cücelerden biri:

— Kaybedecek zamanımız yok! diye söze başladı. Öğrendiğimize göre, siz Dünyalılar arasında önemli bir

kişisiniz. Hattâ en yüksek makamlardan birinin sahibisiniz. Sizi, bizimle birlikte çalışmanız için kaçırdık. Razı olmadığınız takdirde başınıza gelecekleri siz düşünün!.. Sizler bu sistemin ekonomik dengesini bozdunuz. Hesaplarımıza göre uyguladığınız metodun etkisi her geçen gün daha da artacaktır. Buna vakit geçirmeden engel olmamız gerektiğini anladık. Bunun için de sizin düşüncelerinizi ve insan psikolojisini incelemeliyiz. Siz iki değişik ırkın düşünce yollarının ayrı olduğunu farkedip, bundan yararlandınız. Şimdi sıra bizde. Biz de sizin düşünce yollarınızı öğrenmek istiyoruz. Bu nedenle, bizimle Forsi'ye geleceksiniz...

Sigrid dizlerinin titrediğini hissetti.

— Eğer bizimle çalışmaya razı olursanız, fazla bir zarar görmemeniz için elimizden gelen her şeyi yaparız, dedi Forsili. Sizlerin çalışkanlığınıza ve becerinize hayranız. Azka yerine Forsi'yi seçmemiş olmanızdan dolayı çok üzgünüz. Anladığım kadarıyla sizi buranın iklimi etkiledi.

— Ve konukseverlikleri, diye ilâve etti Sigrid. Biz karakterli, temiz ahlâklı bir medeniyet aramıştık!..

Fosili bu söze kırılmamıştı. Bir diğeri merakla sordu:

— Burasını bulana kadar çok aramamış mıydınız?

— Şansımız vardı, diye cevap verdi Sigrid. Şimdi yapılacak tek şeyin, mümkün olduğu kadar zaman kazanmak olduğunu düşünüyordu. Zaten biz de böyle bir yeri bulmayı ümit ediyorduk. Rekabete açık serbest ekonominin geliştirilebileceği bir yer. Bir iki sisteme uğradıktan sonra sizlerin varlığını öğrendik...

Sigrid rahatlamaya çalışırken, bir taraftan da, kolonya kokusunun kendisini bulmalarında faydalı olup olamayacağını düşünüyordu.

— İşlediğiniz bu suçun cezasız kalmayacağını biliyorsunuz, dedi. Eğer beni derhal serbest bırakırsanız, sizden şikâyetçi olmam.

Cüceler gülüştüler.

— Bir an önce yola çıksak iyi olur, dedi başkanları. Ana trafik başlamadan uzay gemimize ulaşabilirsek, hiç kimse bir şeyin farkında olmadan buradan uzaklaşırız. Aksi halde, yarın bütün gün ve geceyi burada geçirmek zorunda kalırız.

Korkudan titremeye başlayan Sigrid:

— Biz size ne yaptık? dedi. Biz vatansız kimseleriz!.. Çok kısa zamanda da buradan ayrılacağız. Hiçbir gizli tarafımız yok! İçinde Dünyalılar'ın bulunduğu birkaç gemi galaksinin herhangi bir yerindeler. Tek arzumuz onlarla buluşup, uygun bir gezegende güvenlik içinde yaşamak. Geçimimizi sağlamak için de...

— Tüm hesaplarımızı ve ekonomimizi altüst ettiniz değil mi? dedi Forsili sert bir ifadeyle.

— Ama... Beni dinlemelisiniz! Pek tabiî zengin olmak istiyoruz, hem de çok zengin olmalıyız. Ancak böylece galaksideki diğer insanları arayacak gemiler kiralayabiliriz. Tek amacımız bu, inanın bana!..

— Çok kurnazca hazırlanmış bir plân, dedi başkanları. Buna zaman bulabilirseniz, başaracağınızdan hiç kuşkum yok.

— Burada kalmaya hiç niyetimiz yok. Geri dönüp Dünyamızı yok edenlerden intikamımızı alacağız. Sonra da çok uzaklarda, kimsenin bilmediği bir yerde yeni bir gezegene yerleşeceğiz. Biz sizin rakibiniz değiliz. En azından kısa bir gelecekte size rakip olmaktan çıkacağız. Bunu neden anlamak istemiyorsunuz?

— Kısa zamanda da olsa bizi engelliyorsunuz. Siz gitseniz bile, burada kurduğunuz ekonomik sisteminiz yaşamaya devam edecektir. Forsi'nin de buna karşı gücü yoktur. Bu nedenle şimdi bizimle birlikte uzay gemimize geleceksiniz.

Başkanın bir işareti üzerine teknikerlerin parmakları kumanda tablosunun tuşları üzerinde hareket et-

meye başladı. Robotlardan biri çelik kollarını Sigrid'e uzatınca, Sigrid anî bir hareketle yana sıçradı. Sigrid önde robot arkada, salonun bir ucundan diğer ucuna koşuşmaca başladı. Bu arada ikinci robot da hareketlenmiş, onun yolunu kesmeye çalışıyordu.

— Kendinize geliniz!.. diye bağıran başkanları, bir taraftan da masayı yumruklıyordu. Bu hareketinizi çok pahalı ödeyeceksiniz!..

Bir köşeye sıkışan Sigrid, beklenmedik bir hareketle iki robotun arasından ileri fırlayınca, onu yakalamak isteyen robotlar, birbirleriyle çarpıştı. Robotlar hemen geriye dönüp, Sigrid'in arkasından koşmaya başladılar. Sigrid'i yakalama işine Fosililer de karışınca ortalık bir anda ana baba gününe döndü.

Bir ara fırsat bulan Sigrid, tüm gücünü toparlayıp arka kapıya doğru koşmaya başladı. Kapıyı açamayacağını biliyordu. Daha ne kadar dayanabilecekti!.. Ümitsizlik içinde kapıya doğru:

— Açıl!.. diye bağırdı.

Kapı, belli bir kişinin ya da kişilerin sesine göre ayarlanmadığı için açılmıştı.

Kapının arkasında Alexandra ve dört Azkalı duruyordu. Robotlar bu kez onlara saldırdı. Alexandra, üzerine doğru gelen robotlara aldırmadan silahını çekip kumanda tablosunun başındaki teknikerlere ateş etti. Robotlar birer heykel gibi oldukları yerde kaldılar.

Azkalılar, Forsililer'in ellerini bağlarken Alexandra:

— Bu olay, diplomatik alanda büyük bir sansasyon yaratacak. Bunun da Terran Traders'e epeyce faydası olur.

Sigrid ona bakıp gülümseyerek:

— Artık sen de gerçek bir kapitalist oldun, dedi.

— Ne yapalım, başka çaremiz var mı? diye cevap-

ladı Alexandra. Ayrıca, ticaret şirketi kurmamız için ilk teklifi sen yaptın!

Yugoslav kız silahını kemerine takarken:

— Seni evde bulamayınca telaşlandım. Talta koridorda kolonya kokusu aldığını söyledi. O zaman başının dertte olduğunu sezinledim. Azkalılar kokuyu izleyerek beni buraya kadar getirdiler.

Sigrid, elleri bağlı Forsililer'e bakıp başını salladı:

— Zavallılar, bu işin kolay olacağını zannettiler herhalde! dedi.

Dokuzuncu Bölüm

KUZEYDEN esen rüzgârla birlikte yağmaya başlayan yağmur, binaların damlarını ve yılan agaçlarını kamçılıyordu. Çakan şimşekler, düşen yıldırımlar her yeri aydınlatıyordu. Arı kovanı biçimindeki kulübelerine sığınmış olan yerliler, birbirlerine sarılarak ısınmaya çalışıyorlardı. Büyük patronlar bile, böyle bir havada onların çalışmalarını istemiyorlardı. Yalnız Kander üssü bu berbat havadan hiç etkilenmemişti.

Donnan ve arkadaşları, Kanderliler'le yakından tanışmışlardı. Birlikte çalıştıkları şef fizikçi Koşka, onlara büyük bir güven besliyor ve her konuda yardımcı oluyordu. Bu bakımdan paragrav detektörü, tahmin ettikleri zamandan daha önce tamamlamışlardı. Şimdi sıra uzayda denenmesine gelmişti. Koşka, Donnan'a denemeyi istedikleri zaman yapmaları için izin verildiğini telefonda söylemişti.

— Fizikçiler buraya gelmek üzere yola çıkmışlar. Bu kötü hava şartları dahi artık bizi durduramaz, dedikten sonra bu haberin kırk adamının üzerindeki tepkisine baktı.

Howard dudaklarını ısırıyor, O'Banion sessizce dua ediyor; Wright, Roger'e bir şeyler fısıldıyordu. Yul, her zamanki gibi yalnız, tırnakları avuçlarına gömülürcesine yumruklarını sıkmıştı.

— Rahat olmalısınız, dedi Donnan. Hiçbir şekilde sinirli olduğumuzu anlamamalılar.

Goldspring, kaba görünümlü detektörü laboratuvar arabasının üzerine kaydırmıştı. Şimdiye kadar şansları yüzlerine gülmüştü. Koşka, üzerinde düşünebilmeleri için, bir detektörü koğuşlarına götürmelerine izin vermişti. Böylece Goldspring ve yardımcılarının, bunun

üzerinde kendilerine uygun değişikliği yapabilme imkânı sağlanmış oluyordu.

Adamların Koşka'ya yaptıkları teklif tamamen mantıklıydı. Buna göre; daha önce yaptıkları detektör, ne de olsa eski bir modeldi. Ama şimdi yapacakları son duruma getirilmiş, tam anlamıyla faaliyet gösteren bir alet olmalıydı. Bunun için de hiçbir şeyden kaçınılmamalı, Goldspring'e her türlü fırsat tanınmalıydı. Goldspring de alet üzerinde ne kadar uzun süre çalışırsa, nasıl bir hile yapabileceğini o kadar iyi belirleyebilecekti.

Bu konu, atölyelerde çalıştırılmasına gerek duyulmayan adamlar için de yararlı olmuştu. Konuşup tartışacakları bir konu olmazsa ruhsal bunalıma girebilirlerdi. Kanderler hiçbir rizikoya girmiyorlardı. Koşka'nın fizik ekibi her elektronik komponentin ne işe yaradığını, hangi matematik formülünün nerede kullanılacağını çok iyi biliyorlardı. Ayrıca Goldspring, onların birkaç bilim adamına teorisinin doğruluğunu, diagramlarının geçerliliğini kanıtlayana kadar adamlardan hiçbiri herhangi bir şeye dokunmayacaktı. Koğuşları da sürekli olarak kontrol ediliyordu.

Buna rağmen Koşka, Donnan'ın ricasını kabul etmiş, ikinci detektör için gerekli yedek parçaları koğuşlarına götürmelerine izin vermişti. Eğer bunu kabul etmeseydi, Donnan'ın kaçış planı tamamen suya düşmese bile, tüm mürettebatın kaçışı sağlanamayacaktı.

Şimdi durum tamamen değişikti. Büyük bir aksilik olmadığı takdirde, hiçbir şey kaçmalarını engelleyemezdi. Yüzünde ter tanecikleri biriken Goldspring:

— Artık hazır olduğumuzu sanıyorum, dedi.

Yardımcı teknikerler Goldspring'in çevresinde toplandılar. Donnan da gülümsemeye çalışarak onların arasına karıştı. Ağzı kurumuş, kulakları uğulduyordu.

Teknikerler laboratuvar aracını, televizyon alıcı-

larına karşı kamufle etmişlerdi. Goldspring aletin kapağını açtı. Donnan elini içeri sokup, gerekli müdahaleyi yaptıktan sonra geri çekildi. Goldspring kapağı tekrar kapattı.

Ramri, Donnan'ın yanına gelip fısıltılı bir sesle :

— Başarabileceğimize inanıyor musun? diye sordu.

— Bunu bir saat sonra sor! diye cevapladıktan sonra bu kez kendisi Ramri'ye sordu :

— Böyle bir uzay botunu kullanabileceğinden kesinlikle emin misin? Demek istediğim, bu araç senin için tamamen yabancı. Bir aksilik olmasın!.. Göstergelerin ve diğer aletlerin kullanma talimatnameleri apayrı bir lisanla yazılmış...

— Tamam, seni anlıyorum ve de başaracağıma inanıyorum, dedi Ramri yumuşak bir sesle. Birbirlerine yakın olan bu sistemlerin gemilerinde pek öyle büyük farklılıklar yoktur. Ayrıca, Kander lisanından da az çok anlıyorum. Korkman için hiçbir neden yok, Carl dostum benim. Bu şerefli bir durumdur.

— Bunları daha sonra anlatırsın, diyen Donnan gülmeye çalıştı ama başaramadı.

— Eğer ümidim kalmasaydı, çoktan kendimi öldürmüştüm! Bugün artık hiçbir şey bizi durduramaz. Uzun yıllar ticarî temsilci olarak Dünya'da yaşadım. Bunun için sizleri iyi tanıyorum. Sizler, ümidinizi yitirmekten çok, ümit etmekten korkuyorsunuz!..

— Haklısın. Nasıl söyleyeyim... Biz Katkinular gibi değiliz tabiî..

— Böylesi iyidir. Dünyanızın çok olmasıyla büyük bir gerçek ışığı sönmüştür! Ülkenizin anayasası kadar etkileyici bir şey duymadım, diyen Ramri, Donnan'ın gözlerinin içine bakarak devam etti: İnan bana dostum, bu ışık yeni dünyamızda yeniden parlayacaktır...

Uzun bir sessizlik oldu.

Kapının açılmasıyla kendilerine geldiler. Dört as-

ker kapının iki tarafında, silahlarını ateşlemeye hazır olarak yer aldılar. Daha sonra Koşka ve yarım düzine kadar bilim adamı içeriye girdi. Koşka sabırsız bir ifadeyle:

— Haydi yürüyün, diye Goldspring ve adamlarına seslendi. Diğerleri burada kalacak!

Ramri ile birlikte şef fizikçiye yaklaşan Donnan, hafifçe öksürdükten sonra:

— Ben de sizinle gelmek istiyorum, dedi. Hattâ tüm adamlarım da gelecek!..

— Bu saçmalık da ne oluyor? diye sordu Koşka büyük bir şaşkınlıkla.

Donnan onun yanına daha çok yaklaştı:

— Biz hepimiz iyi yetişmiş elemanlarız, dedi ve arkadakileri işaret etti. Her zaman birlikte çalışırız. Bu detektörü de beraber yaptık. Kesin başarıya ulaşmak için herkesin az çok yardımı gerekir!

— Benim adamlarımla beraber, aynı laboratuvar botunda mı? dedi Koşka. Gülünç duruma düştüğünüzün farkında mısınız Donnan?

— Lanet olsun! Bu gezegene geldiğimizde, teklifiniz üzerine sizlerle beraber çalışmak için anlaşmıştık. Atölyelerinizde birçok detektör imal ettik. Yerde yapılan denemelerde başarı sağlandı. Bize ne zaman sizlerin yardımcıları gibi davranacaksınız?

— Daha sonra. Zamanı gelince size söyleyeceğim...

Donnan beklenmedik bir hareketle ceketinin altından çıkardığı otomatik tüfeği Koşka'ya doğrultup:

— Kıpırdamayın! diye bağırdı. Kıpırdayanı vururum!..

Askerlerden biri silahını Donnan'a doğrultmak isterken, Ramri'den yediği darbeyle kıvranarak yere çöktü.

Donnan, televizyon kameralarının adamları tara-

fından iyice kapatılmış olması ümidi içerisindeydi. Aksi halde bürodaki nöbetçi her şeyi görebilirdi.

— Silahlarınızı atınız!.. Yoksa Koşka'yı ölmüş bilin, dedi.

Askerler, Donnan'ın silahını sürekli atışa ayarlamış olduğunu ve kendisini vurana kadar onun Koşka başta olmak üzere birçok Kanderli'yi öldüreceğini anlamışlardı. Silahlarını teker teker yere attılar.

— Geriye dönüp hangara gidiniz! dedi Donnan sert bir şekilde.

Kanderliler aptallaşmış bir durumda kapıdan çıkıp, uzun koridorda yürümeye koyuldular. Donnan ateşe hazır silahıyla onları takip ederken, adamları da arkasından geliyordu.

Koşka'nın, durumu nasıl kurtarabileceğini düşünmekte olduğu anlaşılıyordu. Nasıl olmuş da bu insanlar bir silah ele geçirebilmişlerdi? Yoksa aralarında bir hain mi vardı? Ne yapabilirdi? Durumlarından diğerlerini nasıl haberdar edebilirdi?

Birkaç dakika sonra gerçeği öğreneceklerdi, ama o zaman da çok geç kalmış olacaklardı!.. Donnan'ın arkasından gelen dört adamının da artık silahları vardı. Hem de gerçek silahlar!..

Detektörü imal ederken, kasasının içerisine yerleştirdikleri borular ve diğer parçalarla gerçeğinden ayırt edilemeyecek, sahte bir silah yapmışlardı. Donnan'ın cekedinin altından çıkardığı silah buydu.

Donnan, plânlarının gerçekleşmemesi halinde ne yapacağını düşünmek bile istemezken, şimdi kesin kararını vermişti. Eğer işler yolunda gitmezse, kendini öldürtmek için elinden gelen gayreti gösterecekti.

Hep birlikte rampa aşağı yürüyorlardı. Karşılarına çıkan iki subay onları selamladı. Bu garip konvoy karşısında şaşkınlıklarını da saklayamadılar.

Donnan adamlarına:

— Onları vurun, ama fazla gürültü çıkarmayın, dedi.

Birkaç el ateş edildi. Subaylar yerde yatıyordu Kırk kişinin, daha doğrusu insanlığın bu son temsilcilerinin yaşaması söz konusuydu. Buna rağmen Donnan içinin burkulduğunu hissetti. «Belki de evlerinde onları bekleyen karıları, çocukları vardı» diye düşündü.

Koşka geriye dönüp bağırdı:

— Size hiçbir zaman güvenmemeliydim, katiller!..

Donnan, sahte silahıyla onu tehdit ederek yürümesini söyledi.

Hangara ulaştıklarında, kendilerini karşılayan silahlı iki muhafız:

— Durun!.. İzin kâğıtlarınızı gösterin, dediler. Donnan'ın adamlarından biri ateş edip iki askeri saf dışı bıraktı.

Bu arada Kanderliler'den biri bağırarak Donnan'ın üzerine atıldı. Donnan silahının kabzasıyla onun başına vurdu. Kanderli dizlerinin üzerine çökerken, Donnan'ı ayak bileklerinden yakalayıp yere düşürdü. İkisi birlikte yerde yuvarlanmaya başladılar. Birden uzaklardan alarm düdüklerinin sesi gelmeye başladı. Arada patlamalar da duyuluyordu...

— Kapıyı kapatmışlar!.. diye bağırdı Ramri. Bana bir silah verin de kilide ateş edeyim.

Kanderli, kanayan ağzı ile Donnan'a bakıp sırıtıyordu. Dev gövdesiyle ona sarılmış, on iki parmağı ile gırtlağını sıkıyordu. Donnan soluğunun kesilip, gözlerinin kardığını hissetti. Tüm gücünü kollarında toplayıp ondan kurtulmaya çalıştı. Kanderli'nin siyah tırnakları boğazında kanlı izler bırakmıştı. Yavaşça doğrulup, hasmına tekme tokat girişti.

Ramri kapıyı açmıştı. İçeriye girmeden önce, Donnan'ı bir türlü bırakmak istemeyen Kanderli'nin kabur-

galarına o korkunç tekmelerinden birini indirdi. Donnan ondan kurtulmuştu ama, adım atacak hali de kalmamıştı. Güçlükle nefes alıyor, her yeri ağrıyordu.

— Acele edin! Kanderliler geliyor!.. diye bağırdı Howard.

Adamlar hangara doluştular. Dev hangarda birçok uzay aracı duruyordu. Bunların arasında, kaçmayı düşündükleri uzay botu da görkemli bir şekilde göğe doğru uzanıyordu. Basınç odasının kapısı açıktı. Kanderliler'in Dünyalılar'a saldırmasıyla yeni bir mücadele başlamıştı.

Ramri, Donnan'a dönüp :

— İyice gözden geçirebilmem için, birkaç dakika botta kalmalıyım, dedi. Botun bir kişi tarafından idare edildiğini biliyorum ama, nasıl olduğunu tam öğrenmeliyim.

Düşmemek için sağ koluyla Goldspring'e tutunmuş olan Donnan, sol eliyle bota girmesi için Ramri'ye işaret etti.

— Biz size bu olanağı sağlayacağız, dedi Howard.

Adamlar Howard'ın arkasında üçgen şeklinde sıralandılar. Yalnız Howard'da silah vardı. Diğerleri silahsız olduklarından durumdan ümitsizdiler. Hep birlikte basınç odasının kapısına çıkan merdivenlere koştular. Kanderliler yana çekilip onlara yol açtılar, sonra da arkalarından saldırıya geçtiler.

— Bırak seni bota götürsünler, dedi Goldspring, Donnan'a. Kimse kalmamalı. Kaybedecek zamanımız yok!

— Acele edin, diye bağırdı Yule. Kanderliler geldi bile!..

Kapının önünde silahlı askerler belirmişti. Derhal yaylım ateşine tutuldular. Biri vurulup yere yuvarlandı. Diğerleri de sağa sola kaçıştı.

— Onlar yine gelecek, diye mırıldandı Donnan. Ay-

rıca daha başka giriş kapılarının olduğunu da unutmayın. Onları durdurmak için birkaç gönüllüye ihtiyacım var. Aksi halde botun bu gezegeni terk etmesi mümkün değil! Bana silahını ver O'Banion. Burada benimle gönüllü olarak kim kalacak?

— Ben kalacağım! dedi Yul. Yüzünde garip bir huzur ve kararlılık ifadesi vardı. Donnan'ın elindeki silahı çekip aldı.

— Onu geri ver, dedi Donnan boğuk bir sesle.

— Onu uzay botuna götürünüz Bay Goldspring! diye sert bir emir verdi Yul. İleride bize çok gerekecek.

Donnan, Goldspring'e sıkı sıkıya tutunuyordu. Karşı gelemeyecek kadar bitkindi. Goldspring, bir süre Yule'e baktı :

— Burada kalan herkes hayatını kaybedecektir, dedi alçak bir sesle.

Yule sinirli bir şekilde yere tükürdü :

— Biliyorum. Ama birileri nasıl olsa burada kalmak zorunda. Bu, neden ben olmayayım? Gerçi bir kahraman değilim, ama bir erkeğim!..

— İlk yapacağımız silah senin adını taşıyacak, dedi Goldspring. Yule onu merdivenlere doğru iteledi. Yule ile orada kalan üç gönüllü kendilerine siper bulmak üzere sağa sola koşuştular.

Kanderliler dört bir yandan hücuma geçmişlerdi. Hangar, patlama sesleriyle sarsılıyordu. Goldspring son anda basınç odasına girebildi. Kapıları kapatıp:

— Derhal harekete geçiniz! dedi.

Yul basınç odasının kapısına doğru bağırıyordu:

— Gidin artık. Gidin ve bizi rahat bırakın!.. Goldspring'in kendisini duyup duymadığını bilmiyordu. Ama onların kaçamama ihtimalinden korkuyordu. Bir anda uzay botu yerinden fırlayıp gözden kayboldu.

— Artık güvencedeyiz, dedi Ramri derin bir nefes alarak.

— Tabiî, roketlerin ve filonun yarısının, bizi sıçrama bölgesine kadar yakalayıp yok etme ihtimalini saymazsak!.. diye atıldı Donnan hiddetle.

— Bize bir şey yapamazlar ki!..

— Evet... Ne demek istediğinizi anlıyorum.

Ramri ekrana bakıyordu. Gezegenin atmosferini çoktan gerilerde bırakmışlardı. Şimdi sadece yıldızlar görünüyordu. Ramri:

— Carl -benim- dostum, dedi ve sustu.

— Evet, ne var? diye sordu Donnan.

— Rotamızı değiştirmeliyiz, dedi ve kontrol tablosuna eğildi. Parmakları tuşlar üzerinde dolaşmaya başlamıştı. Uzay botunu sürekli olarak bir vektörden diğerine kaydırıyordu. Böylece kendilerini takip edenlerden kurtulmuş oluyorlardı. Aslında buna pek gerek yoktu. Çünkü Kanderliler, yalnız gezegenlerine gelen gemilere karşı savunma hattı kurmuşlardı, gidenlere değil.

— Senin niyetin başka, dedi Donnan.

— Carl -benim- dostum özür dilerim. Ama ailemi ve çocuklarımı görmeyeli çok uzun yıllar geçti. Bu botu yönetecek tek kimse de benim. Katkinu'ya gidiyorum...

— Pekâlâ dostum, dedi Donnan. Bunu tahmin etmiştim. Yoluna devam edebilirsin. Zaten benim de Katkinulular'la konuşacaklarım vardı...

Onuncu Bölüm

BAKIŞLARINI ufukta dolaştırdığında. Donnan kendini vatanına dönmüş zannetti. Karlarla kaplı dağlar, parlak mavi gökyüzü, vadideki yemyeşil ormanlar, pırıl pırıl parlayan altın sarısı güneş, pamuk yığınını andıran bulutlar... Bütün bunlar bir rüya mıydı, yoksa Dünya yok olmamış mıydı? Gençlik yıllarındaki bir anısını hatırladı: Dağlara doğru giderken bir çiftlikte samanların üzerinde uyuyakalmıştı. Sabah gün ağarırken çiftçinin kızı ona veda öpücüğü vermişti. Sabah güneşinin altın ışıkları her yeri aydınlattığında, o da yoluna devam etmişti.

Ramri, bir süre Donnan'ı süzdükten sonra, dikkatini yeniden binek hayvanının idaresine topladı. Uzun yıllar uzayda ve Dünya'da kalması dolayısıyla, altı metre uzunluğundaki sekiz ayaklı binek hayvanının sandalyeye benzer hörgücünde oturup, onu idare etmek Ramri'ye zor geliyordu. Katkinu'yu terk ederken vatandaşlarının da bu alışkanlıkları yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştı. Küçük antigrav uçuş botlarının üzerlerinden sessizce kayıp gittiklerini seyrediyorlardı. Donnan ve Ramri genel valiye gitmek üzere yola çıkmışlardı. Bu gezegende, yüksek mevkideki bir kimseyi makineyle ziyarete gitmek büyük bir hakaret sayılırdı.

Donnan piposunu doldurup yaktı. Tütünü bitecek diye artık endişelenmiyordu. Çünkü Ramri ona, Katkinu gezegenlerindeki jenetik uzmanlarının, tütüne çok yakın bir bitki yetiştirecekleri teminatını vermişti. Piposundan derin bir nefes çeken Donnan etrafı seyretmeye koyuldu. Burası Dünya değildi. Artık bu gerçeği kabul edip, hayallere kapılmamalıydı. Dikkatli bakıldığında çimenlerin, otların ve çiçeklerin Dünya'daki-

lere çok az benzedikleri anlaşılıyordu. Biyoşimik analizlerde bu farklılık tamamen ortaya çıkıyordu.

Donnan, uzay botunu terk edip Katkinu'ya ayak basmadan önce antialerjik hap almak zorunda kalmıştı. Üzerinde gittikleri cadde, parlak yeşil renkte yosuna benzer bir bitki türüyle kaplıydı. Caddede mavi papağana benzeyen yaratıklar geziniyordu. Evler, kaktüsü andıran, özel olarak yetiştirilmiş bitkilerden yapılmıştı. Etraflarında rengârenk çiçeklerin bulunduğu güzel bahçeler vardı. Tarlalarda, yine jenetik uzmanlarınca yetiştirilmiş yaratıklar çalışıyorlardı.

Bunlar, insanla hiçbir ilgisi olmayan yaratıklardı. Mozart'ı dinleyen, Thomas Jefferson'a saygı ve hayranlık duyan yakın dostu Ramri bile insan değildi. Bunca yıl vatanından uzak kalmış olmasına rağmen, geriye döndüğünde karısını ve çocuklarını öylesine soğuk karşılamıştı ki, sanki iki saatlik bir yerden dönmüştü.

Tanta uygarlığında hiçbir şey Dünya'dakine benzemiyordu. Katkinu toplumunda aile bağı çok güçlüydü. Ama hiçbir Dünyalı, bu kadar uzun süre ailesinden ayrı kaldıktan sonra birbirlerini böylesine soğuk karşılamazlardı!

— Buradaki durumu bana açıklar mısın? Detayları pek anlayamıyorum! dedi Donnan. Anlayabildiğim kadarıyla, her koloninizde, ana gezegeninizden bir genel vali yönetici olarak bulunuyor. Değil mi?

— Tam olarak değil, diye açıkladı Ramri. Genel vali Wandai, bir Lotang'dır. Biz Tantalar'dan tamamen değişik bir lisanla konuşur; âdet ve alışkanlıkları tümüyle değişiktir. Beğendiği sanat tarzı benim için hiçbir şey ifade etmez. Onun genel vali tabiri «subo» anlamı ile ne kastettiği bence anlaşılamamaktadır. Bu tür ayrıcalıklar bazen o kadar incedir ki, çok zor anlaşılır. Kullandığı fonetik semboller bile bizimkilerden farklıdır.

— Bunu hiç düşünmemiştim! dedi Donnan. En azından alfabe ve sayı sistemlerinizin aynı olduğunu sanıyordum...

— Hayır. Bazı topluluklarda aynıdır. Lotanglar Tanta yazısını çok çirkin bulurlar. Pek tabiîdir ki, her kültürlü kişi, önemli toplulukların âdet ve dillerini bilir. Bu bakımdan Wandai bizim lisanımızı çok iyi konuşur. Ne yazık ki ben onlarınkini öğrenemedim. Benim ilgim başka konular üzerinde toplanmıştı. Biz Tantalar, diğer Katkinular'a kıyasla doğal bilimler ve teknikle daha çok uğraşırız. Öyle ki, birçok Katkinu topluluğu bu yeniliklerden rahatsız bile olmaktadır.

— Bana bak, dedi Donnan. Şimdi bana uzaylılar buraya gelmeden de, sizlerin doğal bilimlerle uğraştığınızı mı söylemek istiyorsun? Ama doğru ya!.. Öyle olmasaydı, bitkilerde ve hayvanlarda jenetik değişiklikleri nasıl yapacaktınız?

— Evet, Uru uzay gemileri geldiğinde, bizler daha çok teorik olarak doğal bilimlerle uğraşıyorduk. Pratik çalışmalar da yapıyordu. En önemli çalışmalarımız biyoloji alanındaydı. Dünya'daki gelişmenin bir benzeri bizde üç yüz yıl önce oldu. Siz de pek çok biyolojik teori geliştirdiniz. Ama ekonomik bakımdan ölü madde ile uğraşmayı tercih ettiniz.

— Sizin sisteminiz bana çok karışık geliyor. Galiba bir türlü anlayamayacağım, dedi Donnan. Özellikle de uzay çağından önceki durumunuzu!.. Değişik gezegenlerdeki yabancı uygarlıklar değişik geleneklere ve düşüncelere sahip olabilirler. Ama sizler aynı bölgede yaşamanıza rağmen, her bakımdan birbirinizden farklısınız!

— Eskiden nasılsa şimdi de aynı şekilde devam ediyor, diye açıkladı Ramri. Buraya yeni koloni kurmaya gelen her Katkinu, değişik bir topluluktur. Her şeye rağmen Tantalar çoğunluktadır.

Eliyle caddeden beş yüz metre ilerideki çelik plastik karışımından yapılmış silindirik binaları gösterdi. Orada dolaşan kuş cinsi yaratıklar, tüylerle kaplı vücutlarını ceketle örtüyorlardı.

— Bu gördüklerin Kodaular'dır. Çok önceleri aramızda bazı sürtüşmeler olmasına rağmen, uzunca bir süredir dostça birarada yaşamaktayız. Birçok teknik hizmetlerden ortaklaşa yararlanan tek bir ulus durumuna geldik. Barışı korumak apayrı bir teknolojidir. Bunu yerleştirdikten sonra gezegenlerarası devleti kurmuş olduk.

Bir süre susan Ramri sözlerine devam etti:

— Carl -benim- dostum, şimdiye kadar seninle birçok görüşme yapmamıza rağmen, Dünya'nın üzerimizde yaptığı etkiden hiç bahsetmemiştim. Siz bize yalnız hammadde ve yedek parça satmadınız. Aynı zamanda felsefenizi de öğrettiniz. Biz Tantalar bilim ve tekniğe karşıydık. Bizim bu görüşümüzü değiştirdiniz. Sizler de bizim jenetik araştırmalarımıza ve deneylerimize karşıydınız. Bunu duygusuzluk, acımasızlık, hayvanlara eziyet olarak kabul ediyordunuz. Katkinu'dan ayrı kaldığım yıllar süresince burada pek çok değişiklik olmuş. Kendi evimde bile yeni bazı şeylerle karşılaştım. Eskiden evi dev bir ateşböceği aydınlatırdı. İnan bana, siz insanlar bize pek çok şey verdiniz.

— Teşekkürler, diye mırıldandı Donnan ve düşünceye daldı.

«Bu gezegenler bize göre bir yer değil. Biz, kendimize ait olacak yepyeni bir gezegen bulmalıyız. Her şeye yeniden başlamamız gerekecek. Eğer çocuklarımız da olsaydı, tüm bu uğraşılarımız boşuna gitmemiş olacaktı!»

Ramri, Donnan'a baktıktan sonra çekinerek:

— Konuşmaya öylesine daldık ki, neredeyse asıl amacımızı unutacaktık, dedi. Herhalde Wandai ve

adamlarının görevlerini bilmek istersin. O, ana gezegenin, dolayısıyla bizim gezegenimizin tüm topluluklarının temsilcisidir. Gergin durumlarda hâkimlik yapmak ve ordular arası koordinasyonu sağlamak da görevleri arasındadır.

— Her topluluğun bir temsilcisi olduğunu söylüyorsun. Peki, bunlar eş değerde söz sahibi midir? diye sordu Donnan.

— Hayır, kesinlikle değil. İlkel topluluk temsilcileriyle süper topluluk temsilcilerinin politik ağırlıkları çok büyük farklılık gösterir. Savunma sorumluluğu, birinci derecedeki güçlü uygarlıklara aittir. Bunların arasında Lotanglar ve Tesalar önde gelmektedir. Biz Tantalar, daha çok ticaretle uğraşırız. Senin etiket ve protokole dikkat etmene gerek yok. Genel vali Wandai senden böyle bir şey beklemez.

Donnan başını salladı ve piposundan derin bir nefes çekti. Söylenecek söz kalmamıştı. Ayrıca, o ve adamları artık sabırlı olmayı öğrenmişlerdi. Zamanlarını çok iyi değerlendirmişlerdi. Goldspring ve yardımcılarının geliştirdikleri aletler, şimdiye kadar süper uzay ırklarının geliştirdiklerinden çok üstündü.

Eğer o zamana kadar hayatta kalabilirlerse, er ya da geç Dünya'yı yok edenleri bulacaklar ve cezalarını vereceklerdi.

Ramri'nin ıslıklı sesi onu dalgınlığından kurtardı.

— Artık geldik sayılır.

Binek hayvanları geniş bir yola girmişti. Yolun iki yanında dev ağaçlar sıralanıyor, ancak rüyada görülebilecek güzelikte rengârenk çiçekler ve bitkilerle süslü bahçeler yer alıyordu. Önlerinde büyük bir ev belirdi. Daha doğrusu bir ağaç, bir ağaç-ev. Evin dallarla örülmüş damından girişteki sütunlara kadar sarmaşıklar ve çitler uzanıyordu. Yabancı bir müzik, evin canlı

duvarlarından çıkıyormuş gibiydi. Donnan, Katkinu'da şimdiye kadar böyle bir şey görmemişti.

Binek hayvanlarından inip, evin girişine doğru yürüdüler. Kapının iki yanında otomatik silahlı nöbetçiler vardı. Ramri karmaşık bir selamlama seramonisi yaptı. Nöbetçilerden biri onları, altın ışıkların parıldadığı bir koridordan geçirip büroya getirdi. Büronun duvarları sedef parlaklığındaki özel bir ağaçla kaplanmıştı. Donnan aynı kaplamayı Ramri'nin evinde de görmüştü. Genel vali Wandai görkemli bir hareketle onları selamladı. Ramri de, son derece garip bir ekzotik dansla karşılık verdi.

Bu arada Donnan, genel valiyi inceliyordu. O, yalnız başka bir uygarlığın mensubu değil, aynı zamanda başka bir ırkın temsilcisiydi. Tüyleri siyah, gözleri yeşil, gagası daha küçük ve daha az eğriydi. Boynunda asılı olan kesenin yanında altın parçaları vardı.

Selamlaşma formalitelerinin tamamlanmasından sonra, Wandai altın bir kutudan aldığı puroyu Ramri'ye verdikten sonra bir tane de kendi yaktı. Ramri ile özel sehpalarına rahat bir şekilde yerleşen genel vali, Donnan'ın da masada yer almasını rica etti.

— Size içecek bir şeyler ikram etmek isterdim, diye akıcı bir Uru lisanıyla konuşmaya başladı. Fakat sizi zehirlemenin konukseverliğe uymayacağını düşünüyorum.

— Yine de teşekkür ederim, diye cevap verdi Donnan.

— Buraya geldiğinizi duyduğumdan beri, sizlerle görüşmek için sabırsızlanıyordum. Ama geleneklerimiz beni beklemeye zorunlu kılıyordu. Sizin görüşme arzunuzu bekledim. Bunu öğrendikten sonra rahatladım. Lotang âdetlerine göre sizi buraya davet etmemde bir sakınca kalmamıştı.

— Aslında ben, askerî konularda, aynı mevkilerdeki kimselerin konuşabileceğini zannediyordum, dedi Donnan.

— Nasıl, askerî mi dediniz? Dünya'nın askerî bakımdan hiçbir önemi yoktu ki!..

Donnan öfkesini belli etmemek için kendini zor tuttu. Bir Tantalı bunu böylesine vahşice açıklamazdı. Gerçi Wandai, bunun kötü bir anlam ifade edebileceğini aklına bile getirmemişti. Lotanglar'ın sert yaradılışları bunu gerektiriyordu.

— Biz Kander ana üssünden kaçtık, dedi Donnan. Sizlere bilgi verebileceğimizi hiç mi düşünmediniz?

Sözlerinin etkisini artırmak için bir süre sustuktan sonra devam etti :

Örneğin Dünyalılar'ın, bir noktaya kadar savaşa karışmış olabileceği konusu hiç aklınıza gelmedi mi?

— Siz herhalde Vorlak ile bir Dünya ulusunun yapmış olduğu anlaşmadan söz ediyorsunuz. Biliyor musunuz kaptan, biz bunu, daha anlaşma imzalanmadan önce öğrenmiştik! Katkinu casuslarının her yerde bulunduklarını unutmamalısınız! Dünya'da da pek çok casusumuz vardı...

Wandai susmuştu. Anlaşılan söyleyeceği şeyleri iyice tartıyordu.

— Bu anlaşma bizi rahatsız etmişti, diye devam etti. Kanderliler'in bu anlaşmaya herhangi bir tepki göstermesi olasılığı bizi çok endişelendiriyordu. Çünkü Dünya'ya yakın birçok gezegenimiz tamamen korumasız bir durumdadır. Ayrıca Dünya'da bulunan halkımızdan çoğunu geri çağırmak zorunda kaldık.

— Bu konuda Ramri'nin dostlarından bazı şeyler öğrenmiştim, dedi Donnan.

— Bu, o bölgede kesin olarak savaş çıkacağı anlamında değildi. Ama yine de her olasılığı düşünmek zorundaydık. Yalnız Kanderliler değil, Dünya ulusları

arasında her an için korkunç bir savaş çıkması ihtimali de vardı. Merkezî hükümetin sürekli uyarısına rağmen, Dünya yok olmadan önce birçok Tantalı bunu ciddiye almamıştı! Diğer uygarlıklarımızdan olanlar akıllıca davranıp, zamanında oradan ayrılmışlardı. Ama bunlar azınlıkta kalıyordu.

«Kendini beğenmiş yaratık!» diye aklından geçirdi Donnan öfkeyle.

Wandai, sanki onun düşüncelerini okumuş gibi, puro tuttuğu elini aşağıya indirip alçak bir sesle:

— Beni affedin kaptan. Bunları kötü bir niyetle söylemedim. Sizlerin ne denli acı çektiğinizi tahmin ediyorum. Biz Katkinular'ı en yakın dostlarınız olarak kabul edebilirsiniz. Size herhangi bir şekilde yardımımız dokunursa çok mutlu olacağız. Dünya'nın yok edildiği haberini aldığımızda çok üzüldük. Kimse Kanderliler'in suçsuz olduğuna inanmıyordu.

Wandai purosunun külünü silkeledikten sonra bir nefes çekip, sözlerine devam etti :

— Tarafsız gezegenlerden Unya ile Yan da onlara karşı savaş açacak. Kander'e karşı yapacağımız savaşı kazanabilmeniz ihtimalinin artmış bulunması, üzüntülerinizi az olsa azaltmalıdır! Kanderliler'in esiri olan birçok gezegende de başkaldırmalar başladı. İntikamınızı almak için hepimiz elbirliğiyle çalışacağız!..

Wandai'nin bu açıklamalarında Donnan'ın dikkatini çeken bir şey, onun soğuk soğuk terlemesine neden oldu. Ama bunu farkettirmemeye çalıştı.

— Anladığım kadarıyla, siz şahsen, bunu Kanderliler'in yapmış olabileceğine inanmıyorsunuz! diye fısıldadı Wandai.

— Peki, siz buna ne diyorsunuz? diye sordu Donnan.

— Hayır, şahsen ben de inanmıyorum. Ama Dünya yok olunca derhal güneş sistemine el attılar ve idare

kodunu yalnız kendilerinin bildikleri roketler yerleştirdiler. Bu roketler, onlardan başka kime ait olabilir ki?

— Diyelim ki, Dünya'yı Kanderliler yok etti!.. Peki, bunu yapmaları için ne sebepleri olabilir? diye sordu Donnan.

— Gezegen birkaç yıl sonra soğuyunca, orasını işgal edeceklerdir. Tahribat ne kadar büyük olursa olsun, yine de su ve oksijen kalmıştır. Biosfer yeniden canlandırılabilir. Tekrar oturulabilir duruma getirdikten sonra da kolonilerini kuracaklardır. Ne var ki, bulduğumuz bir delil, bu işte Kanderliler'in suçsuzluğunu kesin olarak kanıtlamaktadır. Yalnız, fırsattan yararlanmaktan çekinmedikleri de bir gerçektir. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu dokümanı açıklamak istemedik. Çünkü onların suçlu olarak düşünülmesi işimize geliyor. Ama, bir insan olarak, sizin bunu görmeye hakkınız var...

Donnan heyecanla ayağa kalktı. Başını önüne eğmiş, yumruklarını sıkmıştı :

— Yâni, Dünya'yı kimin yok ettiğini biliyor musunuz?

Donnan'ın yanına gelmiş olan Ramri, şaşkın bir ifadeyle genel valiye bakıyordu. Wanai fısıltılı bir sesle :

— Evet, biliyorum! dedi.

DONNAN kalbinin yerinden fırlayacağını zannetti:

— Pekâlâ, dedi. Anlatın bakalım.

Genel vali bakışlarını Donnan'ın gözlerine dikerek:

— Kendinizi güçlü hissediyor musunuz? diye sordu. Bu sizin için bir şok olabilir. Sonra uyarmadınız demeyin!..

— Tanrı aşkına, lafı gevelemeyi bırakınız da... Şey, affedersiniz, lütfen anlatınız.

Wandai, yazı masasının bir yerine eliyle dokunduğunda ortaya bir çekmece çıktı.

— Bu arada ben fazla konuşmayacağım. Çünkü bizim konuşma tarzımız size kaba gelebilir. Aslında önemli olan delili görmenizdir. Sonra kararınızı verirsiniz. Buraya geleceğinizi duyduktan sonra, delili getirttim. Devlet sırrı olarak gizli arşivde korunuyor.

Çekmeceden altı köşeli bir kristal çıkardı. Bu onların uzay teknolojilerinin bir ürünüydü. Alıcı verici televizyon görevini yapıyordu.

— Burada, Xo'lu bir tüccarın, merkezî hükümetimizin gizli örgüt şefiyle yapmış olduğu bir soruşturmanın kaydı var, dedi Wandai. Bildiğiniz gibi, bu savaşta Xo gezegeni tarafsızlığını korumaya devam etmektedir.

— Saygıdeğer genel vali bir dakikanızı rica edeceğim, diyerek Ramri onun sözünü kesti. Eğer bu, bir devlet sırrı olarak kabul ediliyorsa, elinize nasıl geçtiğini sormama izin verir misiniz?

— Felâketin olduğu sırada birkaç Dünya gemisinin uzayda olduğunu biliyordum. Bunlardan birinin de gezegenimize geleceğini tahmin etmiştim. İnsanların uzaydaki tek dostu biz olduğumuzdan, merkezî hükü-

metimiz her gezegenimizin genel valiliklerine bu kayıtlardan birer kopya gönderdi. Aksi halde bizi de suçlu sayıp, başka sistemlere gitme ihtimalleri vardı. Buna rağmen, yine de bizimle kalmak istemeyeceksiniz kaptan. Karar sizin! Ama biz, tespit ettiğimiz ve edeceğimiz her bilgiyi memnuniyetle size aktaracağız.

Ramri sinirli bir şekilde purosunun dumanını üfledi. Duman Donnan'ın yüzüne gelince öksürmeye başladı. Ama gözlerini duvardaki perdeden ayırmıyordu. Prizmadan çıkan ışınlar, duvardaki perdede üç boyutlu resimler oluşturuyordu. Önce yıldızların parıldadığı uzay manzarası, daha sonra bir yazı masasının arkasında oturan kuş biçiminde bir yaratık belirdi. Tüyleri beyaz, mavi, yeşil renkliydi. Göğsünde altın yıldız vardı. Bu yaratık Xo'luydu. Donnan onu daha önce gördüğü resimlerden tanımıştı. Xo'lular Dünya'ya gelmezlerdi; çünkü Dünya'da onların ilgisini çekecek hiçbir şey yoktu. Vücut yapıları Dünya'daki ponilere benziyordu. Başlarının üzerinde dimdik duran ibikleri, ağızlarının üzerinde hortum şeklinde uzanan burunları da olmasa, Dünya'daki hayvan türlerinden biri sanılabilirdi.

Xo'lunun hareketlerinden sinirli olduğu farkediliyordu. Rahatsız bir şekilde sağa sola sallanıyor, sürekli olarak hortumunu oynatıyordu.

Birisi Katkuni lisanıyla konuşmaya başladı. Ramri, Donnan'ın kulağına fısıldadı:

— Bu, Katkinu gizli örgüt şefi Kaunga'dır. Xo'lu kaptan Hordelin'i sorguya çekiyor. Konuşulanları sana tercüme edeyim.

— Yaklaşık altı ay önce yapılmış olan bir kayıt bu. Kaptan Hordelin, aynı zamanda Xo Uçuş Komitesi Başkanı'dır.

Örgüt şefi Kaunga'nın görüntüsü belirip kayboldu. Sonra Uru diliyle konuşan sesi duyuldu:

— Sakin olun Hordelin. Korkmanıza gerek yok! Bu

sorgulama, daha önce yapmış olduğumuz sorgulamadaki ifadenizin kayıtlara geçirilmesi içindir.

— Zor kullanarak!.. diye karşılık veren Xo'lu, gülünç bir sesle devam etti: Gemime el koymanızı, mürettebatımın tutuklanmasını, ruhsal baskı kullanarak yaptığınız bu sorgulamayı şiddetle protesto ediyorum.

— Boş yere heyecanlanıyorsunuz Hordelin. Her şey Katkinu ve yıldızlararası yasalara göre yapılacak. Bulaşıcı hastalık olasılığına karşı, karantina kararı almaktan başka ne yapabilirdik ki?

— Evet, anlıyorum... dedi Hordelin. Eğer arzunuza göre hareket edersem, bize sağlam raporu verip serbest bırakacaksınız. Pekâlâ...

Hordelin kısa bir süre sustuktan sonra endişeli bir ifadeyle :

— Yalnız, bu söyleyeceklerimin gizli kalacağına dair bana söz vermelisiniz. Eğer amirlerimin bundan haberi olursa!..

Önündeki kâğıtları karıştıran Kuanga onun sözünü kesti :

— Evet evet, size söz veriyorum. Bundan hiç şüpheniz olmasın. Bu konuda gezegeninizin oynadığı rol dolayısıyla müşkül duruma düşebilirsiniz. Müttefikimiz olan Xo ile aramızın açılmasını istemeyiz. En iyisi, suçun sorumluluğunu işleyene bırakmaktır. Sizden bu bilgileri istememizin nedeni, kendimizi rahatlatmak içindir.

— Bizi suçlamak için nedenlerinizi anlamıyorum! dedi Hordelin. Bunu nereden öğrendiniz?

Kaunga yumuşak bir ifadeyle :

— Bilgi kaynağımızı açıklayamayacağım. Sorgulamaya başlayalım artık: Uzay geminiz, Xo'nun ticaret filosuna mı ait?

— Evet, gemi mürettebatına özel bir görev verilmişti. Verimli olacağı belirlenen yeni pazarlarla ilk iliş-

kiyi sağlamak, ön görüşmeyi yapmak görevlerimiz arasındaydı. Xo'nun şimdiye kadar ticaret yapmakta olduğu gezegenler çok ilerlemişlerdi. Bu nedenle artık bizim mamullerimizi almıyorlardı. İhracatımız neredeyse durma noktasına gelmişti. Bu bakımdan yeni pazarlar arıyorduk. Dünya...

— Pekâlâ, dedi Kaunga. Dünya hakkında size ulaşan bilgileri incelediniz ve geminizle oraya gittiniz. Yanılmıyorsam, yaklaşık iki yıl önceydi bu, değil mi? Peki ama neden gizli?

Hordelin, beklemediği bu soru karşısında telaşlanmıştı :

— Başkalarını rahatsız etmek istemedik. Katkinular, Dünyalılar'la iyi ilişkiler içerisindeydi...

— Saçma! dedi Kaunga. Dünya pazarlarında rekabeti yasaklayan hiçbir anlaşma yoktu. Katkinu, kendine bağlı gezegenlerin ekonomik durumlarını koruma görevini üstlenmişti. Sizin bu işi gizli tutmanızda özel bir nedeniniz vardı. Ne yapmak istediğinizi anlatın bana.

— Bu ilkel uluslar, taş devri kalıntıları, halen birleşmeyi beceremememişlerdi. En azından, galaksi uygarlıklarını örnek alıp, ortaklaşa bir barış plânını gerçekleştirememişlerdi.

Kaunga sert bir ifadeyle :

— Siz, bir ya da birkaç ulusa süper bomba satmak suretiyle büyük güçler arasındaki dengeyi bozabileceğinizi ümit etmiştiniz, dedi. Bu işi gizli yapmanızın nedeni de, bu güçlerin, durumu zamanından önce anlayıp ya savaşa karar vermelerinden ya da silahların Dünya'ya girmesine engel olmak için birleşmelerinden çekinmenizdi. Çünkü, her iki durumda da onlara silah satamayacaktınız.

— Bu düşünceniz tam olarak doğru değil, dedi Hordelin. Amacımız bu değildi. Size söylüyorum ya, onlar

çılgındılar! Tüm ırkları delirmişti. Onların bu çılgınlıklarının diğer gezegenlere bulaşmasından ölmeleri daha iyiydi!..

— İş işten geçtikten sonra kendinizi haklı çıkarmaya çalışmayınız.

— Ama bizim katil olduğumuzu düşünmemelisiniz. Bildiğimiz kadarıyla, onlar zaten bu tip bir süper bomba yapmayı düşünüyorlardı. Teorik olarak hazırladıkları bilimsel yayınları inceledik. Çeşitli dergi ve kitaplarında bu konu üzerinde yazılar okuduk. Onlara göre, böyle bir süper bombanın barışı sağlayacağı kesindi. Durum böyleyken neden biz başka bir şekilde düşünecektik?

— Ama bu fikir sadece bir grup insana aitti, dedi Kaunga. Çoğu buna inanmazdı. Yirmi yıl süreyle onlarla işbirliğimiz sırasında düşüncelerini çok iyi öğrenmiştik. Onlardaki kişisel ayrılıklar, Katkinu ve Xo gezegenlerinin hiçbirinde yoktu. Kendilerine uygun gelen her türlü bilgiyi değerlendirmişler, diğerleri üzerinde durmamışlardır. Söyleyin bakalım, bu silahları hangi devletlere sattınız?

— Her iki tarafa da sattık. Daha doğrusu, iki büyük güç dışındaki devletlere, birliklere satış yaptık.

— Sizin aynı zamanda diğer gezegenlerle de ilişkileriniz vardı. Xo'nun plânlarının başkaları tarafından anlaşılacağından çekinmediniz mi? Ama sizin buna önem vermediğiniz açıkça ortadaydı.

— Bizim müşterilerimiz olan devletler, herhangi bir savaş durumunda uzay roketleriyle tehdit edilenlerdi, dedi Hordelin. Kuzey Afrika - Arap birliği ile de bağlantı kurmuştuk. İsrail ve Güney Afrika devletlerinin onlara yaptığı baskı giderek artıyordu. Sonra Balkan Birliği ile de görüşmeler yapmıştık. Onlar hem batıdan hem de Rusya'dan gelecek tehlikeyle karşı karşıya bu-

lunuyorlardı. Çıkacak bir doğu-batı savaşında arada kalacaklarını biliyorlardı.

— Bu bölgeleri tam olarak tanımlayalım. Söz konusu devletlerin yerleri bence tam olarak bilinmiyor. dedikten sonra, Kaunga onun önüne bir Dünya küresi koyup göstermesini istedi. Bahsettiğiniz bölgeler buralar mı?

— Evet. Siz bu devletlerin ikinci, üçüncü derecede güçlü olduklarını biliyorsunuz. Saldırılara karşı kendilerini koruyabilmek için bizden silah aldılar. Bu silahlar, yeni geliştirdiğimiz birkaç çeşit bombaydı. Yerkabuğuna ve okyanusların diplerine yerleştirilmişti. Birliklerine bağlı devletlerden birinde üç atom bombası patlaması halinde, bizim bombaları harekete geçireceklerdi. Tüm bombalar hep birlikte patlayacaktı.

Kaunga alçak sesle:

— Böylece birkaç saniye içinde tüm gezegen yok olacaktı!..

— Evet... Ama kimsenin niyeti bu değildi. Küçük güçler, diğer devletlere başvurup, savaşa başlamaları halinde kimsenin hayatta kalmayacağına onları ikna etmek suretiyle, sürekli bir barışa kavuşulacağına inanılıyordu.

— Bu bombalar yerleştirilirken siz de orada bulundunuz mu?

— Hayır, dedi Hordelin kendinden emin bir şekilde. Gemi mürettebatının görevi sadece anlaşmaları yapmaktı. Teknikerler daha sonra geldiler. Bombaların yerleştirildiğini ve ödemelerin yapıldığını sonradan öğrendik. Size yemin ederim, ben bunu istememiştim. Olayı duyduğum zaman, herkes gibi ben de şok geçirdim. Bunun böyle olacağını kim bilebilirdi ki? Tüm insanların çıldırmış olabileceğini kim düşünebilirdi ki?

— Olayların nasıl cereyan ettiği hakkında bir fikriniz var mı?

— Hayır. Muhtemelen bir savaş çıkmış olmalı! Korku içinde yaşayan uluslarda gerginlik son haddine ulaşmış olmalı! Belki blöf yapıldığı düşünüldü, belki de sadece bir tesadüf... Bilemiyorum! Lütfen beni rahat bırakın artık.

— Bu kadar yeter Hordelin. Soruşturma bitmiştir.

Işıklı kristal kararmıştı. Donnan, kendini kaybetmiş bir durumda bağırmaya başladı :

— Buna inanamıyorum!.. Asla olamaz! Siz...

Ramri, Donnan'ı omuzlarından kavrayıp duvara yasladı ve kendine gelene kadar öylece tuttu. Wandai gözlerini tavana dikmiş, ağaç süslemelerde teselli arıyor gibiydi.

— Demek ki bu bir cinayet değil, dedi sonunda. Bu bir intihardır!..

— Olamaz!..

— Bu delilleri kabul etmeyebilirsiniz, dedi Wandai yumuşak bir sesle. Bunun kesin olmadığını da kabul etmek gerekir. Belki de Xo'lu yalan söyledi! Doğruyu söylemiş bile olsa, Kanderliler'in Dünya'ya saldırmış olması ihtimali her zaman mevcut. Eğer bombalardan haberleri olduysa, Dünya'yı yok etmeleri de çok kolaylaşmıştır. Orta sınıftan birkaç roketi istedikleri bir devlete göndermeleri bombaların patlamasına sebep olmuştur. Ama yine de Dünya'nın yok olması kendilerinin yüzündendir.

Donnan iki eliyle yüzünü kapamış, olduğu yere çökmüştü. Başını kaldırdığında masanın üzerinde kristali görememişti.

— Geride kalmış insanların selameti ve Katkinu politikası gereği, bunun çok gizli tutulmasını tekrar hatırlatmak istemiyorum kaptan, dedi Wandai. Şimdi gelecekteki plânlarınızdan bahsetmek ister misiniz?

Çevre koşullarının pek uygun olmamasına rağmen, Katkinu gezegenlerinden birinde sizler için yeni bir vatan bulunacağına inanıyorum.

— Hayır, dedi Donnan. Vorlak'a geri döneceğiz. Gemimiz ve diğer adamlarımız...

— Onlar da buraya gelebilirler, diyerek Donnan'ın sözünü kesti Wandai. Katkinu, Dragalar'la gerekli anlaşmayı yapacaktır.

— Söylediğim gibi, hayır. Önce savaşımızı bitirmemiz gerek!

— Kanderliler'in suçsuzluğunun belirlenmiş olmasına rağmen de mi?

— Sizin delillerinizi kabul etmiyorum. Film kayıtlarından daha kesin deliller göstermeniz gerekirdi. Ben kendi hesabıma araştırmaya devam edeceğim. Ayrıca Kanderliler adamlarımı öldürdüler. Onlardan alınacak öcümüz var! Daha önemlisi, tüm galakside yankı yapacak bir sansasyon yaratma fikrinden de caymış değiliz. Böylece bir yerlerde dolaşan diğer insanları biraraya getirmeye çalışacağız. Şimdi gidiyorum. Konukseverliğiniz için size çok teşekkür ederim sayın vali. Hoşça kalınız.

Ramri bir süre Donnan'a baktıktan sonra onu takip etti. Yerinden kıpırdamamış olan Wandai, Ramri'nin arkasından bağırdı:

— Onu alıkoymanız daha iyi olmaz mı?

— Hayır, saygıdeğer genel vali. O buradan gitmelidir. Ben de onunla gideceğim.

— Ciddi olamazsınız! Bu kadar yıl evinizden uzak kaldıktan sonra bunu nasıl yaparsınız?

— Bana ihtiyacı olacak, dedi Ramri ve çıkıp gitti.

On Üçüncü Bölüm

ADANIN sarp kayalıklarında yükselen şato, karanlığın içinde bir hayalet gibi duruyordu. Parlak yeşil taşlarla yapılmış olan bu şato Hlot Luur'undu. Dört bir köşesinde yükselen gözetleme kulelerinden bakıldığında balıkçı kulübeleri, iki komşu ada ve uzay limanında göklere yükselen uzay gemileri görünüyordu. Ama bugün için bu görüntülerden eser yoktu. Çünkü her tarafı yoğun bir sis kaplamıştı.

Donnan yerinden doğruldu. Rüzgârın yüzüne püskürttüğü su damlacıkları boynuna ve ensesine kayıyordu. Su gezegenlerinin tipik özelliği burada da kendini belli ediyordu. Hava ılık ve boğucuydu. Kayalara çarpan dalgalar ürkütücü sesler çıkarıyordu. Ger Nenna'nın rotayı aniden değiştirmesiyle yalpalanan botun kenarına tutunmasaydı, Donnan kendini suyun içinde bulacaktı.

— Güney kapısından girmek zorundayız, diye bağırdı bilim adamı. Kuzey kapısını yalnız Dragalar ve büyük bey kullanabilir.

Bilim adamının yeşil tüylü derisinin üzerinde de su damlacıkları pırıldıyordu. Ger, iskeleden ayrılmadan önce, ıslanmaması için elbisesini çıkarmıştı.

Donnan, bu Hlot denen yaratığın nasıl bir şey olduğunu düşünüyordu : «Vorlaklılar'ın başkanı olarak, şatafatlı bir seremoniye hakkı vardı. Bunu da çok görmemek gerekirdi. Ama Kander'den geri dönmemiz gibi önemli bir olay karşısında daha çok hoşgörülü olmalıydı. Gerçi her haliyle biz insanları ayak takımı olarak görmesi dayanılır gibi değildi, ama buna bir son vermesi gerekirdi.»

Donnan ellerini beline koyarak doğruldu. Taban-

cası belinde olsaydı, kendini daha rahat hissedecekti. Ama burada silah taşımasına izin verilmemişti.

Balıkçı botlarının yanından geçiyorlardı. Fok balıklarını andıran yerliler, suya dalıp balık sürülerinin çıkardığı ses dalgalarının yardımıyla onların yerini belirleyip peşlerine düşüyorlardı.

Yakınlarına inen devriye uçuş botunun pilotu, Ger Nenna ile kısa bir konuşma yaptı. Pilot onların yollarına devam edebileceklerini söylemişti. Çok dik ve yüksek bir kayalığa geldiler. Kayalığa oyulmuş bir mağarayı andıran geçitten güney kapısına yöneldiler. Kapıya yaklaştıklarında geçiti kapayan parmaklık yukarı kalkarak onlara yol verdi. İçerideki küçük gölde pek çok bot bağlıydı.

Ger iskeleye yanaşıp botu bağladıktan sonra:

— Plânınıza uygun olarak yaptığım ricaları düşündünüz mü kaptan? diye sordu.

— Kuşkusuz Ger, dedi Donnan. Ama kararımdan dönmem.

— Bunun ne kadar tehlikeli olacağının da farkındasınız değil mi? Her Draga'nın sınırsız yetkileri vardır. Hlot sizi rahatlıkla öldürtebilir ve bundan da kimseye karşı sorumluluğu yoktur! O, küçük bir Draga da olsa diğerleriyle aynı haklara sahiptir.

— O, küçük bir Draga değil, dedi Donnan. Bu gezegenlerin başkanıdır. Ben de şansımı burada görüyorum.

Donnan omuzlarını kastı. Yüzündeki kararlı ifade Ger'in dikkatinden kaçmamıştı. Sesindeki titremeye engel olmadan :

— Bizler zavallı insanlarız. Kaybedeceğimiz hiçbir şey de yok! Bu durumumuzu lehimize kullanabiliriz.

Bir havlu ile kurulandıktan sonra siyah elbiselerini giyen Ger Nenna :

— Voyen'in yedi unutulmayanı adına yazılı olan-

larda, «tek ümit bile pek çok çaresizliği çözümleyebilir» denmektedir. Siz de iyi biliyorsunuz ki kaptan davanıza inanıyorum ve sizin yanınızdayım. Çünkü, bu savaşı sizlerin sona erdireceğinizden ümidim var. Yıldızlararası savaşın sona ermesiyle, belki de sonsuz barışa ulaşırız ve gerçek Vorlak medeniyetini yeniden kurarız. Bu Dragalar'ın bizlerin gerçek kişiliğini temsil ettiklerini düşünmeyin sakın!

Donan, Ger'in bilim adamlarına özgü başlığını giymesinde yardımcı oldu.

— Eğer sizin eski günlerinizdeki birliğiniz, görkemli devletiniz, bu savaşçı sınıf tarafından dağıtılmışsa size çok yazık olmuş demektir. Hazırsanız gidebilir miyiz? İleriden bize kuşkulu kuşkulu bakan muhafız hiç hoşuma gitmedi.

İskeleden geçip kapıya geldiklerinde nöbetçiler üzerlerini aradılar. Ger'in üzerini üstün körü aramalarına rağmen sıra Donnan'a gelince, yeni yakalanmış azılı bir haydut gibi didik didik aradılar. Donnan buna hiç aldırmadı. Çünkü şu anda derin düşüncelere dalmıştı. Ezberlenmiş bir konuşma yapmayacaktı. Bu onları sonuca götürmezdi. Gerçekleri göz önünde bulundurarak soğukkanlılığını kaybetmemeliydi.

Bir hizmetçi onları ıslak koridorlardan geçirip dik bir yokuştan çıkardıktan sonra küçük bir odaya getirdi. Odanın tavanını saydam bir kubbe kapatıyordu. Duvarlar parlak renklerle boyanmıştı. Etrafta çeşitli mobilyalar vardı. Hizmetçi yerlere kadar eğilip selamladıktan sonra dışarı çıkıp kapıyı kapattı.

Hlot Luur geniş bir kanepeye uzanmıştı. Yukarıdan gelen ışık, kırmızı tüylü derisinde yansımalar yapıyordu. Dirseği üzerinde doğrulup, soğuk bir şekilde onlara baktı. İçerde kendilerinden başka kimse yoktu. Hlot'un ayaklarının dibinde kaplana benzeyen geniş pençeli yırtıcı bir hayvan duruyordu. Canavar hırlayarak Don-

nan'a bakıyordu. Hlot dudaklarını şaplatarak onu susturdu.

Ger Nenna, Hlot'a doğru yaklaşıp başını eğdi:

— Ekselans, dedi. Zavallı kulunuza karşı göstermiş olduğunuz hoşgörüye teşekkür etmeme izin veriniz.

— Eğer saygıdeğer temsilci gerçekten şükran duygularını ifade etmek istiyorsa, bana fazla zaman kaybettirmez, dedi Hlot.

Saygıdeğer başkan. İzin verirseniz, kaptan Donnan'ın sizlere ileteceği önemli haberleri var.

— Evet, buna inanıyorum. Ama bu haberi daha önceden öğrenmiştim, dedikten sonra Donnan'a dik dik baktı Hlot. Mayast'ta gereksiz yere savaş gemilerimizden birinin yok edilmesini, Dragalar'dan birinin ölümüne sebep olunduğunu öğrendim. Birkaç önemsiz insanın hayatına karşılık, yeni paragrav detektörün sırrının Kanderler'e hediye edildiğini de biliyorum. Haberler, bunlardan ibaret. Bütün bunlara rağmen, bu şımarık insan utanmadan Vorlak'a geri dönmek cesaretini gösteriyor. Ayrıca da bizim ona çok önemli bir girişimin idaresini vermemizi istiyor! Eğer Ger Nenna hoşgörülü olmam için bana yemin ettirmemiş olsaydı, seni ve bütün adamlarını öldürtürdüm Donnan! Şu anda hayattaysanız, bunu Ger Nenna'ya borçlusunuz...

— Ekselans, bu girişimi yapmamızı siz kendiniz kabul etmiştiniz, dedi Donnan. Ayrıca bunda başarı garantisi de vermemiştik. Şimdi bunun için bizi suçlamaya kalkışmanız çok adi bir oyundur!

— Ne? diyerek ayağa fırladı Hlot. Havadaki değişikliği hisseden hayvanı da ayağa kalkmış, hırlıyordu.

Donnan yarattığı bu etkiden yararlanıp, zaman kazanmalıydı. Sert bir ifadeyle sözlerine devam etti :

— Teşekkürler ekselans. Sonunda bizi dinlemeye razı oldunuz. Umarım, sözümü kesmeden sonuna kadar dinlersiniz. Biz eskisinden daha da güçlüyüz. Eğer arzu

ederseniz Vorlak ordusuna katılmak istiyoruz. Biz ve gemimiz.

Canavar hayvan Donnan'a saldırdı ama, Hlot anında verdiği sert bir emirle onu geri çağırdı. «Onu iyi değerlendirmişim» diye düşündü Donnan. «Hlot gerçekleri göremeyecek kadar kendini beğenmiş ve göründüğü kadar da aptal değil. Ne var ki kötü bir çevrede yetişmiş.»

Draga kendini topladı:

— Pekâlâ anlatın bakalım, dedi boğuk bir sesle. Kanderliler'in sahip oldukları yeni detektörden Tarkamat ne gibi faydalar umuyor. Bana bunu açıklayın.

— Bu detektörler tamamen ilkel tiplerdir, diye Donnan sakin bir ifadeyle açıklamaya başladı. Düşmanın bazı gemilerinde elle yapılmış olanları vardır. Seri imalatını ancak birkaç ay sonra gerçekleştirebilirler. Eğer biz fazla beklemezsek, kaybedilen hiçbir şey yoktur. Kanderler bu detektörlerden nasıl yararlanabileceğini teorik olarak biliyorlar. Bilgilerini değerlendirmeleri için zamana ihtiyaçları var. Goldspring ve adamları yaklaşık üç yıldır bu konu üzerinde düşünüyorlar. Uygar sistemlere döndüğümüzden beri, bundan başka hiçbir şeyle uğraşmadık.

Donnan kısa bir süre sustuktan sonra sözlerine devam etti :

— Goldspring ve ben, Katkinu'dan döndüğümüzden beri Franklin'de kalan diğer bilim adamlarımızla çalışmalarımızı sürdürdük. Biz burada yokken onlar boş durmamışlar, Ger Nenna'nın sayesinde bilgisayarlarınızdan ve teknik olanaklarınızdan yararlanıp, yarım düzine kullanma yeri ve şekli bulmuşlar. Böylece gerçekten bilimsel bir çığır açılmış oluyor. Kısa bir sürede, Goldspring kanunları esas alınmak suretiyle daha pek çok buluş gerçekleştirilecektir. Ayrıca biz bu konuda herkesten daha ileriyiz.

— Teorik çalışmalardan ve laboratuvar deneylerinden yeterli derecede haberim var. İşe yarayacak bir şeyin ortaya çıkması ne kadar zaman alır ve bu gerçekten işe yarar mı?

— Uzun bir zaman almayacak ekselans, dedi Donnan. Bu geniş çapta teknolojik uygulamaya ve ciddi bir çalışmaya bağlıdır. Aynı zamanda Vorlak'ın ve diğer ırkların bilginlerinin müşterek çalışmalarına bağlıdır. Biz Dünyalılar bu tekniğe sizlerden daha yakınız. Sizler gibi bir derebeylik sistemi, Kanderliler gibi bir göçebe uygarlığı ya da Katkinular gibi karışık bir medeniyet, böyle bir buluş için hazırlıklı değildir. Biz insanlar size bu tasarının nasıl gerçekleşeceğini öğretebiliriz. Bir yıla kalmadan sonuca ulaşabilecek duruma gelebiliriz.

— Bu sizin iddianız, diye homurdandı Hlot. Şimdiye kadarki başarısızlıklarınız, bunun aksini ispatlamıştır.

— Ekselans, diye söze karıştı Ger. Ben bu insanların çalışmalarını gördüm. Benim aklım, tüm bu gelişmeleri anlamaktan aciz kaldı. Onların bu gösterilerini büyük bir şaşkınlıkla izledim.

— Size neyi ispat ettikleri beni hiç ilgilendirmiyor, diye Hlot onun sözünü kesti. Yeni buluşlarıyla oynamak istiyorlarsa bu ancak onları ilgilendirir. Sonuçta yararlı bir şey ortaya çıkar ya da çıkmaz. Ben Vorlak'ın tarafsız bir gezegen olarak kalmasından sorumluyum. Vorlak'ın geleceğini bu delilerin fikirlerine bağlamaya ve sonu belli olmayan bir maceraya atılmaya hiç niyetim yok! Bir avuç deli beni buna zorlayamaz. Şimdi hepiniz defolun!..

Ger kollarını havaya kaldırıp :

— Ekselansları...

— Defolun dedim size!.. diye bağırdı Hlot. Yoksa sizi parçalarım!

Donnan, susması için Ger'e eliyle işaret edip, Draga'nın önüne kadar geldi.

— Şunu iyi bilmelisiniz ki ekselansları, bizleri destekleyeceklerini garanti eden birçok temsilci var.

— Evet, dedi Hlot alaycı bir gülümsemeyle. Bunları duydum. Pralan, Sava ve Urlant; Dragalar sınıfının en aciz ve en kolay kandırılabilen temsilcileri... Bu neyi ifade eder?

Donnan hafifçe gülümsedi:

— Daha fazla beklersek, Kanderliler'in savaşı kazanacağından hiç kuşkunuz olmasın. Daha da uzun süre geçerse, Kanderliler yardımcı kaynaklara sahip olacaklardır. Yeni detektörün genel olarak kullanılmaya başlamasıyla çok daha geliştirilmiş olanları yapılacaktır. Kander gezegenlerinden birçoğunun teknikte çok gelişmiş olduklarını unutmamalıyız. Tarkamat sonuca ulaşmak için bütün olanaklarını kullanacaktır. Dolayısıyla artık kaybedecek zamanımız yoktur.

Hlot öfkeden titremeye başladı.

— Demek siz benim arkamdan kuyumu kazmaya çalışıyorsunuz ha!.. diye bağırdı Hlot. Bunu size pahalıya ödeteceğim.

— Ne yapalım, başka çaremiz kalmamıştı, dedi Donnan. Bizimle konuşmayı her defasında reddettiniz.

— Pralan, Sava, Urlant... Bunlar ne yapabilirler! Yeni seçimlerin yapılması için kimseyi zorlayamazlar. Öyle bir işe kalkışırlarsa, onlara günlerini gösteririm!

— Kendiliklerinden bir şey yapmayacaklar ekselans. Onları ben ikna ettim. Onlara, kendilerini destekleyen taraftarları olmadığını, güçlü amirallere hükmedecek kadar güçlü olmadıklarını açıkladım. Ama göründükleri kadar da zayıf değiller. Eğer birleşirlerse iyi bir güç sağlamış olurlar. Çünkü, Yenta Sater ile beraber olmaları için bu birlikleri yeterli olacaktır. Yenta da en az sizin kadar güçlüdür.

— Ne?

— Beni anladığınızı sanıyorum. Bu üç taraftarım Yenta'yı desteklemeye karar verdiler. Çünkü onlara verdiğim fikir, belirli bir kişiyi Vorlak başkanı yapabilmeleri için herhangi bir Vorlak silahından daha etkileyicidir. Yenta beni ve plânlarımı pek tutmuyor ama, onun başkan olmasına üç Draga'nın yardım etmeleri karşılığı tasarılarımın gerçekleşmesine yardımcı olacaklar.

Hlot bir küfür savurup yumruğunu salladı. Donnan çevik bir hareketle yana eğilip bundan kurtuldu. Canavar hayvan Donnan'ın üzerine atlarken, Donnan, Hlot'u yakalayıp kendine siper yaptı. Hlot, ondan kurtulmak için güçlü kollarıyla mücadele ediyordu.

— Yavaş dostum, yavaş! dedi Donnan nefes nefese.

Canavarı sakinleştirmeye çalışıyordu ama, faydasızdı. Güçlükle nefes alıyor, dişleri birbirine vuruyordu. Canavar bu kez Ger'in, arkasına gizlendiği kanepeye saldırdı. Ama Hlot'un emri üzerine kuyruğunu bacaklarının arasına alıp yere uzandı.

Donnan, Hlot'u serbest bıraktı ve sallana sallana gidip divana çöktü. Hlot'un yüzünde memnunluk ifadesi belirdi. Boğuk bir sesle:

— Ölümü hak edecek derecede ölçüyü kaçırdınız.

— Affedersiniz ekselansları, dedi Donnan. Biliyorsunuz ki henüz sizin âdetlerinize alışamadık. Buraya sizi tehdit etmeye gelmedik. Sadece sizi uyarmak istedim. Böylesine büyük bir başkanın bizim tarafımızda olmaması akıl alacak bir şey değil. Eğer kabul etmiş olsaydınız, durumu tekrar gözden geçirseydiniz, bu üç Draga'nın sizin tarafınıza dönmeleri çok kolay olacaktı. Ve eğer iyi bir başlangıç yapsaydınız, Yenta kendini birden boşlukta bulurdu.

Hlot hiç kıpırdamadan duruyordu. Donnan, Hlot'un serinkanlı düşünmeye başladığını anlamıştı. Derin bir nefes aldı. Kazandıkları belliydi...

EDEBİYAT tarihçileri için, şimdiye kadar Uru lisanıyla yazılmış en önemli sanat eseri Brandobar savaşını konu alan destandı.

Bu destanda anlatılan uzay savaşı, Vorlak ile Mayast arasındaki Brandobar bulutları yakınında cereyan etmiştir. Bir tarafta Vorlak, Katkinu ve diğer güçlü gezegenlerin uzay donanmaları vardı. Ayrıca gizli tutulan yeni silahın etkisi ve Dünya'nın yok edilmiş olmasına karşı tepkileri dolayısıyla, şimdiye kadar tarafsız kalmış birçok gezegen de Kander'e karşı savaş ilân etmişlerdi. Diğer tarafta Kanderliler'in büyük filoları ve buna ilaveten onlara bağlı ırkların gemileri vardı.

Destanda son insanların Vorlak ve Katkinu sistemlerinin sürekli barışa kavuşmalarını sağlamaya, onları Kander hücumuna karşı korumaya söz verdikleri açık bir ifadeyle anlatılıyordu.

Kanderliler'in hafif ve manevra kabiliyeti yüksek gemileri yavaş hareket ediyor, Tarkamat çevirme harekâtı deniyordu. Böylece pakt filosunu her taraftan vuracaktı.

Özellikle Vorlak savaşçılarının durumu tehlikeli görmeleri ve telaşa kapılmaları karşısında Donnan savaşı kazanacaklarına garanti vererek onları sakinleştirmişti.

Çok geliştirilmiş enterferometik paragrav detektörleri paktın tüm gemilerine yerleştirilmişti. Amiral gemisinin merkezî bilgisayarı, her gemiden aldığı bilgiyi toplayarak düşman gemilerinin yerlerini belirleyen ışıklı bir harita oluşturuyordu. Bu harita da bütün gemilerin bilgisayar ekranlarına iletiliyordu. Bu detektörlerden Kanderliler'de de vardı ama yetersizdi.

Bu görkemli destanın her kıtası Brandobar savaşını tüm ayrıntılarıyla, ama mısralarda gizli olarak anlatmıştı. Kander filosu öldürücü bir darbe yiyip kendini yeniden toparlamaya başladığı sırada, Donnan'ın üzerlerine gönderdiği uzay güçlerinin etkisini de tam olarak açıklamamış görünüyordu.

Söz konusu güçler, antigrav enerjisinin boşluğa yayılmasından sağlanıyordu. Pakt filosu gemileri, antigrav itici güçlerle kendi çevrelerinde meydana getirdikleri bölgelere yaklaşan Kander roketleri, bu gücün etkisiyle bölge dışına fırlatılıyordu. Bu da Goldspring'in buluşlarından biriydi.

Tarkamat geri çekilmek zorunda kalmıştı. Daha doğrusu, hızla üzerlerine gelen pakt filosunun yanından geçmesine izin vermekten başka çare bulamamıştı. Donnan filoyu yeniden düzenledi. Tarkamat da gemilerini pakt filosuna doğru yöneltti. Tarkamat'ın adamları Donnan'ın silahının ne olduğunu anlamışlardı. Bu yeni savunma şeklinin fiziksel prensiplerini kavrayan bilim adamları, gemilerin enerji vericilerinin, ancak roketleri püskürtebilecek kadar olduğunu ve gemilerini etkileyemeyeceklerini Tarkamat'a açıkladılar.

Tarkamat savaşı kısa mesafeden ağır toplarıyla sürdürmeye karar verdi. Böylece belki kayıpları çok olacaktı ama savaşı kazanabileceklerdi.

Buna karşılık Donnan ikinci silahını kullandı: Bu silah, geliştirilmesi henüz tamamlanmış olan enterfrenz-fuzion endüktörleriydi.

Bütün gemilerde bulunmayan bu silahın prensibi, ince bir enerji ışını üzerinde nötronların atom çekirdeklerine ulaşmasını sağlamaktı. Bu suretle nükleer özelliği olan her atomun patlatılması mümkün olabiliyordu. Bir geminin ancak pek küçük bir kısmı bu özelliğe sahip olduğundan düşman gemileri tamamen tahrip edilemiyordu, ama bir uzay kruvazörünü saf dışı etmeye

yetiyordu. Kanderler birkaç dakika içinde filolarının yarısını kaybetmişlerdi.

Büyük bir askerî dehaya sahip olan Tarkamat, uzay ordularından geri kalanları, bu korkunç silahın etki alanı dışına çıkarmayı başarmıştı. Silahın prensibini iyice anladığı için filosunu çok iyi şekilde tahkim edilmiş Mayast II gezegenine çekilmesini emretmişti.

Kanderliler kesin yenilgiye uğratılmamıştı. Ne var ki Donnan yepyeni bir silahın hazırlığı içindeydi. Destanda Tarkamat ve ordularının geri çekilip Mayast II'yi müstahkem mevki haline getirdiği ve pakt ordularının saldırılarının son bulmasını bekledikleri anlatılıyordu.

Gerçekte Donnan yine enterfrenz-fuzion endüktörünü kullanmıştı. Aletin bu defaki kullanımında molekül alanlarının sonsuza yakın uzaklığa erişebilen olanaklarından yararlanılmaktaydı. Donnan bu aletle düşman gemilerinin üzerinde hafif bir titreşim oluşturuyor, bir mikrofon aracılığıyla da sesini titreşim alanına iletiyordu.

Donnan'ın sesi Kander gemilerinin her yerinde gökgürültüsü gibi yankılanmaya başlamıştı. Eğer yenilgiyi kabul etmeyip saldırılarına son vermezlerse, pakt gemilerinin onları Kander'e kadar kovalayıp savaşı orada sürdüreceklerini söylüyordu.

Donnan onlara son bir ültimatom verdi:

— Dünya adına size sesleniyorum!.. Artık her türlü düşmanlıklara son verilecek, tiranlık yapılmayacak ve tüm gezegenler iyi ilişkiler içinde beraberce yaşayacaktır.

Mayast II çok iyi korunduğundan, pakt donanması oraya saldırmaktan vaz geçip Kander'in diğer sınır gezegenlerini ele geçirdi.

Donnan'ın sözleri etkisini göstermişti. Bu sözler Kanderler'in savaşma isteklerini kırmakla kalmamış,

onların esiri olan gezegenlere de yol göstermişti. Kısa bir süre sonra, pakta üye olan devletlerin ajanları gizlice bu gezegenlere gönderilecek, yeraltı hareketlerini organize etmek için girişimlerde bulunacaklardı.

Destanı daha çok uzay yolculuğu yapan urklar ve uzay gemicileri okuyordu. Onların çoğu Dünya'yı, Vorlak'ı, Katkinu'yu, Xo'yu, Yan'ı ve Kander'i bilmezlerdi. Ama Uru dilini konuştukları için gittikleri yerlere bu destanı da götürmüşlerdir.

Bu destan sipariş üzerine hazırlanmıştı ve şairin belirli kurallara sadık kalması istendiği belli oluyordu. Bu muhteşem destanın «Benjamin Franklin» gemisinden, galaksinin bir yerlerinde bulunan diğer insanlara mesajı olduğu ilk bakışta anlaşılıyordu.

SIGRID titremesine engel olamıyordu. Elinde değildi. Bunun sebebi, beş yıl süreyle hiçbir erkekle tek başına kalmamış olmasındandı herhalde? Tüm bu yıllarda ne kadar da yalnız kalmıştı!

Güneş yanığı tenli, saçları hafif kırlaşmış, güldüğü zaman gözlerinin etrafında kırışıklar meydana gelen, ses tonunda garip bir sürükleyicilik olan bu adam haksızlık yapamazdı. Onun kendisini kucaklaması, güçlü kollarıyla sımsıkı sarması Sigrid'in kalbinin hızlı hızlı çarpmasına neden oluyordu.

«Europa» ve «Franklin» mürettebatı daha fazla bekleyemeyeceklerdi. İlk günlerdeki —kutsal utangaçlık— denebilecek duyguları yavaş yavaş etkisini kaybetmiş, dostluklar kurulmuş, samimiyet iyice ilerletilmişti. Artık düğünler de uzak sayılmazdı. Erkeklerin sayısı kızlardan daha fazla olduğu için, genç kızlar eş seçmede daha şanslıydılar.

«Her şeye rağmen onu ben elde etmeliyim» diye aklından geçirdi Sigrid. «Ve o bugün beni yalnız görmek istedi...»

Heyecanı biraz olsun yatışmıştı. Donnan'ın bakışlarının her yerde kendisini izlediğinin farkındaydı. Ama Sigrid'in dikkatini daha başka bir şey çekmişti : Kendisiyle konuşurken Donnan'ın sesi neden garip bir şekilde değişiyordu? Sigrid iki tarafın subayları arasındaki toplantıya katılmış, Kander roketi içinde yapmış olduğu araştırmayı anlatmıştı. O sırada Donnan çok düşünceliydi. Bir ara Sigrid'i kenara çekmiş, ona, bir gün kendisini ziyaret etmesi için ricada bulunmuştu.

«Neden bu kadar heyecanlanıyorum ki?» diye kendi kendine sordu Sigrid. «İnsanlığın iki yarısı olan bizler

artık beraberiz. Artık çok iyi biliyoruz ki, insanlar yaşayacaklar ve çoğalacaklar. Başka bir dünyada çocuklar olacak ve zamanla milyonları bulacağız.»

Yenilgiyi kabul eden Kanderliler, barış çağrısında bulunmuşlardı. Tarkamat, antlaşma masasında da, savaşta olduğu kadar mağrurdu. Elinden gelen gayreti gösterip, bir şeyler koparmaya çalışıyordu. Ama herkes gibi o da büyük Kander imparatorluğunun sonunun geldiğini biliyordu. Hayatta kalmış olan insanlar, galip devletler temsilcileri arasında yer alıyordu. Vorlak ve Katkinular'ın kumandasındaki binlerce gemi ve milyonlarca asker Carl Donnan'ın dediklerinden dışarı çıkmıyordu. Bunun nedeni yalnız ona olan saygılarından değildi. Kurtarılmış gezegenler kendi aralarında birleşip bir koalisyon meydana getirmişlerdi. Çünkü, dağınık olarak pek bir şey yapamayacaklarını, bir varlık gösteremeyeceklerini anlamışlardı. Bu federasyonun yıldızı şimdi parlamaya başlıyordu. Ve onların temsilcisi tek bir insandı: Carl Donnan.

Sigrid uçuş arabasını hareketli banta indirirken, korkusunu yenmeye çalışıyordu. Padavra çatılı uzun ağaç-evler, kare biçimindeki bir alanın üç tarafını çepeçevre sarmıştı. Diğer tarafta, içerisinde gümüş renginde ırmak akan yemyeşil bir vadi ve uzaklarda mavimsi yeşil renkte parlayan bir tepe görünüyordu. Burası Varg adlı bir gezegendi. Burasını Donnan geçici bir vatan olarak seçmişti. Yeni bir gezegen bulana kadar insanlar burada yaşayacaklardı.

Sigrid arabadan indiğinde, ilkbahar kokuları taşıyan tatlı bir rüzgâr esiyordu. Derin bir nefes alıp, Donnan'ın evine doğru yürüdü.

Donnan, Sigrid'i karşılamak için evden dışarıya çıktı. Sigrid ona doğru koşmaya başladı, ama birden durdu ve başını eğip Donnan'ı bekledi. Yanına gelen Donnan çekinerek elini uzattı. Sigrid onun elini avuç-

larına aldı, yanaklarının kızardığını hissetmesine rağmen yine de bırakmadı.

— Geldiğiniz için çok teşekkür ederim Miss Holmen, diye mırıldandı Donnan.

— Bunu seve seve yaptım.

— Oturduğunuz yerde rahat edebiliyor musunuz?

— Evet, dedi Sigrid gülümseyerek. Ne zaman bir erkekle karşılaşsam, aynı şeyi soruyor.

— Sizi kızdıran bir şey mi oldu yoksa? Demek istediğim, bazı erkekler saldırgan olurlar da... Beni yanlış anlamayınız lütfen!

— Bizde de saldırgan kızlar var, dedi Sigrid ve konuyu değiştirerek sözlerine devam etti: Ne kadar güzel bir manzarası var buranın. Bana çocukluğumu geçirdiğim Dalarma'yı hatırlattı. Siz burada mı oturuyorsunuz?

— Yalnız Vorg'da bulunduğum zamanlarda. Diğer binalarda kurmay subaylarım ve bazı yabancı misafirlerimiz oturuyor. Evet, buranın manzarası gerçekten güzeldir. Ama, Zatkopa hoşunuza gitmemiş miydi? Kaptan Poussin oranın ikliminin çok elverişli olduğunu söylemişti.

— Doğru. Ne var ki, işimizin çokluğundan bunu pek hissedemiyorduk.

— Duyduğuma göre orada çok iyi durumdaymışsınız.

— Evet. Oraya alıştıktan sonra kısa zamanda zengin olduk. Birkaç yıl içinde şirketimiz, bölgenin en büyük ekonomik gücünü oluşturdu. Bin kadar uzay gemisini, hayatta kalan diğer insanları aramaya gönderebilirdik! Sigrid omuzlarını kaldırıp, gülümseyerek devam eti: Övündüğümü düşünmeyiniz lütfen. Bizi buna zorlayan nedeni iyi biliyorsunuz.

— Hem de çok iyi biliyorum. Olağanüstü bir başarı bu! diye karşılık verdi Donnan büyük bir hay-

ranlıkla. Bizler de aynı problemin çözümüyle uğraşmak zorunda kalmıştık. Diğer insanlarla nasıl ilişki kurabiliriz, onları tehlikeye karşı nasıl uyarabiliriz diye çaba harcamıştık. Sizin bulduğunuz yol, çok daha kibar ve zarif bir yoldur.

— Ama çok uzun ve zaman gerektiren bir yoldu, diye cevap verdi Sigrid. Gerçekleşmesi için uzun yıllar daha geçecekti. Fakat Yeal Yolt'un uzay ticaret gemisi geri döndüğünde durum değişti. Yeal gittiği sistemde, başka bir galaksiden gelen uzay gemicilerinin söyledikleri destanın ilgisini çektiğini, dikkatle dinleyince insanlardan söz edildiğini anlayınca destanı kayıt kristaline aldığını söylemişti. Kaydı dinlediğimizde, başka insanların da hayatta olduklarını, bizleri aradıklarını, tehlikenin giderilmiş olduğunu ve rahatlıkla onların yanlarına gidebileceğimizi öğrendik. Hayatım boyunca arzu edebileceğim en güzel iki olaydan biriydi bu!..

— Peki ya diğeri?

— İlk bebeğimin kollarıma verildiği an...

Bir süre sessiz kaldılar. Yaprakların hışırtılarını, kuşların ötüşlerini dinlediler. Sessizliği ilk bozan Donnan oldu :

— Size burada oturduğumu söyledim ama, burası benim evim değil. Böyle bir şeyi düşünecek kadar zamanım da olmadı.

— Bizim de tüm problemlerimiz çözülmüş sayılmaz, dedi Sigrid çekinerek. Evlenmeyen erkekler ne yapacaklar?

— Bu konuyu da düşündük, diye cevap verdi Donnan. Bizler mümkün olduğunca çok çalışmalıyız ki, kadınları düşünecek zamanımız olmasın. Zaten bunun için de yeterince işimiz olacak!..

— Irkımızın devamı için, evli olanları biraz daha serbest bırakmak doğru olmaz mı?

— Çok haklısınız. Irkımızın sağlıklı bir şekilde gelişmesi için gerekli önlemler alınacaktır. İlk başta ahlak kurallarına uyulması esastır. Erkeklerin kadınlardan çok olması bazı sorunlar çıkarabilir!..

Sigrid bir süre sustuktan sonra:

— Özellikle erkeklerin kadınlara karşı saygılı olmaları aile bağlarının güçlülüğünü sağlar. Bizlerin de erkekler kadar dayanıklı ve becerikli olduğumuz kabul edilmelidir.

— Pek tabiî, dedi Donnan. Neler başarabildiğinizi kanıtladıktan sonra, aksini düşünmek mümkün değil! Ama, daha o kadar düşüneceğim ve yapmam gereken işler var ki, bazen, bu insanların sorumluluğunu neden yüklendiğimi dahi düşünmekten kendimi alamıyorum.

Sigrid'in gözlerinde yaşlar belirdi. Donnan'a yaklaşıp, kollarını boynuna doladı ve başını omuzuna yasladı:

— Carl, ne olur, artık tüm evreni yalnız başına taşımayı bırak. Sana yardımcı olmak istiyorum, bunun için buradayım!

— Teşekkür ederim Sigrid, dedi Donnan. Sana ne kadar teşekkür edeceğimi bilemiyorum...

— Bana karşı dürüst olman, yardımımı kabul etmen en büyük teşekkürdür benim için.

Donnan piposunu yakıp, derin bir nefes aldıktan sonra:

— Sözlerin bana yeni bir güç verdi. Kâbuslarımın yersiz olduğuna inandırdın beni. Bu yükü seninle beraber rahatlıkla taşıyabileceğime artık eminim. Gel içeriye girelim Sigrid.

Sigrid'le Donnan eve girdiler. Geniş, havadar, açık renk ağaçla kaplı duvarlarıyla aydınlık, çok güzel bir odaydı burası. Donnan, aynı zamanda büro olarak da kullanıyordu bu odayı. Sigrid'in gözü Donnan'ın yata-

ğına ilişince yanaklarının kızardığını hissetti. O sırada odaya giren Ramri, Sigrid'i saygıyla selamladı.

— Miss Holmen, bu Ramri'dir, dedi Donnan. Dünya'yı terk ettiğimizden beri yardımcım ve sağkolum olarak yanımda bulundu. Konuşmamızda onun da bulunmasının yararlı olacağını düşündüm. Bu sistemleri ondan daha iyi tanıyan bir başkasının olacağını sanmıyorum.

Ramri, yumuşak parmaklarını Sigrid'e dokundurduktan sonra :

— Hoş geldiniz Miss Holmen, diye güzel bir İngilizce'yle söze başladı. Buraya gelip, bizi bulmanıza ne kadar sevindiğimi anlatamam. Dostlarım, ırkınız ve tüm kosmos adına içten gelen duygularımla söylüyorum bunu.

— Size çok teşekkür ederim, dedi Sigrid.

Donnan yazı masasının önündeki sandalyalardan birini işaret ederek:

— Lütfen şöyle buyurunuz Miss Holmen, dedikten sonra kendisi de masanın arkasındaki koltuğa oturdu. Ramri, her zaman olduğu gibi özel sehpasına yerleşti. Donnan düşünceli bir şekilde piposundan birkaç nefes alıp söze başladı:

— Bizler için son derece önemli olan bir sorunun cevabını er ya da geç bulmamız gereklidir. Aksi halde bizleri daha nelerin beklediğini bilemeyiz! Dünyamızı kim yok etti?

— Tabiî ki Kanderliler!.. dedi Sigrid şaşkınlıkla. Yoksa bundan şüphen mi var?

— Kanderliler suçsuz olduklarını söylüyorlar. Brandobar savaşından iki yıl geçtikten sonra kesin bir delil bulabilmek için ele geçirdiğimiz arşivleri araştırdık, mahkûmları sorguya çektik, ama onlar aleyhine hiçbir şeye rastlayamadık. Tabiî siz bunun bir şey ifade etmeyeceğini söyleyeceksiniz. Çünkü Kanderler bu ola-

yın yankılarını düşünüp, son derece gizli yapılmasına dikkat edeceklerdi. Geride yazılı belge bırakmamaya özen göstermiş, bu işi yaptırmak için en güvendikleri kimseleri görevlendirmiş olabilirler. Siz ailelerin kabileleri arasındaki bağlılığı iyi biliyorsunuz. Kanderliler bu konuda suçlu da olabilirler, suçsuz da!..

— Ama güneş sistemi onların roketleri tarafından korunuyor! diye itiraz etti Sigrid.

— Evet, dedi Donnan. Ama böylesine bir sırrı korumak için çok kaba bir yol değil mi bu? Özellikle bu roketlerin yüksek güce programlanmamış olması dikkatinizi çekmedi mi? Europa'nın ve Franklin'in bunlardan kurtulabilmesini sadece tesadüflere bağlamanın doğru olmadığını düşündük. Üç ay önce yeni bir gemimizi güneş sistemine gönderdik. Bu araştırma gemisinin başkanı Goldspring, adamlarıyla birlikte bu roketlerden pek çoğunu yakalayıp zararsız hale getirdikten sonra son civatasına kadar sökmüşler. Bunların Kanderliler'e ait oldukları şüphe götürmez bir gerçektir. Ne var ki roketler son derece beceriksizce programlanmışlar. Bu da gösteriyor ki, birileri suçu Kanderliler'e yüklemek istiyor!

Sigrid alnını kırıştırıp bir süre düşündü :

— Bu mümkün tabiî! Ama, içine girdiğimiz roketle bulduğumuz yazı...

— Ben de bu konuda sizinle görüşmek istemiştim. Orada bulduğunuz yazı işimize çok yarayacak. Goldspring'in araştırdığı roketlerde böyle bir şeye rastlanmamış. Bu notları getirdiniz mi?

Sigrid notları ona uzattı. Ramri de Donnan'ın yanına gidip birlikte incelemeye başladılar.

— Bunlar sana ne ifade ediyor Ramri?

— Yazı şekillerinden biri Kander rakamlarından meydana geliyor. Diğerini pek bilemiyorum, ama daha

önce görmüş gibiyim! Her sistemde o kadar değişik lisan ve alfabe kullanılıyor ki...

Donnan arkasına yaslanıp Sigrid'e:

— Siz bu işaretleri ne şekilde yorumladınız? diye sordu. Bunu düşünmek için üç yıl zamanımız vardı.

— Doğrusu biz bu konu üzerinde tam olarak durmadık, dedi Sigrid. Düşünmemiz gereken o kadar çok şey vardı ki! Rakamları tanımış, diğerlerini de harf olarak düşünmüştük. Kander alfabelerinin birinden olabilirlerdi. Bunu Kander teknikerlerinin aletleri programlamak için kullandığını zannetmiştik.

— Ben sadece kime ait olduğu bilinmeyen altı yazı şekli görüyorum, diye homurdandı Donnan. Herhangi bir alfabeden oldukları hemen hemen söylenemez.

Donnan tekrar yazı üzerine eğilip incelemeye başladı.

— Bunlar da rakam olabilirler, dedi Ramri. Belki de teknikerler Kanderli değil, onların esir aldıkları gezegenlerden olabilirler. Görevlerinin ne olduğunu bilmedikleri için de, bu olaydaki gizlilik muhafaza edilmiş olacaktı.

— Galiba roketleri unutuyorsun! dedi Donnan. Kanderliler bu problemi kendileri çözdüler. Kram IV roketiyle karşılaşıp da ondan kurtulan herkesin, roketlerin Kanderliler'e ait olduğunu söyleyeceklerini bildikleri halde, böylesine kurnazca hazırlanmış bir plân ne işe yarardı ki?

Ramri birkaç adım gerileyip, üzgün bir ifadeye:

— Bana hiçbir seçme hakkı bırakmıyorsun Carl. Bunların hepsi Katkinu'dayken açıklanmıştı.

— Biz bu konu üzerinde fazla düşünmemiştik, dedi Sigrid. Kaptan Poussin bile Kander hakkında ayrıntılı bilgiye sahip değildi. O kadar şey düşünmemiz gerekiyordu ki, bu notlar gemimizin bir yerinde unutulup

kalmıştı! Siz bu konuyu uzun süredir araştırıyorsunuz. Size Katkinu'da ne gösterildi?

Donnan, Sigrid'e üzgün bir ifadeyle bakıp:

— Tek bir soru daha, dedi alçak sesle. Duyduğuma göre geminizde bir Yugoslav bir de İsrailli kız varmış, öyle mi? Onlar memleketlerinin büyük bir bölümünün bazı bölgelerindeki halkın boşaltılacağını biliyorlar mıydı? Arap ve Balkan devletlerinde uzay gemileri yapılıp, kolonileriyle uzaya gitmiş olmaları ihtimali var mı?

— Hayır, dedi Sigrid.

— Bunu kesin olarak biliyor musunuz?

— Evet. Unutmayınız ki, Avrupa projelerinde çalıştım. Birçok uzay gemileri tersanesi gördüm, teknik dergiler okuyup anlatılanları dinledim. Belki gizlice birkaç küçük gemi yapmışlardır. Ama bunlar fazla sayıda insan alabilecek büyüklükte olmadığı gibi, yıldızlararası yolculuk yapabilecek güçte de değildir. En azından biz hareket ettiğimizde durum böyleydi. Daha sonra böyle bir geminin yapılmış olabileceğini de hiç sanmıyorum.

— Pekâlâ, dedi Donnan. Bu da ikinci bir delil. Ben daha fazla insanın hayatta kalmış olduklarını duymak isterdim. Bana Katkinu'da onların gizli örgütlerince kayda alınmış bir sorgulama gösterildi. Xo'lu bir ticaret gemisinin kaptanı, kendisine verilen görev gereği Balkan devletleriyle Araplar'a bazı silahlar sattığını itiraf etti. Askerî teknikerler bu silahların Dünya'nın yok olmasına yol açacağını söylüyorlar. Yeni geliştirilmiş bu süper bombaların Dünya'yı yok edecek güce sahip olduğu da anlaşılmaktadır. Eğer bu devletlerden birine diğer devletlerce bir atom bombası atılırsa, süper bombalarının tümünün aynı anda patlayacak şekilde birbirine bağlantılı olarak Dünya'nın her tarafına yerleş-

tirildiğini söylemişlerdi. Katkinular, Dünya'nın bir başka sistem tarafından değil, kendi kendini yok ettiği inancındalar. Yâni onlara göre Dünya intihar etmiştir!..

Bir süre susan Donnan, sakin bir sesle devam etti:

— Geniş bilgi edinebileceğim ümidiyle araştırmalarımı sürdürdüm. Xo'da yapmış olduğum araştırmalardan bir sonuç alamadım. Doğal olarak böyle bir ticaretle ilgili tüm belgeleri yok etmişlerdi. Eğer ben birine silah satarsam, o da deli olduğu için kendi kendini öldürürse ve ben onun deli olabileceğini düşünmemiş bile olsam, yine de bunu gizli tutarım. Öyle değil mi? Aksi halde kimse benden silah almazdı. Kander roketlerine gelince... Katkinular'ın düşüncesine göre bu roketler, Dünya'nın yok edilmesinden sonra Kanderler tarafından yerleştirilmiştir. Böylece, ileride hak iddia etmek istedikleri bu bölgeyi güvenlik altına almışlardır. Güneş sisteminin stratejik önemi herkes tarafından biliniyor. Dünya soğuduktan sonra fazla bir çaba harcamadan orada koloniler kuracaklardı. Bu bakımdan roketler sadece oraya yaklaşacakları korkutmak için yerleştirilmişti. Bunun böyle olduğunu Kanderliler de kabul ettiler. Fakat, bu da kesin olarak ispatlanmamıştır. Ayrıca Vorlaklı Dragalar da hiçbir sorumluluk kabul etmiyorlar. Buna karşın Dünya üzerinde hak iddia etmekten geri kalmıyorlar.

Donnan ayağa kalktı, Sigrid'in yanına gidip diz çöktükten sonra ellerini tuttu:

— Artık üzülme, diye söze başladı. En kötü haberi de öğrenmiş oldunuz. Üçümüz de her türlü bilgiye sahibiz. Bu bilgilerin ışığında düşmanımızın kim olduğunu belirleyebiliriz. Başını dik tut Sigrid.

TEHLİKEYİ uzaklaştırmak istercesine, Sigrid birden kolarını açıp ileriye doğru uzatınca Donnan'ı yere devirdi. Ne olduğunu kendisi de anlamamıştı. Özür dileyerek eğilip yerden kalkmasına yardım etti. Bu sırada birbirlerine öylesine yaklaşmışlardı ki, Donnan onun dudaklarının titrediğini farketti. Sonra ikisi birden durumlarına gülmeye başladılar.

— Belki de bu gerekliydi, dedi Donnan. Sigrid'i kollarına aldı. O da başını Donnan'ın omuzuna yasladı. Ayrıldıktan sonra Donnan masanın üzerindeki piposunu alıp yaktı:

— Artık her türlü cevaba dayanabileceğimi sanıyorum, dedi alçak sesle.

Sigrid'in yüzü renkten renge giriyordu. Sert bir ifadeyle:

— Şimdi her şeyi sırasıyla tekrar gözden geçirelim, dedi. Göründüğü kadarıyla olayın zanlıları Kanderliler ile Dünyalılar. Ama daha başkaları da var mı? Örneğin Vorlaklılar olabilir mi? Müttefiklerimizden herhangi birini suçlamak istemem ama, bu Draga, neydi adı... Hlot, herhangi bir sebeple...

— Hayır, dedi Donnan. O, Ruslar'la yaptıkları bir anlaşmadan bahsetmişti. Savaş sırasında onları daha iyi tanıdım. Bu konuda bilim adamlarından Ger Nenna'nın bana çok yararı dokundu. Dragalar'ın bir özelliği de hiçbir şeyi gizlemedikleridir. Eğer Dünya'ya saldıracak olsalardı, bunu sinsice yapmazlardı. Dolayısıyla onların suçsuz olduklarına kesinlikle inanıyorum.

— Aynı şeyi daha az güçlü Yan ve Unya gibi uzay savaşı yapabilecek gezegenler için de söyleyebiliriz,

dedi Ramri.

— Böylece iki seçeneğimiz kalıyor, dedi Donnan. Ya Kanderliler ya da intihar!..

— İntihar konusu bana pek mantıklı görünmüyor, dedi Sigrid yüzünü buruşturarak. Buna benim inanmamam önemli değil; önemli olan, bunu kabullenmenin çok rahat bir yol olduğudur!

— Ne? diye bağırdı Donnan'la Ramri.

— Evet, neden olmasın? Böylece Dünya'yı yok edenlerin kimseyi tehdit etmesi imkânı da kalmamış olur.

Donnan omuzlarını kaldırıp kollarını açtı:

— Kadınların da bu kadar soğukkanlı ve pratik düşünceli olabileceklerini tamamen unutmuştum, diye mırıldandı.

— Beni iyi dinle Carl. Dünya'yı yok eden bombaların yerleştirilmiş olduğunu kabul edelim. Durum böyleyken neden hiçbir devlet, halkının bir kısmını başka gezegenlere göndermeyi denemedi? Örneğin Yugoslavya bunu düşünebilirdi. Çünkü, saldırıya uğramaları ihtimali az da olsa, işi tesadüfe bırakacak kadar aptal olamazlardı. Bombaların varlığını ve etkisini bilen diğer ulusların da aynı şekilde hareket etmeleri gerekirdi.

— Bir başka ihtimal daha var, dedi Donnan. Belki de Yugoslavya'ya da başka devletler, halklarını kurtarma imkânını ve zamanını bulamamışlardır!

Sigrid başını salladı:

— Buna inanmıyorum, dedi. Şüphesiz bu milletlerin başında çok inatçı adamlar vardı. Ama onların da aptal olmadıkları bir gerçektir. Balkan ve Arap devletleri her zaman için saldırıya uğrayabileceklerini akıllarından çıkarmış olamazlar. Yalnız Kanderliler değil, korsan bir uzay filosuna sahip olan her gezegen Dün-

ya'yı tehdit edebilirdi. Herhangi bir devletin uzay gemileri satın almadan sadece bomba almış olması ihtimalini de düşünemiyorum.

— Çok haklısın, diye fısıldadı Donnan. Benim ve Katkinular'ın gözünden kaçmış olan çok önemli bir konuya parmak bastınız. Bu bombaların etkinliğini bile bile herhangi bir ulusun bunu satın alması delilikten de öte bir şey!

— Carl, böyle bir bombanın satılmış olduğuna bir türlü inanamıyorum. Şüphesiz birbirlerine düşman olan devletler vardı. Ama bunlar arasındaki sürtüşme zamanla önemini kaybetmişti. Zaman zaman aralarında savaş çıksa bile, elerinde atom silahları olmasına rağmen, bunu bir kez dahi kullanmamışlardı. Bu da durumun dengeli hale geldiğini göstermiyor mu? Dünya, dışarıya açılmaktan başka bir şey düşünmüyordu. Herhangi bir ulus, Dünya'yı yok edecek güçteki silahlara ödeyeceği parayla tekniğini geliştirir, uzay gemileri yapar ve böylece daha fazla güç ve güvenlik kazanmış olurdu. Tekrar ediyorum, bu intihar olayı tamamen mantık dışı...

Bir süre sessizlik oldu. Donnan başını kaldırıp Ramri'ye baktı.

— Ama bizim gizli örgütümüz Xo'luyu sorguya çekip ona gerçeği söyletti, dedi Ramri.

— O yalan söyledi. Sizin gizli örgütünüz hiç hata yapmaz mı?

— Neden yalan söylesin? Xo, böyle bir yalanla ne kazancı olabilir? Bu çok anlamsız!..

Donnan, dostlarını şöyle bir süzdükten sonra:

— Başka çare kalmıyor Ramri, dedi. Örgütünüzün yanıldığını kabul etmemiz gerekiyor. Yeni baştan almak zorundayız.

Gerginliğinden kurtulamamış olan Donnan, önün-

deki kâğıtlara eğilip incelemeye başladı. Yazı şekilleri ona çok garip görünüyordu. Hangi lisanda olabilirdi ki... Kanderliler ondalık sayılar kullanmıyorlardı. Ama bu rakamlar...

Donnan, sanki kalbine bıçak saplanmış gibi yüzünü buruşturdu. Başı dönüyor, gözleri kararıyor, kulakları uğulduyordu.

— Her şeyi düşünecek olursak, sonuçta Kanderliler'in suçlu oldukları anlaşılır, dedi Ramri. Belki de Xe'luları, kendi suçlarını kapatmak için öne sürdüler. Ama ben her zaman Kanderliler'in suçsuz olduklarına inandım. Bunun için de bana ne kadar zor da gelse, Dünya'nın kendi kendini yok ettiğine inanıyorum! Bu sistemi oldukça iyi tanımama rağmen, Kanderliler'in birçok gezegeni kayıtsız şartsız ele geçirdiklerini biliyorum. Dünya da kolaylıkla ele geçirilecek bir gezegendi. Ayrıca Rusya, Vorlak'la iş birliği yapmıştı.

Donnan önündeki kâğıtlardan bir türlü başını kaldıramıyordu. Makineyle bir şeyler hesaplıyor, yaptığı işlemler ona çok zor geliyordu.

— Evet, bu anlattıklarınız çok mantıklı geliyor bana, dedi Sigrid. Ayrıca, güneş sistemini dışarıdan gelecek tehlikelere karşı güvenceye almış olsalardı, böylesine gülünç şekilde programlanmış roketleri yerleştirmezlerdi. Konu üzerinde biraz daha düşünecek olursak Mr. Ramri, Kanderliler roketlerini neden güneş sisteminde devriye gezdiriyorlardı? Savaşı kazanaklarından emin olduktan sonra onu derhal ele geçirebilirler, daha sonra da kimsenin oraya yerleşmeye kalkışıp kalkışmadığını zaman zaman kontrol edebilirlerdi!..

— Siz bu roketleri Kanderliler'in yerleştirmediğini mi söylemek istiyorsunuz? diye sordu Ramri. Peki, o halde bunu kim yapmış olabilir?

Donnan başını onlara çevirdi. Alçak sesle:

— Onun kim olduğunu artık biliyorum, dedikten sonra, yanına gelen Sigrid'le Ramri'ye rakamları gösterdi:

— Peki, neymiş bu şekiller? diye sordu Ramri.

— Bir çeviri tablosu. Belirli bir sayı sistemine alışmış herhangi bir tekniker tarafından alınmış notlardı bunlar. Çünkü roketlerin bilgisayarındaki sayı sistemi, onun kullandığından değişikti. Kander sistemi on iki sayısı üzerine kurulmuştu. Notlardaki ise, altı sayısı üzerine kurulmuş bir sistemden geliyor.

Sigrid dudaklarını ısırdı. Ramri, bir heykel gibi olduğu yerde çakılıp kalmıştı.

— Artık hiçbir kuşkum kalmadı, dedi Donnan. İlk notlar bunu ispatlamaya kâfi gelmişti. Bunlar çift sıra halinde birden altıya kadar sıralanmıştı. Kander sayılarına göre ayarlanmış olan sayaç çevirim tablosu altılı sistem için not edilmişti.

— Kanderliler'in esir ettikleri gezegenlerden birinin sayı sistemi olmalı bu, dedi Ramri. Uzun yıllar önce ele geçirdikleri gezegenlerden Lenyar olabilir! Onlar eskiden bu sistemi kullanıyordu.

Donnan başını salladı:

— Hayır, dedi. Kanderliler'in böyle bir şey yapmış olduğunu kabul etmemene rağmen bunu nasıl söylersin?

Sigrid durumu anlamaya başlamıştı.

— Katkinular mı? dedi nefes nefese.

— Ne yazık ki öyle! diye cevap verdi Donnan bitkin bir şekilde.

Ramri yerinden fırladı :

— İmkânsız!.. Sana bunun doğru olmadığını ispatlamak için hayatımı vermeye hazırım!..

— Bu olayla senin en ufak bir ilgin olduğunu asla iddia etmedim ve edemem de, dedi Donnan. Eğer Kat-

kinular'ın Dünya'yı yok ettiklerini kabul edersek, her şey çorap söküğü gibi ortaya çıkar. Bu düşüncemizin aksine olan tek şey, Katkinular'ın en iyi pazarlarını, gerçekten müttefiklerini silmek istemeyecekleri ve böyle bir şeyi akıllarına getirmeyecek kadar namuslu olduklarını kabul etmektir.

Donnan ayağa kalktı, Ramri'ye doğru bir iki adım attı, sonra tekrar yerine oturdu.

— Bak Ramriciğim, Katkinu'nun yalnız bir uygarlık sisteminden meydana gelmediğini de unutmayalım. Sen bile bu sayı sistemini tanıyamadın. Senin gezegeninde kimse bu sistemi kullanmaz. Senin daha görmediğin Katkinu planetleri var. Sizin ırkınızdan gelen çok sert karakterli halklarınız diğer gezegenlerinizde değişik uygarlıklar meydana getirmişlerdir. Katkinular'ın bioteknik plânlarını düşün! Eğer bir ırk, canlılar üzerinde acımasızca değişiklik yapabiliyorsa, hangi ölçüde ve şekilde olursa olsun, hayatın yok edilmesi de pek önemli değildir onlar için! Siz Tantalılar böyle bir şeyi asla yapmazsınız. Ama, Lotanglar için aynı şeyi söyleyemeyiz.

Ramri kılını bile kıpırdatmadan dinliyordu. Donnan sözlerine devam etti:

Merkezî hükümetinizin idaresi, Lotanglar ve onlarla aynı düşüncede olan toplulukların elinde. Bunlar ticaretle uğraşmadıkları için, pazar olarak Dünya onları hiç ilgilendirmiyordu. Genel vali Wandai da Dünya'nın askerî yönden önemi olmadığını kabul ettiğini, Vorlak ile Rusya'nın yapmış oldukları anlaşmanın doğurduğu tehlikeye değindiğini hatırla. Lotanglar, Kanderliler'in bunu bahane ederek Dünya'yı ele geçirip, Katkinular'a karşı uygun bir bölgeden savaşa girişeceklerinden korkuyorlardı. Onlar insanlardan nefret etmiyorlardı. Ayrıca, Katkinu'ya yerleşmeyi kabul et-

seydik, bize iyi muamele edecekleri de bir gerçekti. Ama biz onlar için herhangi bir deney konusu olan canlılardık. Dünya'yı yok ettikten sonra, Kanderliler'i suçlamak için onların roketlerini güneş sistemine yerleştirmişler, onları doğru biçimde programlamak gereğini bile duymamışlardı. Aslında bu akıllıca düşünülmüş bir plândı. Dünya'nın yok edilmesi hikâyesini anlatması için Xo'luya nasıl bir şey teklif ettiler ya da onu nasıl zorladılar bunu bilemem. Bildiğim bir şey varsa, o da hikâyenin en ince ayrıntısına kadar Dünya'yı tanıtıcı, dolayısıyla inandırıcı olarak hazırlanmış bulunmasıdır. Wandai'nin bürosunda son derece önemli bir devlet sırrı kaydının bulunması çok garip değil miydi? Bu konu üzerinde çok düşünmüş, ama sebebini bir türlü bulamamıştım.

Ramri bir şey söyleyecek gibi oldu, ama Donnan eliyle işaret ederek onu susturdu.

— Dinle Ramri. Katkinular, Dünya'nın yok edilmesiyle daha başka ne elde etmiş olabilirlerdi? Gezegenin kendisini tabiî... Çevre koşulları farklılığı yüzünden, Dünya'yı eski haliyle kolonize etmeleri olanaksızdı. Bunun için önce gezegenin sterilize edilmesi gerekiyordu. Daha sonra orasını oturulabilir hale getirebilirlerdi. Dünya'yı Katkinular'ın yok etmiş olduklarından hiç kuşkum kalmadı. Gerçekten çok iyi becerdiler bu işi!.. Çaresizlik içinde yalnız başlarına kalmış bir geminin mürettebatının neler yapabileceklerini akıllarına bile getirmemişlerdi.

— Elinde hiçbir delil yok, diye sızlandı Ramri.

— Şu anda yok ama, onu nerede aramamız gerektiğini artık biliyoruz. Biz de onu orada arayacağız.

— Ne yapmak istiyorsun Carl?

— Bilemiyorum, dedi Donnan. Kander sorunu bitene kadar bu konuyu gizli tutacağım. Bu arada tüm

olanaklarımı kullanıp delil toplamaya çalışacağım.

— Hayır!.. diye bağırdı Sigrid. Yeni bir savaş olmasın artık!..

Ramri bir titreme geçirdi. Pencereden giren güneş ışınları tüylerinde parıltılar yapıyordu. Vızıltı gibi bir sesle:

— Sizlerin böyle bir şey yapmanıza gerek kalmayacak, dedi.

Donnan, Ramri'nin yanına gitti.

— Ben hiçbir zaman seni suçlamadım, dedi. Yalnız senin ırkından...

Ramri ondan kaçındı.

— Tabiî, dedi. Ama çoğunluk bizim şerefimizi kurtaracaktır. Aslında bu pek kolay olmayacak. Siz insanlar bu konu üzerinde durmayın. Bu artık bizi ilgilendiriyor. Tüm ümidim, merkez gezegenimiz dışında pek fazla temizliğe mecbur kalmamızdır!..

Sallana sallana kapıya doğru yürüdü:

— Delilleri bizzat kendim araştıracağım. Ele geçirdiğim delilleri her uygarlığın önüne ayrı ayrı sergileyeceğim. Bu, gelecekte yapacağımız atılımlar için bir başlangıç olacak. Birkaç yıl içinde iç savaşa gireceğimize inanıyorum.

— Hayır Ramri! Siz halen bu uygarlık sistemlerinin başkanısınız, beni yalnız bırakamazsınız...

— Benim yerime siz geçersiniz.

Ramri acele olarak evi terketti. Donnan onu ne kadar az tanımış olduğunu şimdi anlayabilmişti.

Sigrid, gelecekteki kocasını teselli etmeye uğraştı. Bir süre sonra bir uzay botunun sesini duydular. Sanki bu ses, yeni bir uzay filosunun savaş hazırlığını ilân ediyordu.

Donnan'la Sigrid bakıştılar. İkisi de aynı anda birbirlerine sordu :

— Biz ne yaptık?

PAUL ANDERSON

DÜNYAMIZI KİM YOK ETTİ

Uzay araştırmalarından dönen FRANKLIN gemisinin mürettebatı Dünya atmosferine yaklaştıkları zaman, gemilerinin ekranında o korkunç manzaranın görüntüsüyle karşılaştılar:
Dünya yok olmuştu!..
Bunu kim ya da kimler yapmıştı? Ve neden yapmıştı?
Bu bir avuç insan nereye gidecek,
nasıl yaşayacak ve soylarını
nasıl devam ettireceklerdi?

250 TL.